

BORILACKE VEŠTINE

BROJ 19

CENA 50 DINARA

NINĐA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

TRI SMRTI DEZMONDA BEJKERA

Derek Finegan

TRI SMRTI DEZMONDA BEJKERA

SERIJA
Borilačke veštine
NINDA
Naslov romana
TRI SMRTI
DEZMONDA BEJKERA

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir« — Čačak

© DEN PRESS

PONY WEST — BORILAČKE VEŠTINE — NINDA 19 — VAN-
REDNO IZDANJE — DECEMBAR 1984. godine. Cena 50 dinara.
Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Ma-
tijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijevski. Izda-
vački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Vera
Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana
Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara, Ljiljana Milovanović,
Ljiljana Špajaković, Petar Jerković, Gojko Štulović. Telefoni: (032)
711-549 uredništvo i 714-250. prodaja. Telex: 13731. Štampa:
»Litopapir«, — Čačak.

Derek Finegan

TRI SMRTI DEZMONDA BEJKERA

Noć, prijatelj ljubavnika, zločinaca i begunaca, još jednom je pala na obalu okeana, stidljivo se povlačeći od bleštavih svetlosti dugih bulevara i kaleidoskopa raznobojnih reklama koje su nasrtale jedna na drugu, zasipajući talasima boja prolaznike, automobile i krošnje drveća vlažne od magle. Grad je živio kao da se noć nije ni spustila, a njegovi bućni stanovnici samo su zamislili mesta; na površinu su sada izbili oni kojima je noć prirodno прибежиште i jedini prijatelj: ljubavnici, zločinci, begunci...

Grad je, međutim, bio tako velik da u sve njegove delove nije mogla dopreti raznobojna svetlost hućnih bulevara i tu među niskim, mračnim zgradama vladala je tama, gušća nego obično zbog magle koja se nečujno prišunjala sa okeana donoseći miris

sol i algi. U ovom kraju kao da je oseka, ali ne ona kojom, zloupotrebljavajući zakon gravitacije, upravlja Mesec. Odvukla je ljude prema središtu i raznobojnim svetlostima. Uske, krivudave ulice bile su puste i tihe, dugi niz parkiranih automobila dremao je pred zaključanim vratima malih prodavnica kao besmisleno poređenje limene konzerve iz kojih je još davno nestalo ukusnog sadržaja.

Tama i magla... pacovi koji riju po đubrištu, lavež pasa — skitnica, senka mačke koja hitro pretrčava praznu ulicu... da li je to zaista sve?

Ne. U mračnom ulazu jedne zgrade njih dvoje vode ljubav; jedan blok dalje dva mladića, gotovo dečaka, nevešto petljaju oko zadnjih vrata prodavnice;

pijanac nešto mrmlja umorno oslonjen na nepoznati zid...

Čovek koji je sve to video i čuo prošao je pored njih nečujno i hitro, ne uznemirivši čak ni starog pacova koji je stražario kraj rešetke kanalizacije. Njegov cilj nalazio se malo dalje: kod slabašne svetiljke koja je bacala žućkast krug svetlosti na mokri asfalt posut otpacima.

Drugi čovek, lagano oslonjen o stub te svetiljke, pripali cigaretu i odvoji se od stuba, zavlazeći ruke duboko u džepove svog, za ovaj kraj, neobično čistog i elegantnog odela. Na licu mu zaigra zadovoljan osmeh i on malo suzi oči kako bi izbegao dim cigarete koja mu je visila u uglu usana. Ispod oboda šešira, ne okrećući glavu, još jednom proveri ima li koga u blizini.

Prvi čovek, onaj nečujnog koraka, za to vreme se mirno približavao. Ni njemu se glava nije pomerala, ali su oči pažljivo pretraživale mračne ulaze. Da, oni su ga čekali. Dvojica u ulazu kraj kojeg je upravo prošao; nje gove oštre uši čule su uzdržano disanje, šuštanje njihove odeće kada su se pripili uza zid. I dvojica malo dalje, iza kruga svetlosti na asfaltu. Njih nije mogao ni videti ni čuti, ali... jednostavno je znao da su tamo, čak i to da su im ružna lica iskežena u prijatnom iščekivanju obračuna do kojeg će za koji trenutak doći.

Zastao je na samoj ivici osvetljenog kruga, visok, vitak čovek tridesetih godina u jednostavnoj,

sportskoj odeći. Lice mu je bilo mirno, ruke opuštene uz telo.

Čovek pod svetiljkom baci cigaretu u mrak.

— Ti si El Lester? — upita.

— Aha.

— Zbog čega si želeo da me vidiš?

— Zanima me tvoj posao.

Čovek pod svetiljkom se nasmeja, ali samo usnama. Pod obo-dom šešira oči su mu hladno svetlucale.

— Koji? Imam ih više?

— Fiks.

Ponovo onaj isti ledeni osmeh. — Radoznao momak. A zbog čega te to zanima? I kako si uopšte došao do mene?

Pridošlica sleže ramenima.

— U ovom kraju te već svi znaju, Bo. Čak i policajci. Uostalom, ni ti se baš mnogo ne kriješ, zar ne?

— Moja stvar. A što se tiče policije... — on prezrivo sleže ramenima.

— Znam. Znam i otkud novih pet hiljada dolara na tajnom računu poručnika Vigana iz Odeljenja za narkotike, Bo.

— U redu. Šta hoćeš od mene?

— Da nestaneš.

Prigušen smeh.

— Da nestanem? Iz ovog kraja, iz grada, iz Amerike? Ili pod zemlju? To bi ti najviše odgovaralo, zar ne? Ko si ti, do da-vola?

— Prijatelj Kejsija Milera.

— A ko je pa taj Kejsi Miler? Nikad nisam čuo za njega!

— Kejsi Miler je mrtav, Bo. Imao je sedamnaest godina...

— Pa?

— Ti si ga ubio, Bo Tompson. Ili da upotrebim tvoje pravo ime: Vilijam Velč?

Čovek pod svetiljkom odmahnu glavom.

— Prijatelju, počinješ da mi dosađuješ... Nikoga ja nisam ubio. U svakom slučaju ne klinca od sedamnaest godina. Govori šta u stvari hoćeš ili se gubi. Nemam vremena... ne znam ni kog sam đavola pristao da se sastanem s tobom!

— Ti si ga ubio, Bo. Tvoji ljudi prodali su mu fiks u kojem je bilo više đubreta nego droge.

— Nisam ga ja terao da se fiksa, zar ne? — prezriv smeh. — Balava budala... i treba da crkne!

— Da bi tebi i tvojim prijateljima napunio džepove?

— Tačno. Klinci to traže od mene, ja isporučujem. Posao kao i svaki drugi. Zanima te još nešto?

Sada se i pridošlica osmehnuo. Široko, zadovoljno; lice mu je iznenada izgledalo mnogo mlađe.

— Da, Bo. I rekao sam ti šta. Da nestaneš.

Bo Tompson zevnu, ali je to bilo smišljeno, da svojom opuštenošću zavera sagovornika. I ne samo to...

Drugom čoveku nije promakao hitar pogled ispod oboda šešira. Prinošenje ruke ustima bio je, dakle, ugovoreni znak. I bez toga osetio bi pokret za svojim leđima, čuo tiho šljapkanje gumenih đonova po vlažnom asfaltu. Uostalom, iz zaklona su iza-

šla i ona dvojica koji su sada bila ispred njega, ali im se nije žurilo. I zašto bi? Njih petorica, a on sam...

Bo Tompson iz zgužvanog pakla izvuče novu cigaretu. Plamićak skupocenog upaljača na trenutak osvetli usko, hladno lice, nagriženo porokom.

— Je li tebi pravo ime El Lester?

— Nije.

— Svejedno. Slušaj, El, ili kako se već zoveš... Najbolje je da zaboraviš tog blesavog klinca i odeš. Zaboravi i mene i moje ime. Ne da te se plašim, ali onako... za svaki slučaj. O kej?

— Ne, Bo. Došao sam da te kaznim i to ću i učiniti.

Instikt kukavice na trenutak upozori Bo Tompsona da ovde nešto nije u redu. Prokletstvo, taj momak je do sada trebalo da shvati da su četiri momka, koji im se približavaju, njegovi prijatelji! Zbog nečega je neverovatno siguran u sebe... ili je toliko glup da uopšte ne shvata opasnost u kojoj se nalazi?

— Šta se to događa, Bo? Ovaj momak te uznemirava? — progovorio je jedan od onih koji su mu se našli iza leđa i on je okrenuo glavu kao da ih je tek tada primetio. Pokret koji je učinio bio je potpuno prirodan: nijednom od petorice gangstera ni je se učinilo sumnjivim što se odmiče korak dalje i malo ulevo, tako da su sada sva petorica pred njim. Uostalom, i zašto bi se uzbuđivali: na tu stranu nije mogao pobeći, jer mu je

sada za leđima bio dugi stakleni izlog prodavnice, zaštićen čvrstom čeličnom rešetkom.

— Dobar je — osmehnu se Tompson. — Tvrdi da smo mi krivi za smrt nekog njegovog balavog prijatelja. I hoće mene da kazni, zamislite!

Prigušen smeh četvorice ljudi.

— Nije dobro, Bo — odmahnu jedan od njih glavom. — Šefu se to neće dopasti, boga mu... šta će se dogoditi ako svaki glupan tek tako uspeva da dođe do tvog imena?

— Dogoditi? Dogodiće se isto što i ovom momku, eto šta! — kezio se Bo. — U redu, ovo zaista predugo traje... da predemo na stvar... Mori, Velasko!

Noževi su se kao zmije pojavili iz svojih skloništa, mutno svetlucajući na žućkastoj svetlosti. Dva čoveka se malo razmakloše, prilazeći sporo, ali odlučno, pokretima iskusnih boraca sa noževima.

Čovek pred njima stajao je nepokretno, gotovo ukočeno, i oni načiniše prvu grešku, tumačeći tu ukočenost strahom. Bili su za nijansu opušteniji nego što su to sebi smeli dozvoliti i...

Ostala trojica na trenutak su se zbunjeno zagledala. Ono što se odigralo pred njima bilo je gotovo neverovatno.

Udarac vrhom cipele u čašicu Morijevog kolena — Moriju desna noga popušta i on počinje da pada. Leva ruka napadnutog odbija Velaskov nož kao da je od gume, desna ruka zadaje udarac u lice praćen praskom po-

lomljenih postiju lobanje. Leva ruka se vraća da bi odozgo pogodila Morija u vrat. On se stro poštava na asfalt, zagrebavši ga noktima...

I sve to u jednom jedinom deliću sekunde!

Cigareta ispade iz usta Bo Tompsona i njegovi prsti se kao kandže zavukoše pod sako, tražeći dršku revolvera. Mudriji od druge dvojice, odskočio je korak unazad, u času kada su i oni, sa besnim krikom, istrgli svoje noževe i bacili se na tog momka koji je fantastično brzo sredio Morija i Velaska. Jurnuli su slepo, ne razmišljajući, ne izvlačeći nikakve pouke iz onoga što su trenutak ranije videli.

I odmah bili kažnjeni za to... jer, napadnuti se kao čigra provukao između njih dvojice, ispravljajući se iza njihovih leđa. Poneti zamahom, jedva su i osetili udarce koji su ih pogodili u leđa, tačno u srce, ne shvatajući šta se dogodilo i zašto mokri asfalt iznenada tako brzo i nezadrživo juri prema njihovim licima.

Jednim pokretom njihov protivnik okrenuo se licem prema Tompsonu i ovaj je tek tada u njegovoj ruci ugledao dug bodež, nalik na čeličnu iglu. Naviknutim pokretom, Tompson ubaci metak u magacin svog revolvera.

— Proklet bio! — reče promuklo. — Da si po sto puta proklet! Kako si to učinio?

— Jednostavno, Bo — onog bodeža na volšeban način nest-

de iz njegove ruke. — Vrlo je jednostavno...

— Zato ćeš umreti! — prosi kta Tompson.

— Ja? Pogledaj malo bolje, Bo. Od nas dvojice, ti si onaj koji je mrtav...

Zarežavši, Tompson pritisnu okidač, ali njegovi prsti iznenada ne nađoše dovoljno snage da savladaju malu čeličnu oprugu. On zapanjeno pogleda naniže i shvati da se onaj bodež sada nalazi zariven u njegove grudi, prst pored srca. Krvi još nije bilo, ali on oseti da mu kroz usku ranu ističu i poslednji ostaci snage.

Umro je bukvalno na nogama, zagledan u nerazumljive šare na bogato ukrašenoj dršci bodeža. Telo mu se srušilo tek kada je protivnik prišao da mu veštim pokretom izvuče bodež iz rane i obriše ga o njegovu elegantnu odeću.

— To ti je za Kejsija Milera, Bo... I sve Kejsije Milere koje si do sada ubio...

Visoka, vitka prilika u dva koraka nestade iz osvetljenog kruga, u senkama prljavih zidova. Mrdajući brkovima, stari pacov odluči da izađe iza rešetke i potraži nešto za jelo, jer ulica je bila tiha, mrtvački tiha... dva mladića iza prodavnice su otišla, shvativši da moraju još dosta da uče o veštini obijanja.

Ljubavnici u ulazu su se lagano razdvajali, kao da ne žele da do kraja raskinu veze koje su ih u tih nekoliko minuta spajale. Nijedno od njih dvoje nije primetilo senku koja je kliznula

nekoliko stopa dalje i nestala u tami, ostavljajući za sobom pet novih mrtvih tela na okrvavljenom asfaltu grada...

* * *

Nebo nad planinama, uprkos magli, bilo je nešto svetlije kada je čovek koji se predstavio kao El Lester zaustavio neupadljivi crni »bjuik« pred malom vilom na stenovitoj obali koja se nadnosila nad okean. Nekoliko trenutaka je stajao, udišući punim plućima vazduh ispunjen mirisom soli, a onda hitrim pokretom otključao vrata i ušao u vilu.

Kretao se sigurno, uprkos mrazu, zbacujući sa sebe preciznim pokretima odeću, da bi trenutak kasnije nestao u kupatilu. Šum vode nije dugo trajao. Vratio se u mračnu prostoriju odeven u kimono od meke svile, a onda isto onako nečujno kao pre toga na ulici, prešao u sobu iz koje je dopirao šum ravnomernog disanja. Pod lakim pokrivačem naziralo se vitko devojačko telo i on je nekoliko trenutaka stajao kraj niske postelje, posmatrajući kako se jutarnji povetarac, njišući lake zavese, igra kratkim pramenovima kose palim po čelu zaspale devojke.

Okrenuo se iznenada, kao da se nečega setio, i naviknutim pokretom spustio u položaj za meditaciju, licem okrenut prema širom otvorenim vratima terase i okeanu, opuštajući postepeno mišić po mišić, sve dok nije utočio u trans koji ga je odvojio od

mesta na kojem se našao i vremena koje je nepromenljivo sporo teklo pored male vile na obali okeana...

... — Ne — reče sensei Tanaka — nisi uspeo... pokušaj još jednom.

— Zašto? — upita mladić. Lice mu se nije promenilo mnogo, ako se ne računa nekoliko bora oko usta i dve ili tri srebrnaste vlasi koje su mu sada prekida le jednoliko crnilo guste, kratke kose. — Zašto, sensei?

— Nisi uspeo, zato što se nisi odvojio od svog tela.

Sensei je sedeo prekoputa nje ga, a na njegovom smežuranom licu živele su samo usne preko kojih su neprestano tekle reči mudrosti. I oči, oči iza kojih se krila čudesna energija kojom je bilo tako teško ovladati...

— Kako?

— Nestrpljiv si. Previše nestrpljenja, čak i za tvoje godine. Za to je kriv način tvog vaspitanja: učili su te da uvek žuriš, da što pre postigneš ono što je potrebno da bi zatim mogao činiti ono što želiš... i istovremeno ti govorili da se moraš odricati onoga što želiš da bi postizao ono što ti je potrebno. Toga se najpre moraš osloboditi... shvati da sreća nije iza ugla ili iza planine, da nije skrivena u vremenu koje tek treba da dođe. Sreća je u tebi, a sa srećom i mir koji najpre moraš postići da bi upoznao samog sebe. Da bi, opet, upoznao samog sebe, moraš najpre upoznati svoje telo i ne dopuštati mu da ono upravlja

tvojim duhom... Eto, tvoji prsti se ponovo pomeraju na butinama. Zbog čega?

Posramljeno se zagledao u te nemirne prste koji su se grčili kao kandže na beloj tkanini kimona. Šta su to želeli da zgrabe, da zadrže, da prisvoje?

— Ne znam, sensei — priznao je, obarajući pogled. — Mislim da su to pokreti koji se ne mogu kontrolisati i...

— Nema pokreta tvog tela koji se ne može kontrolisati, Džone Henri. Znam da si učio o vegetativnom nervnom sistemu i da su ti rekli da se voljom, svesno, na njega ne može uticati. To nije tačno i to je razlog zbog kojeg ti još uvek ne postižeš punu kontrolu nad svojim telom. Vidiš, u pitanju je dosta jednostavna pozitivna povratna sprega kojom organizam reaguje na spoljne stimulanse. Fiziologija te sprege već je objašnjena i ne vidim zbog čega ne bi mogao da naučiš da u sistem ugradiš kontrolni mehanizam — svoju svest.

Opet nervozan pokret prstiju na butinama, treptanje kapaka, grč oko mladih usta.

— Sensei... nije mi još uvek jasno kako terminima iz kibernetike i fiziologije, terminima dvadesetog veka, uspevate da objasnite nešto što je staro stotinama godina? Nešto što... kako da kažem... nema veze sa naukom!

— Ahh! Oprosti svom učitelju, Džone Henri... trebalo je to odmah da shvatim!

— Šta, sensei?

— Konačno sam shvatio u čemu je tvoj problem. Ti misliš da je ovo čemu te učim misticizam, nešto u bliskoj vezi sa religijom, nešto što nema mnogo veze sa svakodnevnim životom. I naukom, onako kako je ti shvataš, kao pravilni niz uzroka i posledica! Varaš se, Džone Henri! Ono čemu te učim postoji, a ako tvoja nauka nema objašnjenja za to, u što sumnjam, onda je problem u nauci, a ne u mom učenju. Nimalo slučajno, zapadnjačka nauka, i filozofija, uvek je umela da odbaci ono čemu nije znala da nađe objašnjenje, proglašavajući te pojave za halucinacije, obmane čula, praznoverje!

— I... i zaista je moguće da naučim da upravljam radom svog srca, recimo?

— Zaista je moguće i pokazao sam ti da je to moguće svojim primerom. I ne samo to: možeš naučiti svoje telo da deluje brže, da iz mišića izvuče više snage nego ranije, da mozak strelovito reaguje na sve što se oko tebe događa! Uzmi ovo!

Mladić se zbunjeno uspravio, prihvatajući bogato ukrašenu dršku samurajskog mača koja se iznenada našla pred njim. Sensei je i dalje ostao na svom mestu, čak i ne gledajući naviše, prema njemu.

— Izvuci ga iz korica!

— Sensei, ja... nisam toga dostojan...

— Učini to!

Glas starca bio je tih, ali mladić oseti kako njegove ruke bez pogovora izvršavaju naredbu ko-

ju je mozak tek registrovao. Kako je to moguće?

Srebrnasta oštrica uz karakterističan fijuk izlete iz bogato ukrašenih korica. Mladić proguta pljuvačku od uzbuđenja: nikada još nije video ovo sečivo, dugo, vilko, savršeno u svojoj lepoti potekloj pod rukom srednjovekovnog japanskog kovača čija je veština otišla s njim u grob.

— Udari me.

Mladić se trže:

— Sensei...?

— Udari me!

Ponovo onaj nepoznati kvalitet u glasu, ono treperenje koje trenutno deluje na udove. Glasno kriknuvši, mladić podiže i spusti blistavo sečivo, osećajući kako mu se grudi ispunjavaju do tada nepoznatim trijumfom... ali...

Ustuknuo je korak, pokušavajući da istrgne oštricu iz sklopljenih ruku starca, uzdignutih nad njegovom glavom. Učitelj je još uvek sedeo, oborenog pogleda, mirnog lica, kao da se prepustio svojim mislima, ali njegove mršave, koščaste šake neverovatnom snagom su stezale oštricu zaustavljenu u munjevitom padu naniže.

— Uzmi katana — reče Tanaka podižući pogled. Stisak njegovih šaka popusti i mladić, lagano, drhtavim rukama, izvuče oštricu mača.

— Vрати ga u korice.

— Učitelju... kako je to moguće? Pa vi niste ni gledali kada sam... kada...

— Tačno. Ne mora se gledati samo očima, kao što se ne mora slušati samo ušima, Džone Henri. Naše telo je celina koja može mnogo više nego što to sugeriira jednostavni zbr njegovih delova. Može li se izračunati brzina kojom si maločas tu oštricu spuštao na moju glavu?

— Može. Potrebno je samo znati koliko...

Učitelj podiže ruku:

— U redu, znam da to znaš. Reći ću ti odmah i rezultat: pro račun će pokazati da je vreme potrebno da oštrica stigne do moje glave mnogo manje od vremena za koje čovek može podići ruke da bi se zaštitio, od trenutka kada shvati pretnju podignute oštrice. Čak i kada je udarac ovako spor kakav je bio tvoj, Džone Henri. Šta zaključuješ iz toga?

— Da ste već znali kada će udarac pasti i na vreme podigli ruke...

— Ne. Ja nisam gledao u mač — blago reče sensei. — I ruke nisam počeo da podižem pre nego što je on počeo da pada. Trebalo je da zaključiš tri stvari iz ove lekcije Džone Henri: da čovek može da bude brži od mača, da nisu uvek potrebne oči da bi se videla opasnost... i da je ljudska snaga dovoljna da zadrži oštricu koja pada... Sedi. Razmišljaj o ovome što si maločas video i zapamti: ti možeš sve to. I mnogo više od toga...

... Vreme je u svom nemirnom hodu prešlo još jedan korak i sunce je izbilo iz magle nad vr-

hove planina, ali je čovek i dalje sedeo gledajući u mračni okean do kojeg dan još nije dopro...

... — Uzmi — rekao je sensei — katana sada pripada tebi, Džone Henri. Naučio sam te svemu što sam i sâm znao i zadovoljan sam sobom. Bićeš veći od mene mladiću i veći od svih ljudi koje ćeš sresti u svojoj zemlji. Nemoj da te tvoja snaga zanese po grešnim putem i nemoj prestati da poštuješ druge... pa čak i one koji će za trenutak umreti od tvoje oštrice. Sada znaš sve što će zaustaviti protivnika, ali nemoj zaboraviti da te svaki od njih može ubiti... ako dozvoliš sebi da ga potceniš, da budeš sporiji nego što jesi ili da razmišljaš kraće nego što je potrebno...

Mladić nije rekao hvala, ali je to jasno govorio način na koji se poklonio. Čutao je. Čutao je i učitelj, a tišinu je narušavao samo šum vetra koji je po toplom vazduhu nosio latice trešnjevih cvetova. Kao po dogovoru, obojica su krenuli uskom stazom između drveća, posutim krupnim rečnim šljunkom.

Međutim, šum njihovih koraka se nije čuo. Kao da su lebdeli delić inča nad neravnom površinom, nošeni nekom tajanstvenom silom kakve u drugim delovima sveta više nema.

— Učitelju...

— Znam, Džone Henri. Ostao sam ti dužan odgovor na još jedno pitanje... ali sam morao sačekati ovaj trenutak, kada si postao pravi ninda...

»Ninda«, mislio je mladić, zagledan u latice koje su lepršale u prozračnom vazduhu. »Ja sam ninda... ja sam nešto više od drugih ljudi, ja sam precizna mašina za ubijanje koja donosi smrt na mnogo hiljada različitih načina, ja sam naslednik stotina maskiranih lica koja su stotinama godina tiho, neupadljivo, neprimetno uticali na svakodnevni život Japana, učestvovali u njegovim feudalnim i svim drugim ratovima kao tajno oružje i neuhvatljivi špijuni i diverzanti. Znam do detalja istoriju ninda, znam sve o njima... sem jedne stvari...«

— Pogledaj! rekao je sensei.

— Oslušni! Dotakni vazduh vrhovima prstiju, pomiluj tabanima tle pod sobom! Oseti svojim čulima sve ono što do njih dopire iz sveta oko tebe, oseti sve ono što tvoje telo u ovom trenutku čini...

— Da, učitelju... osećam.

— Energija, ono što mi Japanci zovemo »ki«, ono što Kinezi zovu »či«, svuda je oko nas, Džone Henri. To ti je i odgovor na poslednje pitanje. Da, naša tela nemaju dovoljno energije za sve ono što ćeš želeći i biti prinuđen da učiniš. Ali energije ima i previše oko nas; potrebno je samo da naučiš da je koristiš...

— Kako?

Učitelj je dopustio da mu naborano lice na trenutak osvetli lukav osmeh.

— Opet tvoje zapadnjačko vaspitanje: na sve želiš gotov odgovor, precizno uputstvo, objaš-

njenje: ako se jedan provodnik veže na pozitivni, a drugi na negativni pol izvora električne energije, onda će, i tako dalje. Ovo što želiš da doznaš nije tako jednostavno, Džone Henri. Vidiš, svaki čovek može koristiti energiju iz sveta oko sebe... ali svaki čovek to može postići na samo jedan način, koji je u tešnjoj vezi sa stanjem njegovog tela i duha. Ukratko: nema pravila koje bi važilo za sve...

— A šta ako to ne naučim?

Ponovo onaj lukavi osmeh.

— Već si naučio, mada toga nisi svestan. Daj mi katana...

Pružio je učitelju mač gotovo ritualnim pokretom, sa drškom napred, uz laki poklon koji je govorio: »Predajem svoje oružje i sebe u tvoje ruke«.

Oštrica od plemenitog čelika zasiktala je, režući vazduh. Bez ikakvog vidljivog napora, staračke ruke uzdigle su katana iznad glave, obrćući ga tako da vrh opisuje mali krug. Kretanje je bilo prebrzo za ljudsko oko i blizavi krug bio je zatvoren...

— A svud po njegovom obimu zaigrale su sitne plave iskricе, dok je vazduh zamirisao na ozon...

— Gledaj! — ponovio je Tanaka.

Ruke koje su stezale dršku naglo su se spustile, ali je mač opisao još nekoliko krugova u vazduhu, pre nego što je, kao komad čelika, poleteo naniže. Tek sada je i bio samo to: komad čelika koji bez ljudske ruke predstavlja samo spretno iskovanu

igračku. Plave iskrice nestale su u trenutku kada su se Tanakine šake odvojile od oružja!

Veštim pokretom Tanaka je uhvatio mač pre nego što je dotakao tle i pružio ga mladiću.

— Video si?

— Video sam, učitelju. I ja ću to moći, zar ne?

— Da, Džone Henri. Doći ćeš u situaciju kada će ti biti potrebno više, mnogo više energije od one kojom raspolaže tvoje telo. Naći ćeš način da je prikupiš iz okoline, da je pozajmiš. Svu tu energiju vratićeš kroz udarac koji ćeš morati da zadaš, znajući da se takvom udarcu ne može odoljeti...

Mladić je pognuo glavu, razmišljajući o onome što je trenutak ranije video. Grudi su mu se širile dok je snažno udisao topli prolećni vazduh i činilo mu se da svakim udisajem uvlači u sebe novi delić te energije o kojoj je učitelj govorio. Da, sada je bio siguran u sebe, znao je da je postao ninda, borac kome se niko ili gotovo niko na ovom svetu ne može odupreti...

* * *

I sada su mu se grudi ponovo širile i skupljale, uvlačeći vazduh sa mirisom soli i magle. Nije mu promakao šum iza njega, ali je čitavim svojim telom osećao da taj šum ne nosi nikakvu opasnost. Naprotiv...

Okrenuo se i ustao jednim glatkim, prirodnim pokretom, ispravljaajući udove ukočene od dugog sedenja. Devojka je klečala

na postelji i gledala u njega ogromnim tamnim očima, od kojih je osetio toplotu po čitavom telu. Laki prekrivač skliznuo je sa glatkih ramena i on sa uživanjem pređe pogledom preko vitkog, čvrstog tela koje je tako dobro poznavao, a opet u njemu pri svakom dodiru otkrivao i nešto novo...

— Dobro jutro, Lesli — reče ona tiho, malo promuklim glasom.

— Dobro jutro, Sumiko. Divna si.

Crne, malo kose oči pažljivo su ga posmatrale, kao da traže odgovor na neko pitanje. Prišao je postelji i stao pored nje, spuštajući ruke na topla ramena devojke, dok mu je ona obe šake položila na grudi.

— Tvoje srce jutros je nemirno — reče Sumiko.

— Zaista? Mora da se varaš...

— Ti si varalica! Sada opet kuca mirno i ravnomerno. Les, šta se dogodilo?

— Mora da je to zbog tvoje blizine.

— Lažeš me.

Zatvorio joj je usta poljupcem, dok su mu njeni dugi prsti gladno svlačili kimono s ramena, zarivajući svoje nokte u oslobođenu kožu njegovih leđa. Tiho je zajecala...

Uspravila se na lakat mnogo, mnogo kasnije i zagledala u njegovo smireno lice. Nije otvorio oči, ali je znao da ga ona gleda i nežno joj se osmehnuo.

— Ne želiš da mi kažeš? — šapnula je.

— Šta?

Nestrpljiv pokret rukom. Kao da ne primećuje da njegovi prsti klize niz glatki trbuh ponovno naniže, u pokušaju da izbegnu odgovor.

— Reci mi...

— Mala tvrdoglava Japanka!

— nasmeja se on veselo. — U redu, Sumiko, reći ću ti... noćas sam ubio petoricu.

— To ne može da bude razlog, Lesli. Ubio si već mnogo ljudi i uvek si znao da su oni to zaslužili, neki i po više puta. Nećeš uspeti da me zavašaš tvrdnjom kako te grize savest... Tvoje izvrđavanje me sve više plaši: zar me nisi sam učio da su činjenice tvrdoglave i da pred njima ne smemo zatvarati oči? Zbog čega to kriješ od mene?

— Možda je u pitanju druga žena? — njegov ton i dalje je bio lak.

Devojka nestrpljivo odmahnu glavom, dopuštajući da joj duga crna kosa prekrije lice i grudi.

— Znam da nije. Kao što i ti veoma dobro znaš da nisam nimalo ljubomorna. Otkako smo zajedno imao si mnogo žena, ali zbog njih nikada nisi zanemario mene... Lesli, šta se dogodilo?

On je seo, privlačeći glavu devojke na svoje široke grudi.

— U redu, devojčice, reći ću ti... Ubio sam tu petoricu tipova, ali sam bio loš, užasno loš...

— Na tvom telu ne vidim nijednu ogrebotinu?

— To samo znači da su oni još uvek mnogo lošiji od mene — osmehnu se čovek koga je devojka nazvala Lesli. — Ne, u pitanju je nešto drugo: uspeo sam da upotrebim samo svoju sopstvenu snagu i brzinu, ništa više od toga...

Lesli! Kako se to moglo dogoditi?

On je nekoliko trenutaka ćutao, poluzatvorenih očiju, u pokušaju da hladnokrvno analizira kratki obračun u krugu žuc-kaste svetlosti.

— Još uvek ne znam! — reče, osmehnuvši se. — Kao da sam iznenada izgubio sposobnost da koristim »ki« iz okoline... ili kao da je okolina iznenada bila potpuno ispražnjena od energije...

— To je nemoguće!

— Znam da je nemoguće, ali je to odgovor koga sam se plašio. Znači li to da sam zaista izgubio sposobnost da koristim »ki«?

Ćutanje koje je trajalo nekoliko dugih trenutaka. Devojka uzdrhta čitavim telom.

— Les... ti znaš Legendu o Ugakiju?

Osmehnuo se u pokušaju da je ohrabri.

— Znam, Sumiko. Ugaki je bio ninda koji je živio u osamnaestom veku, po našem računanju vremena. Ali, to je legenda, devojčice...

— Većina ljudi, pa čak i u Japanu, misli da su ninde upšte samo legenda, priča bez stvarnih istorijskih osnova. Ti i ja znamo da to nije tačno, zar ne? Pre

ma tome, zašto bi priča o Ugakiju bila izmišljena?

— Kao paralela... upozorenje da i ninde mogu pogrešiti i za to biti kažnjene smrću, ništa drugo.

— Nije tako, Lesli, i nemoj ponovo pokušavati da me slažeš... veoma dobro znam priču o Ugakiju. Njemu je snagu oduzeo drugi ninda, Oiši, koji je bio tako moćan da je »ki« privlačio samo u svoje telo, ne ostavljajući ga nikom drugom u blizini. Ugaki je i dalje imao svoju snagu, ali to više nije bilo dovoljno... sećaš se, ubile su ga Oiši-jeve sluge, kamenjem koje se bacalo sa zidina tvrđave...

Lesli se tiho nasmeja.

— I time bi htela da kažeš da se ovde, u San Francisku, pojavio neki novi Oiši, zar ne? Ta tvoja legenda je zanimljiva, ali ništa ne govori o načinu na koji se takvo nešto može postići. Uostalom, sećaš li se nastavka priče, onoga što se dogodilo samom Oišiju?

— Da. Bogovi su ga kaznili i više nijedan ninda nije imao takvu moć kao on.

— Eto vidiš...

— Ne verujem da je to bila velika uteha za Ugakiju, zar ne?

— Ne — tiho odgovori Lesli. — Ugakiju to nimalo nije pomoglo, bio je već mrtav...

Ponovo nekoliko trenutaka ispunjenih tišinom, najstrašnijim načinom da se ispuni jedan deo vremena...

— Les... šta ćeš sada učiniti?

— Razmišljao sam o tome, u mislima prešao sve ono što sam doznao od Tanake i u godinama posle njega. Ništa od toga ne govori o razlozima ovakve pojave, još manje kako se ona može izbeći. Moram još da razmišljam, Sumiko...

— A u međuvremenu?

— U međuvremenu ću biti dva puta oprezniji nego inače. To si želela da čuješ?

— Ne. Moraš da budeš sto puta oprezniji nego inače. Zbog čega ne pozoveš Pita da se vrati iz Los Anđelesa?

— Ne mogu. I on je zaslužio odmor, možda čak i više od mene. Neka ga, neka se još nekoliko dana utapa u australijskom pivu i trči za riđokosama, imaće dovoljno posla kada se vrati.

— A ti? Ti nisi zaslužio odmor?

— I ja sam — klimnu Lesli glavom. — I o tome sam razmišljao. Trenutno nemam nijednog važnog posla koji bi zahtevao svu moju pažnju. Prema tome, i ja se odmaram, zar ne?

— Oh! — ona kao dete pljesnu rukama. — Les, to je divno! Sada ćemo valjda najzad moći malo i da se zabavljamo, da nekud izađemo, da pogledamo neki film ili mjuzikl, da...

— Polako, polako! — osmehnu se on. — Govorio sam o odmoru, do đavola, a ti znaš šta se događa kada se vratimo iz grada...

Ona ga lupi jastukom po glavi.

— Lažljivče! Dobro znaš da te ja nikada ne zamaram! Uosta-

lom, šta si maločas radio, posle neprospavane noći i obračuna sa petoricom gangstera?

On je nežno pljesnuo po golvoj zadnjici.

— Ženo, napolje iz tog kreveta i počni da spremaš doručak! Ne držim te ovde da bi mi držala lekcije o mom seksualnom životu!

Lak i veseo razgovor produžili su i za doručkom, oboje svesni da time samo prikrivaju brige koje im je donela protekla noć... sve do trenutka kada je Lesli odgurnuo praznu šolju kafe od sebe i sa uživanjem povukao dim iz cigarete.

— Devojčice... ne vidim na stolu jutarnju poštu...

Ona prkosno podiže glavu.

— Dogovorili smo se da za tebe počinje odmor, Lesli. Prema tome, narednih nekoliko dana nikakve pošte, nikakvih poslovnih razgovora, ničega!

— A šta ako nam Pit piše iz Los Anđelesa? — nasmeja se on.

— Ako taj trapavi slon uopšte ume da piše, onda stvar svakako nije hitna. Ti znaš da se Pit služi samo telefonom i telegrafom, sigurno zato što ne ume da sastavi više od tri rečenice odjednom. Rekla sam — nema pošte!

— Je li? A šta ono viri ispod poslužavnika sa kafom?

Sumiko se nasmeja.

— Trebalo je da znam da se od ninđe, pa čak i tako lošeg kao ti, ništa ne može sakriti. U redu, pogledaj ta tvoja prokleta pisma. Nadam se da su sve

računi i reklamne brošure i ništa drugo!

Smeškajući se njenom odglumljenom gnevu, Lesli pažljivo pregleda omote nekoliko pisama koje mu je dobacila preko stola. Već po njima videlo se da sva sadrže ono što je i pomenula: račune i reklamne brošure.

Sva, sem jednog...

Ako je tačno da svaki predmet kojim se ljudi služe neko vreme zadržava auru svog vlasnika, onda je to za ovo pismo svakako važno. Čak i Sumiko, nenaviknuta da zapaža detalje malo dostupne oku običnog čoveka, uzdrhtala je kad je ugledala dugi, uski koverat sive boje u Leslijevim rukama. Na trenutak joj se učini da je koverat crn, ali to nije bilo moguće; mora da se svetlost jutarnjeg sunca, odbijajući se od glatke površine okeana, poigrala njenim očnim nervom.

Nepomičnog lica, Lesli je vrhovima prstiju istraživao hartiju koverta, kao da po njoj traži otiške ranijeg vlasnika. Sklopio je oči i prineo koverat nosu, lagano uvlačeći vazduh.

— Zašto to radiš?

— Ne znam... sleže Lesli ramenima. — Kao da mi nešto govori da o ovom pismu moram doznati što više pre nego što ga otvorim...

— A rukopis?

— To ostavljam za kraj — osmehnula se Lesli. — Dobre malo... odmah si videla da je rukopis ženski. Međutim...

— Međutim?

— Ne znam. Imam utisak da ovo ipak nije pisala žena, pokreti pera suviše su oštri i energični. Hmm... — on većim pokretima otvori koverat i izvuče iz njega presavijen list glatke bele hartije. — Gle, gle...

Sumiko se radoznalo naže preko stola. Neko vreme oboje su proučavali kratki tekst, a onda im se pogledi sretoše.

— Neverovatno — prošaputa devojka pobledelim usnama — pa ona zna sve o tebi...

Lesli je ćutao, čitajući po treći put nekoliko redova napisanih crnim tušem i tankom četkicom, u stilu starih japanskih kaligrafa. Slova su, međutim, bila engleska, kao i reči koje su sadržale strašnu opomenu.

Čoveče pod crnom maskom, zamka se steže oko tvojih ruku, a one neće imati snage da je raskinu. Koračaj oprezno i čuvaj se svetla jer ono može otkriti tvoju tajnu. Osloni se na mene, ali moje upozorenje može stići kasno. Vanesa.

— Vanesa — tiho ponovi devojka. — Ko je Vanesa?

— Ne znam — lice ninđe i dalje je ostalo nepokretno, a samo je čelični odsjaj tamnoplavih očiju upozoravao na osećanja koja se skrivaju iza njih. — Međutim, ona zaista zna sve o meni... čudno, veoma čudno. Kako je to mogla da dozna?

Ćutanje, zlokobna tišina nape- tog razmišljanja čoveka i žene koji osećaju da se oko njih i njihovo svetlo steže smrtonosna za-

mka na koju je upozoravalo neobično pismo.

Lesli se kratko nasmeja, gužvajući pismo jednim pokretom u bezobličnu lopticu.

— Nećemo sada da mislimo o tome! — reče vedro. — Držim se svog obećanja, Sumiko. Vreme je da se oboje odmorimo!

* * *

»Sedam velova« bilo je ime u poslednje vreme veoma popularnog lokala zgodnog smeštenog na uglu Dvanaeste i Avenije nezavisnosti. Termin »lokal« je u stvari preskroman za instituciju koja je svoje ime dugovala brojnim salama sa različitim vrstama zabave, od relativno jeftinih disko-klubova, do salona za masažu sa ljupkim devojkama, koje su sve svoje usluge izdavale po cenama od kojih je zastajao dah. I tih sala bilo je više od sedam, a ni prepreke do njih nisu bile tako lako savladane kao prozračni velovi od raznobojnih sijalica koje su još iz daleka najavljivale položaj zgrade. U svakom slučaju, »Sedam velova« bili su mesto za ljude od ukusa koji, uz to, imaju i veoma dubok džep, a takvih je, srećom po nepoznate vlasnike, u San Francisku bilo mnogo.

— Misliš da će mi se ovde dopasti? — sumnjičavo upita Sumiko, zagledajući gomilu automobila na ogromnom parkingu.

Tu negde krio se i njihov iznajmljeni »ševrolet« koji je trenutak ranije odvezao jedan od hitrih i ućivih momaka na ne-

upadljivi znak portira u raskošnoj uniformi. Njegov posao sastojao se u tome da u zgradu propušta samo posetioce koji odgovaraju renomeu »Sedam velova« i u svojoj proceni grešio je veoma retko.

— Dobro veče, gospodo, gospodine — učtivo se naklonio mladom paru izmičući se da ih propusti, ali ne tako brzo da mu u ruci ne bi ostala novčanica od dvadeset dolara koju mu je Lesli doturio. Sa odobravanjem je posmatrao kroy Leslijevog belog smokinga koji je isticao preplatanulu kožu lica i naizgled veoma jednostavni sari Sumiko, izrađen od najfinije kineske svile, koja se pripijala uz glatku kožu devojke.

— Dopašće ti se — osmehnu se Lesli dok su prolazili kroz ogromno mermerno predvorje rezervisano za goste plićeg džepa koji su se zadovoljavali običnim barom i nizom automata za kockanje duž jednog zida. — Da vidimo samo odakle da krenemo... Hm, šta kažeš na aperitiv uz program u baru »Južna mora«?

— »Južna mora«? Hajde da pogledamo ta tvoja »Južna mora« — nasmeja se Sumiko. — Kladim se da devojke tamo nose samo bikini sa suknjicama od trave i da si zato predložio da pođemo tamo, jarče razvratni!

Brzi lift spustio ih je za nekoliko trenutaka u atmosferu ispunjenu tihom havajskom muzikom, gde su niski stolovi pod pravim palmama bili osvetljeni prilično dobrom imitacijom me-

sečine. Nekoliko devojaka se blago njihalo u taktu muzike na kružnom podijumu u sredini, ali varljivo svetlo nije dopuštalo da se vidi kako su obučene. Sumiko se ipak prevarila, devojka koja ih je odvela do slobodnog stola na sebi je imala samo suknjicu od trave, ako se ne računaju cipele sa ogromnom petom koje su malo odudarale od stila smišljenog da dočara prirodnu ljupkost južnih mora.

— Hoćeš li da večeraš ovde ili da pređemo u drugu salu? — upita Lesli pola časa kasnije, dok su ispijali treći koktel iz visokih čaša orošenih od ledenog pića u njima.

— Idemo odavde! — odlučno reče devojka. — Taj ritam, igre... sve me to previše uzbuđuje...

— Vidim. I ne osećaš da si mi zarila nokte u šaku! — nasmeja se Lesli. — Ali, igrači su zaista veoma dobri i znaju svoj posao. Priznajem da su i mene uzbudili...

Bešumni lift ovoga puta podigao ih je tri nivoa više, u ogromnu salu koja je blistala od kristala i srebra poredanog po zaslepljujuće belim stolnjacima. Za njih dvoje Lesli ipak odabra separe, uređen tako da se vrata mogu zatvoriti iznutra. Udobni kauč pored jednog zida svedočio je da vlasnici lokala očekuju da se njihovi gosti, pored jela, mogu zabaviti i drugim igrama i da su učinili sve kako bi takvim željama izašli u susret.

— Šta sada? — upita Sumiko kada su sa uživanjem pojeli izvrstan lak obrok od divljači, njen izbor. — Postoji li ovde neki pravi noćni lokal, Les?

— Postoji, ali mislim da ćemo se u kockarnici bolje zabaviti — osmehnu se on — pa makar izgubila hiljadu i po dolara kao prošli put.

— Bolje ti je da to ne pominješ! — zapreti devojka. — Šest, sedam meseci... vidiš koliko dugo me nikuda nisi izvodio! Samo da znaš, ruletu večeras ne prilazim!

— U redu, u redu... Poker?

— Što da ne... pokazaću ti šta u toj igri može ženska intuicija!

Ispunivši džepove raznobojnim žetonima, Lesli povede Sumiko kroz neobično tihu salu po kojoj su bili rasuti stolovi za sve moguće igre u novac. Neko vreme su samo posmatrali, proučavajući igru za pojedinim stolovima, sve dok im pažnju nije privukao sto u uglu za kojim se očigledno kockalo u velike pare. Sa dugim čašama u rukama zastali su pored njega, prateći pogledom kako čitave gomile žetona prelaze s jednog kraja stola na drugi po sle svakog deljenja. Leslijevo oštro oko odmah je zapazilo zakonitost u tom kretanju: pre ili kasnije najveći deo žetona našao bi se ispred oniskog, žilavog čoveka mršavog lica u savršenom crnom smokingu. Zapravo, lice tog čoveka odmah je i privuklo Leslijevu pažnju: ono je neprestano bilo u pokretu, neprestano

menjalo izraz, od potpuno veselog do tragično — tužnog, bez obzira kakve mu se karte nalazile u rukama. Njegove oči, međutim, sve vreme su zadržale veseli plamičak u sebi koji je govorio da se kockar zaista odlično zabavlja.

— Prokletstvo! — ljutito uzviknu jedan od igrača za stolom. — Vi kao da mi čitate misli, Bejkere, boga mu! Niko pametan ne bi reskirao da krene na moje tri dame!

— Tačno — hladnokrvno klimnu glavom kockar, a lice mu dobi izraz kakav obično imaju naslednici na sahrani bogatog ujaka. — Ja vam čitam misli, Vajnante. Uostalom, zar vam nisam još prošli put rekao da više ne sedate za isti sto sa mnom!

Ostala trojica za stolom se nasmejaše, iako njihova lica nisu odavala tako dobro raspoloženje, s obzirom na gomilu žetona pred protivnikom koji im je, na očigledan način, dokazivao da faktor sreće u otvorenom pokeru najmanje utiče na iznos dobitaka i gubitaka. Čovek po imenu Vajnante progunda nešto sebi u nedra, pokupi preostalih nekoliko žetona i ustade od stola. besno klimnuvši glavom svojim doskorašnjim partnerima.

Lice kockara sada je blistalo od oduševljenja. Podigao je pogled i zaokružio po licima radoznalaca okupljenih oko stola.

— Da li je neko od gospode raspoložen da zauzme Vajnantovo mesto? Za one koji me možda nisu čuli, odmah ću ponoviti: ime

mi je Dezmond Bejker i kažu da umem da čitam misli... Izvolite! Vi, gospodine u belom smokingu?

— U redu — klimnu Lesli glavom. — Ima, međutim, jedan uslov: da primimo i damu koju sam dopratio...

Bejker skoči na noge, kriveći lice kao klovna.

— Naravno, naravno! žustro je sipao. — Dama za stolom donosi sreću, tako kažu, mada meni nikako nije jasno zašto... a naročito — kome! Izvolite... želite da sedite jedno do drugog? Jedno preko puta drugog? Samo recite, Dezmond Bejker ispunjava sve želje svojim protivnicima za kartaškim stolom... i to posle debelo naplaćuje! Dečko, novi špil ovamo! I piće za sve, odmah...

Jedan od dvojice preostalih za stolom sa žaljenjem odmahnu glavom, ustajući sa svog mesta.

— Na žalost, ja nemam više vremena za igru, Bejkere. Šteta, jer imam utisak da su karte polako počele da prelaze na moju stranu. Nadam se da ćemo uskoro sresti ponovo. Laku noć svima!

— Grešite, Pongo, mnogo grešite! — iznenada ponovo tužnog lica reče Bejker. — Na žalost, ovo vam je poslednja prilika da igrate sa Dezmondom Bejkerom, sutra se već biti kasno!

— Ne čudi me — progundā četvrti igrač zas tolom. — Sa svim tim parama koje ste nam večeras pokupili, možete bezbrižno da provedete ostatak života!

— Teško, imam skupe prohteve — isceri se Bejker, nazdravljajući čašom ostalima za stolom, dok mu je lice blistalo. — Međutim, nije to razlog zbog kojeg Dezmond Bejker više neće igrati... vidite, prijatelji, ne ljutite se što vas nazivam prijateljima; do đavola, svi su mi prijatelji ako se de za stolom za poker sa mnom — dakle, prijatelji, stvar je daleko tragičnija: Dezmond Bejker će ove noći umreti, a svi ovi lepi šareni kolutići koji vrede čitavu hrpu zelenih novčanica neće mu pomoći da izbegne smrt. Da, još nešto: niko se dugo neće usuditi da ih podigne sa ovog glatkog poda, jer će se rasuti po lokvi krvi Dezmonda Bejkera... Vama nije dobro, gospodice? Sme ta vam što pominjem krv? Žao mi je, ali stvari tako stoje... popijte vaše piće, odmah će vam biti bolje. Prijatelji, možemo li da počnemo? Moje ime već znate, Dezmond Bejker, kolega preko puta mene zove se Čarls Jutinski, ako sam to dobro izgovorio, a naši novi mladi partneri su...?

— Moje ime je Eldridž, Lesli Eldridž — reče Lesli, prikrivajući osmehom vihor osećanja koji ga je obuzeo posle duge Bejkerove tirade. — Gospođicu možete zvati jednostavno Sumiko. Inače, mister Bejker, nadam se da trenutak koji ste nam najavili neće stići previše brzo; bilo bi mi žao da nam neki neugodni događaj pomuti zadovoljstvo u igri...

— Imaćemo vremena za ozbiljnu igru — potvrdi Bejker, a li-

ce mu ponovo dobi tužan izraz. Zamišljeno i melanholično je posmatrao ruke krupijea koji je već što delio po jednu kartu igračima. Bila je to prva karta, ona koja se deli licem nadole.

Lesli podiže svoju, jedva je pogledavši, još uvek nastojeći da shvati poruku skrivenu u poplavi reči njegovog novog poznanika i partnera za kartaškim stolom. Neobičan čovek, to se videlo odmah, ali čovek koji tako hladnokrvno govori o svojoj bliskoj smrti, sa toliko živopisnih detalja...

Najlakše bi bilo njegove reči odbaciti kao glupo brbljanje, smišljeno s ciljem da se dekoncentrišu protivnici, ali je Lesli Eldridž, ninda, suviše dobro umeo da čita između redova. Čovek je bio potpuno ubeđen u ono što je izgovorio, a njegove reči potvrđivao je i osećaj koji je kod Leslija postajao sve snažniji. Negde, uskoro, pretila je velika opasnost...

Japanci imaju reč za to: haragei. Lesljeva obuka, učenje koje je od njega stvorilo jedinog nindu na Zapadu, razvilo je haragei do krajnjih granica i ono što je osećao nije bilo maglovito predosećanje, već potpuna izvesnost da će se dogoditi nešto strašno...

I to ne samo čoveku po imenu Desmond Bejker...

Lesli je brzo odustao od pokušaja da na Bejkerovom licu otkrije kakve karte ima u ruci, uobičajene tehnike dobrog pokeraša. Ne samo zato što to lice nije govorilo ništa i što je umelo da

prevari svojim čestim promenama; Bejker je igrao neustrašivo, nekonvencionalno i oštro i njegovu ponašanje bilo je teško predvideti. Jednom bi licitirao do besvesti, iako karte pred njim to nisu dopuštale; drugi put je oprezno odustajao na niskom ulogu, iako su mu karte bile bolje od svih ostalih. Gubio je, češće na sitnim ulozima, ređe na krupnim, i dobijao mnogo češće na krupnim nego na sitnim.

I još nešto, shvati Lesli. Zaista je umeo da čita misli svojih protivnika, na osnovu onih sitnih, jedva primetnih pokreta prstiju ili očiju, grimase na licu, nervoznog pokreta na stolici, svega onog što nepogrešivo hvata oko svakog dobrog pokeraša. Jutinski se već nekoliko puta opekao; Sumiko isto tako. Lesli je tek s mnogo pažnje nekako uspevao da održi ravnotežu između svojih dobitaka i gubitaka.

— Dobro igrate, mister — prijeti iznenada Bejker dok su čekali novi špil karata. — Boga mu, kao da i vi umete da čitate misli, a? Bio sam ubeđen da na Zapadnoj obali to uspeva samo meni!

— Imao sam i dosta sreće — sleže Lesli skromno ramenima, ali mu nije promakao pažljiv Bejkerov pogled.

I to pitanje bilo je proračunato: trebalo je doznati što više o suparniku, otkriti način njegovog mišljenja, njegovu hrabrost i veštinu i tako predvideti kako će postupiti u ovoj ili onoj situa-

ciji relativno jednostavne kartaške igre kakav je bio poker.

Krupije im ponovo podeli prvu kartu, licem nadole. Leslieju je pripala karo desетка i on strpljivo sačeka sledeći krug. Ulog na stolu još je bio sitan, ali je on pažljivo proučavao lica Jutinskog i Sumiko.

— Ah, ovo je već mnogo bolje! — oduševljeno reče Bejker, u kontrastu sa tužnim izrazom svog lica. Pred njim se nađe keć pik, što je automatski navodilo na zaključak da pred sobom već ima jednog keća. Naravno, za igrača kakav je on bio to pravilo moglo je i ne važiti, ali Leslie ipak odlučio da prati njegovu ponudu od sto dolara. Bilo je i jakih razloga za to: njegova druga karta bila je dama karo, što je obećavalo prilično dobre karte. Jutinski, sa osmicom, i Sumiko, sa desetkom tref, prihvatili su izazov posle kraćeg oklevanja, karakterističnog za prosečne igrače.

— Treća karta, da vidimo treću kartu! — smeškao se Bejker trljajući ruke. — A — ah! Zadovoljan sam, prijatelji, moram reći da sam veoma zadovoljan! Još pet stotina, ako nemate ništa protiv!

Leslie je zamišljeno proučavao karte na stolu. Pored Bejkerovog keća pika sada se smešio još jedan, keć herc. Njemu je pripala karta kakvu je želeo, karo kralj. Jutinski je dobio još jednu osmicu, pik, a Sumiko žandara herca. Svi su još uvek imali šanse, ali

je to zavisilo od one prve karte koja se delila licem nadole...

— Ja ne idem! — progunda Jutinski iznenada, odbacujući karte dalje od sebe. — Prokletstvo, ako sada traži pet stotina, do kraja licitacije izaći će na pet hiljada... previše za moj ukus!

— Sumiko?

— Idem! — ona mu se hrabro nasmeši, stavljajući veliki žeton na središnju gomilu. — I nadam se da ću proći bolje nego onda na ruletu!

— Hrabro, hrabro! — komentarisao je Bejker sa izrazom lica kao da ga boli zub. — Hmmm... mladi par puca na fleš, što moje kećeve može veoma neprijatno da iznenadi ali videćemo, videćemo... Dečko, četvrtu kartu!

Prigušen uzdah okupljenih posmatrača svedočio je da se igra zaista rasplamsava. Pred Bejkerom se našao i treći keć, tref!

Kao naručen, i Leslieju je stigao karo žandar i on hladnokrvno prihvati Bejkerovu ponudu od novih hiljadu dolara. Sa osmehom na licu Sumiko odbaci karte: njena devetka herc uz preostale dve karte nije obećavala baš ništa protiv tri već viđena Bejkerova keća.

Zavalivši se u stolicu, Bejker mirnom rukom pripali cigaretu, proučavajući Lesliejevo lice kroz oblak plavičastog dima. Ovome se činilo da počinje da shvata tog neobičnog čoveka: Bejker je uživao u igri radi igre, dobijeni novac predstavljao je samo uzgrednu potvrdu veštine kojom je odgonetao zamisli suparnika. »Taj

čovjek je izvrstan psiholog«, zaključujući Lesli.

Žamor oko stola svedočio je o sve većem broju radoznalaca koji su došli da vide finale jedne velike partije. Osim dvojice igrača, jedino je lice krupijea ostalo hladnokrvno: on je gledao u Bejkera sa rukom na svojoj kutiji, čekajući znak da podeli i poslednju, odlučujuću kartu.

Bejkeru, međutim, kao da se nije žurilo. S cigaretom u ustima, zavaljen u udobnoj stolici, zavukao je palce u džepove prsluka i počeo opširno predavanje o zakonima koji upravljaju kretanjem karata preko stola u otvorenom pokeru. Lesli ga je sa interesovanjem slušao, jer je iznenada shvatio da se i u tim rečima nalazi neka još uvek skrivena poruka.

— Oprostite! — podiže ruku da prekine Bejkera. — Ako sam dobro shvatio, vi tvrdite da psihičko stanje igrača može uticati na to da se promeni redosled izlaska karata na sto, odnosno da će mu stići jaka ili slaba karta, u zavisnosti od onoga šta više želi?

— Da, upravo tako — živahno zaklima glavom Bejker — i nemojte mi reći da nema ljudi koji bi želeli slabu kartu, jer takvih — ima! Da, gospodine moj, ima ih! Ne svesno, to bi zaista bila krajnja glupost, ali je mnogo ljudi koji podvesno *žele* da gube i time potvrde svoje ubeđenje da je svet oko njih strog i okrutan i da ih neprestano progoni!

— Veoma prihvatljivo — osmehnu se Lesli. — Drugim rečima, vi u poker uvodite parapsihičke fenomene, konkretno rečeno telekinezu. S obzirom da ste već pomenuli da čitate misli, telepatiju, ispada da ste pravi stručnjak za parapsihologiju. Pogodio sam?

Sa širokim osmehom na licu, Bejker je nekoliko trenutaka posmatrao Leslija, a onda mu se lice iznenada smračilo. Nervoznim pokretom ugasi cigaretu u pepeljari.

— Delite dalje! — dobaci promuklim glasom. — Vreme je da ovo privedemo kraju...

Lesli je brzo razmišljao. Pruzila mu se prilika koju možda ne bi smeo da propusti, jer, sve je pokazivalo da Bejker zaista veruje u ono što govori, prema tome...

— Grešite, mister Bejker! — reče ljubazno. — Niste u najboljem raspoloženju za igru... bojim se da vam slučajno ne naiđe neka slaba karta.

Bejker zinu, a oko stola se razleže gromoglasan smeh. Kibice-ri su sa odobravanjem gledali momka koji ima toliko drskosti da izaziva nepobedivog Bejkera pred rasplet partije u kojoj će konačni ulog svakako biti veoma visok.

— U redu, u redu! — iznenada reče Bejker, pridružujući se opštem smehu. — Brzi ste na jeziku, mladiću, nema šta... da vidimo samo kako ćete izdržati moj tempo! Petu kartu molim!

Tišina u kojoj Lesli na trenutak sreće zabrinuti pogled Sumi-

ko. Osmehnu joj se da je ohrabri. I ona je u izvesnoj meri posedovala haragei i svakako je osećala opasnost kojom je već odisao vazduh oko njih.

Ovoga puta Bejker nije reagovao, ali je pritajeni uzdah odao razočarenje onih koji, ko zna zbog čega, bili na njegovoj strani. Pikov žandar svakako nije bio četvrti keč kojem su se mnogi pritajeno nadali, ali je još uvek predstavljao veoma jaku kartu. Sem toga, postojala je mogućnost da se kod Bejkera već nalazi keč karo, čime bi bili uništeni svi Lesliejevi izgledi da dođe do fleša.

— Malo tišine, gospodo, malo tišine! — ponovo se začu veseli Bejkerov glas. — Desmond Bejker ima dobre karte, kao što vidite, ali to još ništa ne znači. Da vidimo petu kartu za našeg mladog prijatelja!

Ponovo pritajen uzdah razočarenja koji je odavao Lesliejeve na vijače. Devetka tref užasno je odudarala od crvene boje preostale tri karte, ali, kao i kod Bejkera, to nije moralo još uvek ništa da znači. Pod uslovom da peta Bejkerova karta ne bude četvrti keč ili žandar...

Ovaj je sa uživanjem proučavao karte pred sobom, milujući gomilicu žetona. Pokret ruke bio mu je brz kada je oveći stubić pomerio do sredine stola.

— Još pet hiljada — reče nemarno. — Toliko će vas stajati da vidite ovaj komad kartona u mojoj ruci.

— Previše — osmehnu se Leslie. — Ubeđen sam da taj »komad kartona« ne vredi toliko. Ali, kad već insistirate, mister Bejker...

Sumiko, samrtnički bledeg lica, iznenada ustade od stola i Leslie je začuđeno pogleda.

— Idem u toalet! — reče ona prigušeno. — Odmah se vraćam...

Nije bilo vremena za razmišljanje o neobičnom ponašanju devojke, jer je Bejker, cereći se od uha do uha kao da je neobično zadovoljan sobom, okrenuo kartu koju je dobio prvu.

Dama tref! Bejker je sve vreme imao samo tri keca!

Prefinjeni Lesliejevi refleksi osetiše iznenadan trzaj pod prstima leve ruke kojom je pritiskivao svoju prvu kartu. On podiže pogled prema Bejkeru, stigavši da na trenutak uhvati lukavi plamičak koji se odmah ugasio.

— Hajdete, mladiću! — smeškao se kockar. — Niste valjda zaboravili koju kartu držite?

— Nisam — osmehnu se Leslie, zavalivši se u stolici i posmatrajući Bejkera kroz poluzatvorene kapke. — Ali, bojim se da neću imati ništa od uspomene na tu kartu...

— Uspomene? — Bejker podiže obrve. — Ne razumem...

— Imam utisak da to više nije ta ista karta, mister Bejker!

Ovoga puta Bejker se nasmejao prvi, punim grudima, kao čovek u izvanrednom raspoloženju; ostali su mu se pridružili trenutak kasnije.

— Odlično, odlično! — mahao je rukom Bejker. — Pa vi ste sasvim ozbiljno shvatili moju malu šalu o telekinezi, časna reč! Da vidimo: sad ćete mi reći da vam je u ruci bio karo kec, zar ne? Ili čak karo desetka, i to bi bilo dovoljno... hajde, pokažite već jednom to što tako čvrsto stiskate prstima!

Osmehnuvši se, Lesli prevrte kartu. Nije je čak ni pogledao, proučavajući Bejkerovo lice koje mu, međutim, još uvek ništa nije odavalo.

— Da sam po sto puta proklet! — procedi neko iza Leslija. — Pikova desetka!

— Da, da — klimnu Bejker glavom. — To se može svakom dogoditi... izgledate mi umorni, mladiću, ali ipak... pik i karo, prilično se razlikuju. Da niste možda slepi da boje?

— Ne! — osmehnu se Lesli. — Na žalost, nisam, to bi mi bio zaista dobar izgovor... mora da sam ipak preumoran, za ovakvu igru — on ustade i klimnu glavom svom protivniku koji se blaženo cerio. — Hvala vam, mister Bejker...

— Na čemu?

— Na lekciji kojoj ste me večeras naučili: da kartama nikada ne treba verovati!

Praćen podsmešljivim i sažaljivim osmesima, Lesli pođe u pravcu toaleta, sve više zabrinut za Sumiko. Njeno lice, u trenutku kada se podigla od stola, bilo je ispunjeno strahom, a to svakako nije bilo zbog novca čiji je gubitak Lesli mogao sebi dozvoliti.

Sem toga, bilo je već krajnje vreme da se vrati...

*
* *

Dok je mirnim korakom prolazio kroz salu, Lesli je napeto razmišljao o naizgled natprirodnim Bejkerovim mogućnostima. Ne zato što bi bio zapanjen; nita je bolje od svih ljudi mogao da se suoči sa manipulacijom psihičke energije, jer ga je njegova obuka upravo za to i pripremala. Bejker se tom energijom služio kao i on, samo na drugi način, kao i mnogi veliki kockari i mađioničari pre njega, svejedno da li su bili toga svesni ili ne. Iznenadivala je Bejkerova drskost i samouverenost kojom je hladnokrvno najavljuvao svoje moći za kockarskim stolom, računajući svakako sa prirodnom nevericom praktičnih poslovnih ljudi sa kojima je najčešće igrao.

Ono drugo, međutim, sigurnost s kojom je predviđao svoju blisku smrt, zabrinjavalo je Leslija. I njegov haragei potvrđivao je da je vazduh nabijen opasnošću; kada se tome doda neobično ponašanje Šumiko, onda...

»Previše informacija za veoma kratko vreme, uz napetost koju je izazivala partija«, razmišljao je. »Čak i moj mozak je preopterećen pokušajem da analizira svu tu gomilu podataka i nađe prihvatljivo objašnjenje... a to nije dobro...«

Devojka na ulazu u ženski toalet zbunjeno ga pogleda.

— Mister, ovo...

— Znam. Ovamo je pre desetak minuta ušla crnka u svile-nom sariju, podseća na Japan-ku... bojim se da joj nije pozlilo. Da li biste bili ljubazni da pogledate šta je s njom. Zove se Sumiko.

Devojka užurbano klimnu glavom i nestade kroz vrata, a Leslie duboko udahnu vazduh. Osećaj opasnosti koja lebdi u vazduhu ovde se pojačavao iz trenutka u trenutak i njegov nagon borca opominjao je kako je naj-mudrije ukloniti se dok ne uspe da analizira odakle ta opasnost preti i pronađe najbolji odgovor za nju. Međutim, Sumiko...

Do njegovih ušiju dopre vibracija koja je podsećala na rad snažnog ventilatora i on se obazre oko sebe, tražeći ga pogledom. Čudno, ali ga nije video, iako je na licu sada već osećao kako se vazduh kreće. I ne samo to: postajao je sve prazniji i ređi, kao na vrhu visoke planine...

Stojeći potpuno nepokretno, kako bi trošio što manje kiseonika, ninda pogledom pretraži svaki detalj male prostorije. Vrata... takva vrata ne sreću se na ovakvim mestima; teška, očigledno debela — i ugrađena tako da hermetički zatvore prolaze u susedne prostorije.

»Zamka«, pomisli ninda. »Smrtonosna zamka—za mene. Ako ta Vanesa ne pokuša da me ubije, onda mora postojati još neko ko zna moju tajnu... ali ne dovoljno dobro — promaklo mu je da ninda bez vazduha može izdržati

čak i sedam — osam minuta ako je to potrebno...«

Laganim pokretom on olabavi kravatu i raskopča sako, napinjući mišiće pod tankom košuljom. Pogledom je odmeravao vrata. Debeli su i čvrsti, ali njegovom udarcu ipak neće odoleti.

Odabrao je ona koja su vodila dalje, u sam toalet, jer se iza njih morala nalaziti i Sumiko, a onda lagano počeo da prikuplja svoju ogromnu snagu koncentrišući se na jednu tačku u blizini brave.

Kao napeta opruga oslobodio je svu energiju u deliću sekunde i vrata su naprsila uz glasan prasak. Leslie skupi obrve. Tu nešto nije bilo u redu; od ovog udarca morala su se već otvoriti — a nisu...

Svejedno; od novog udarca stvorila se duga pukotina i on ramenom jednostavno odbaci uništena vrata u stranu, dočekan sa nekoliko ženskih vrisaka. Da, ovde je vazduha bilo i tu je sedela i Sumiko, u jednoj fotelji ispred reda ogledala i blede mu se osmehivala.

— Oprostite, moje dame — lako se nakloni Leslie, pružajući ruku devojci. — Vrata su se zaglavila, a meni se žurilo, tako da nisam imao vremena za neke suptilnije metode...

Vukući Sumiko za ruku, on se vrati u prostoriju koja je trenutak ranije predstavljala pozornicu njegove borbe za život. Šuma snažnih ventilatora sada je nestala i on sa zadovoljstvom ispunio pluća vazduhom. I brava na

vratima normalno se otvarala; on u prolazu baci jedan pogled na nju, zapazivši jedva vidljive tragove ugrađenog uređaja koji je omogućavao da se vrata zaključaju daljinskom komandom. Vešto smišljeno, iako njegov nepoznati protivnik nije računao na ogromnu snagu ninđe i sposobnošću da svu svoju snagu koncentriše u jednu jedinu tačku kao cilj udarca.

— Les... — šapnu Sumiko pri pijajući se uz njega — šta ti se dogodilo? Ona vrata...

— Da. Dogodilo se još jednom — klimnu on ozbiljno glavom. — Srećom, imao sam dovoljno snage da ih razbijem, iako su mi bila potrebna dva udarca. Bolje mi reci šta se dogodilo s tobom, devojčice?

— Ne znam — pogled njenih crnih očiju bio je zbunjen. — Iznenada sam osetila nesvesticu, zaista bez ikakvog razloga. Ili možda... ne znam... onaj Bejker, u jednom trenutku me je čudno pogledao i osetila sam da mi se vrti u glavi. Njegove oči... ne znam kako da ti objasnim.

— Ja znam. Hipnoza, devojčice. Naš prijatelj, mister Bejker, moraće vrlo brzo da mi odgovori na nekoliko pitanja. I to teških pitanja... Ali, čekaj... nemoj ići sa mnom. Pođi do ulaza u ovu salu i sačekaj me tamo.

Još iz daleka Lesli je osetio napetost za stolom za kojim je maločas igrao, iako su sada tu sedeli samo još Bejker i Jutinski. Moglo se lako dogoditi da dođe do novog obračuna i on je

želeo da Sumiko bude što dalje od tog mesta. Prilazio je stolu lagano, procenjujući po Bejkerovom licu šta se odigrava. Jutinski je sedeo tako da mu je bio okrenut leđima, ali su njihova ukočenost i nervozni pokreti ruku svedočili da je čovek izložen opterećenju koje najverovatnije neće moći da savlada.

Zavaljen u stolicu, Bejker je nešto govorio, cereći se od uha do uha, a lice mu je dobilo zlobnu grimasu. Lesli je imao utisak da izaziva Jutinskog, iako je dobar psiholog — a to je Bejker bio — morao primetiti da se ovaj bliži granici potpunog sloma. Sem ako Bejker nije želeo da...

Lesliju je ostalo svega još nekoliko koraka do stola kada se sve odigralo munjevitom brzinom. Uz glasnu psovku, Jutinski izvuče revolver iz džepa sakoa i skoči na noge, spuštajući cev prema Bejkerovim grudima. Ovaj se malo naže unapred, ne menjajući izraz lica, kao da sa interesovanjem očekuje šta će se sada dogoditi.

Bio je to mali revolver, ali je rastojanje bilo kratko. Jedan, dva, tri hica su odjeknula pre nego što je Lesli mogao da stigne da izbije oružje iz ruku ubice. Odgurnuo ga je ramenom i pritčao Bejkeru.

Kockar se i dalje cerio, ali su mu oči lagano postajale staklaste, a bela košulja na grudima sve rumenija. Po njoj su se spajale tri velike krvave mrlje. Poslednjim naporom Bejker privuče se bi gomilu raznobojnih žetona, ali

je za to utrošio previše snage. Skliznuo je na pod, povlačeći žetone za sobom i tu se umirio, u sve većoj lokvi krvi.

»Upravo onako kako je i najavio«, pomisli Leslie. »Neverovatno...«

Svud unaokolo čuli su se glasni krici užasa, brujanje zapanjene gomile. Dva snažna momka vec su držala Jutinskog za ruke, a treći ga je šamarao po bledom licu, dok ga je čovek gledao kao da još uvek ne shvata šta se to dogodilo.

— Zašto si to učinio ovde, proklet bio? — rekao je jedan od onih koji su ga držali. — Zašto?

— Ne znam! — glas Jutinskog bio je veoma tih. — Kao da... mi je iznenada neko naredio da izvučem taj prokleti pištolj i...

Lesli klimnu glavom, obazrevši se oko sebe i tražeći neko lice koje bi pokazivalo nešto više od zapanjenosti, ali takvog lica nije bilo.

Ovde više nije bilo posla za njega. Neupadljivo, nastojeći da to što manje ljudi primeti, Leslie se kroz gomilu probi prema izlazu. Sumiko ga dočeka pogledom ogromnih crnih očiju ispunjenih strahom.

— Je li... je li mrtav,

— Jeste. I to upravo onako kako je predvideo: na podu, među žetonima koji se valjaju u lokvi krvi...

Devojka se strese.

— Užasno... zbog čega je ubijen?

— To sada više ne zna ni njegov ubica, devojčice. Ja imam je-

dnu teoriju, ali za sada ne bih želeo da govorim o njoj. Verovatno si već primetila da je Desmond Bejker bio veoma čudan čovek.

— Kako da ne! — tiho odgovori devojka.

Njih dvoje su već izlazili iz lifta i Leslie jednom od mladića koji su tu čekali dobaci ključeve kola, objašnjavajući koja su i gde se nalaze. Nekoliko trenutaka su čekali, stojeći kraj samih ulaznih vrata kroz koja je na jednu i na drugu stranu defilovala gomila dobro raspoloženih i fino obučених ljudi i žena, i ne sanjajući da je tek pre nekoliko minuta na jednom od spratova »Sedam velova« prolivena krv, ljudska krv...

— Želiš li kući? — upita Leslie kada kola bešumno skliznuše u dugi niz vozila koji se već kretao avenijom.

— Da. Hoću da razmislim o svemu što se dogodilo. Leslie, čini mi se da se nikada nisam ovako osećala. Kao... kao...

— Kao figura koju neko nevidljiv pomera po šahovskoj tabli, a ona nema moći da mu se suprotstavi?

Devojka se trže.

— Da — reče zamišljeno — otprilike tako. Leslie! Nije moguće da... da i ti?

— Moguće je devojčice, jer sam se upravo tako u jednom trenutku i ja osećao. Neko je brižljivo isplanirao i izrežirao sve ovo što se dogodilo, vodeći računa o svakom detalju. Potce-

nio je moju snagu, to mu je bila jedina greška. Inače...

Sumiko je dugo ćutala, zagledana u raznobojna svjetla grada oko sebe koja su joj igrala na licu. Noć je bila topla, ali ona još jednom uzdrhta čitavim telom.

— Les... — prošaputa. — Užasno se bojim... za tebe...

— Nemoj, dušo — reče on nežno. — Znaš i zašto... time sam meni otežavaš stvar i primoravaš me da jedan deo pažnje posvetim razmišljanju o tebi. Imam utisak da je preda mnom protivnik koji će zahtevati svu moju snagu i vještinu, koji će me staviti na iskušenja na kakvima još nikada nisam bio. Sumiko... znam da će ti ovo teško pasti, ali...

Ona mu položi ruku na mišicu.

— Ne govori, Leslie, već znam. Želeo bi da odem odavde, zar ne?

— Da.

— Da li je Los Angeles dovoljno daleko? Ujedno bih mogla da pošaljem i Pita da ti pomogne. Znaš...

— Ne. Ova igra je čak i za Pita previše opasna, devojčice. Neće biti potrebno mnogo udaraca i fizičke snage, osećam da će se čitava borba voditi na sasvim drugom planu, a tu od Pita nema mnogo koristi. Zapazila si da je Bejker posedovao vještinu telekineze, premeštanja predmeta psihičkom energijom.

— Zaista? Ne, nisam primetila...

— Talenat idealan za kockara — suvo se nasmeši Leslie. — Pri-

tiskivao sam rukom svoju prvu kartu, ali mi to nije pomoglo; uspeo je da je zameni drugom i to tako da sam jedva osetio lak trzaj pod prstima. Bio je zaista neverovatno vešt...

— Zašto je onda dozvolio da ga ubiju?

— Da ga ubiju? — Leslie skupi obrve. — Devojčice, bojim se da se tu varaš. Desmond Bejker nije ubijen...

— Nego?

— Teško da će se sa mnom složiti bilo ko od očevidaca u »Sedam velova«... ali sam ja ubeđen da je Desmond Bejker izvršio — samoubistvo!

*
* *

Leslie je avion u kojem se nalazila Sumiko pratio pogledom sve dok se nije izgubio kao srebrnasta tačka na južnom horizontu. Nije mu se žurilo i on odlučio da sedne u aerodromski restoran kako bi malo sredio svoje misli i skovao najbolji plan za borbu protiv moćnog i nevidljivog neprijatelja. Noć koja je ostala za njim nije mu to dopustila, još uvek se sa blagim smeškom na licu sećao strasti s kojom je Sumiko provodila poslednje trenutke pred rastanak za koji su oboje osećali da će trajati duže, mnogo duže nego što su želeli.

Obrćući lednu čašu među prstima, Leslie se kroz stakleni zid restorana zagleda u nebo isprano od noćasnje kratkotrajne kiše. Imalo je istu ovakvu boju i onoga dana, sedamnaest godina

ranije, kada se vratio iz Japana. Kao ninda...

I bilo je proleće, kao i sada. Kao i sada topli vetrić gonio je bele oblake po nebu, kao nekada španske galeone sa razapetim jedrima po površini ovog istog okeana. Sedamnaest godina...

Tada se još zvao Džon Henri Ketkart i američka armija imala je sve podatke o njemu negde u svojim kartotekama i kompjuterima. Povratnik iz Vijetnama, iako je rat u međuvremenu bio završen. Trogodišnji boravak u Japanu i učenje kod senseija Tanake odvojili su ga od sveta na koji je navikao i stvorile kod mladića potpuno drugi ugao gledanja. San Francisko i dalje mu je bio lep, ali je sada bio gledan očima jednog ninde, otkrivajući da pod ljupkom maskom krije mnogo zla, zločina i krvi...

Džon Henri Ketkart je jednostavno nestao, a sa njim i ne malo nasledstvo, na mnogo načina pretvoreno u gotov novac. Ninda se sada zvao Lesli Eldridž, ali o Lesliju Eldridžu nikakva kartoteka nigde na svetu nije imala nikakvih podataka i, što se njega ticalo, tako je trebalo i da ostane. Nije dugovao više ništa društvu koje ga je poslalo preko okeana da proliva krv zbog komada tuđe zemlje pokrivene džunglom; ali je utoliko više dugovao običnim ljudima koji su to društvo činili, najčešće i ne shvatajući kako se njima vešto manipuliše iz dana u dan, iz časa u čas. Njih je trebalo zaštititi, i ne samo od talasa zločina koji je po

stajao sve prljaviji i sve krvaviji; trebalo ih je štititi i od nesposobnih političara, korumpiranih policajaca, poslovnih ljudi žednih profita, generala koji su po karti sveta tražili nova mesta na kojima će isprobati svoja čudesna nova oružja...

Sedamdeset godina... Zar je čudno, onda, što iznenada oseća ovakav umor? Ninde mogu više od drugih ljudi, ali su i oni ipak ljudi, podložni običnim ljudskim osećanjima. Prolio je mnogo krvi za ovih sedamnaest godina; uništio mnoge zločince; raskrinkao mnogo zavera, a opet... činilo mu se da nije odmakao gotovo ni korak dalje od onog mladića koji je sedamnaest godina ranije izašao iz aviona na ovom istom aerodromu...

Lesli Eldridž podiže glavu i crte lica mu se iznenada zaoštriše. Ne, umor koji iznenada oseća nije prirodni umor tela od kojeg se u poslednje vreme previše zahtevalo. Taj umor imao je i svoju drugu dimenziju...

Neko, neko sa ogromnim i teško zamislivim moćima znao je njegovu tajnu i poznavao način da utiče na spektar psihičke energije kojim je do tada slobodno raspolagao. To je moglo značiti samo jedno...

Spremao se novi napad!

Ispod poluzatvorenih kapaka Lesli je proučavao lica oko sebe. Ne, nijedno od njih nije iza svakodnevnih maske skrivalo opasnost koju je sada već fizički osećao u vazduhu.

U vazduhu?

Da, opasnost je pretila iz vazduha, sa visine, odnekud sa njegove leve strane...

Sa one strane na kojoj se nalazila i pista za sletanje!

Napetih mišića, Lesli je osluškivao. U hujanju mnogih mlaznih motora sada je jasno razaznao jedan, onaj koji je pretio svojim prodornim zviždukom.

Avion pred sletanje je ogromna masa čelika, titana i plastike koju pilot svojom veštinom održava u ravnoteži. Mala nepažnja, kratki gubitak koncentracije i vitka leteća mašina postaje gomila metala koja se stropoštava kao kamen...

Skočivši sa svog mesta Lesli se ustremi prema stepeništu koje je vodilo naniže. Onaj zloslutni pisak spustio se sada čitavu oktavu niže, a ogromna senka, kao senka anđela smrti sa raširenim krilima zamračila je stakleni zid restorana...

Sada!

Jednim skokom Lesli prelete preko ograde stepeništa i lako se dočeka na noge praćen sa nekoliko zapanjenih pogleda. Masivni mermerni stub nekoliko koraka dalje, samo delić sekunde da se nađe u njegovom zaklonu...

Ona senka u tom trenutku već se zarivala u stakleni zid, razbacujući duge krhotine kao poludele bacač noževa. Čitava zgrada se zatresla od sudara čelika i betona, ali je taj tresak bio prigušen moćnom tutnjavom eksplozije još uvek punog rezervoara u desnom krilu aviona, onom koje je kao nož prošlo kroz prepuni

restoran i slomilo se na betonskoj konstrukciji suprotnog zida.

Talas zapaljenog kerozina pljusnuo je sa sprata u ogromni hol, tako naglo da oni najbliži nisu stigli ni da vrisnu, pretvoreni u deliću sekunde u zbrčkane, ugljenisane lutke razbacane po mermernom podu rukom okrutnog diva. Mnogo gore prošli su oni koje plamen nije ubio odmah. Okrenut leđima plamenom talasu, Lesli stisnu zube pred horom užasnih, prodornih krikova koji su dopirali sa svih strana.

Trenutno opasnosti više nije bilo, i on iskoči iz svog zaklona, prelazeći brzim pogledom preko haosa iznad sebe. Gore, u ruševinama onoga što je trenutak ranije bio udobni restoran, nije se više nikome moglo pomoći. Strgavši sako sa ramena, Lesli pritrča mladjoj ženi koja se nemo koprcala pred njegovim nogama pokušavajući da ugasi plamen koji joj je zahvatio noge i haljinu.

Vrisnula je tek kada je tkani na sakoa dotakla ogromne rane po nogama, ali njen vrisak nije trajao dugo; imala je toliko sreće da se odmah onesvesti. Odbacivši zapaljenu krpku sakoa daleko od sebe, Lesli pomože čoveku izbezumljenog lica u uniformi službenika aerodroma, koji je očajnički petljao oko aparata za gašenje požara. Mlaz pene je delovao brzo na nekoliko najbližih ljudi, ali je za ovo more plamena rezervoar aparata bio jednostavno premali. Srećom, iz daljine su već dopirale vatrogasne i po-

licijske sirene: stizali su ljudi koji imaju i znanja i sredstava za borbu sa užasnom katastrofom koja se u deliću sekunde sručila na aerodrom.

Sat — dva vremena posle toga ostaće zauvek mutni u Leslijevom pamćenju. Rame uz rame sa ljudima u uniformama vatrogasaca vukao je duge cevi sa vodom, divljački nasrtao sekirom i golim rukama na pregradne zidove i vrata iza kojih su se čuli krici, pozivi, molitve... kao u košmaru leteo je s jedne strane ogromne zgrade na drugu, opečenih ruku, garavog lica, mokar i prljav, sa očima koje su bljuvane vatru strašniju od plamenih jezika koji su još p negde tražili svoje žrtve.

Jedan od vatrogasaca zadržao ga dok je pokušavao da izvuče nepomično telo ispod nagorelih ostataka pulta u holu.

— Ostavi, čoveče! — urlao je crnac grubog lica, drmajući Leslijevo rame. — Ostavi! Vidiš da je već mrtav!

— U redu! — promrmlja Lesli. — U redu, čoveče... u redu...

— Sedi, odmori se malo! — produži crnac. — Do đavola, vukao si više od svih nas ovde!... Ovaj... da nije neko tvoj ostao u ovom paklu?

— Moj? Ne... nije, nije...

— Onda je sve u redu. Sedi... — čovek se hitro osvrte oko sebe i poverljivo naže. — Slušaj, imam viskija... ako si raspoložen za jedan gutljaj...

— Hvala — automatski reče Lesli prihvatajući tanku limenu flašu.

Viski mu opali grlo i on zatrese glavom. Prokletstvo, sve ovo vreme, on je potpuno zaboravio na sebe i svoju tajnu... Šta ako je nekom od vatrogasaca palo u oči da pored njih nije radio običan čovek? Koliko je snage uložio u tom strašnom poslu, nije li se u trenutku zaborava odao nekim podvigom kome običan čovek nije dorastao?

U pogledu crnca pored njega, međutim, nije bilo nimalo čuđenja ili divljenja i Lesli shvati da niko od vatrogasaca i nije previše gledao oko sebe. Uostalom, i oni sami izvodili su nadljudske podvige da bi spasili još jedan ili dva života... Ne, što se njih tiče, tajna ninda bila je bezbedna.

— Kako se ovo dogodilo? — promrmlja Lesli. — Kako se moglo dogoditi da avion skrene sa piste i sruši se na zgradu punu ljudi?

— A ko to zna? — sleže crnac ramenima. — Verovatno nikada nećemo ni otkriti pravi razlog... pilotova greška, nema sumnje, ali on nikome neće moći da kaže kako se to dogodilo. Maločas sam bio gore... od njega i ostalih u kabini ostala je samo gomila ugljenisanog mesa. A ni putnici u avionu nisu mnogo bolje prošli. Užasno... biće najmanje dve ili tri stotine mrtvih kada se ovaj pakao pretraži do kraja...

— Dve ili tri stotine — promrmlja Leslie. — Da... bilo je najmanje stotinu ljudi u restoranu, verovatno toliko u avionu... ako ne i više.

Pognute glave, i ne pokušavajući da izbegne ogromne razlivenne lokve vode i pene pod nogama, Leslie lagano krenu prema izlazu. Trebalo je otići odavde, jer teški miris smrti koji ga je obavijao više nije mogao podneti ni čovek kome je smrt bila zanimanje.

Dve stotine mrtvih! Možda čak i više, mnogo više? Užasna cena za grešku jednog jedinog čoveka...

Grešku?

Da li je moguće da pilot toliko pogreši, a da ni drugi pilot, niti bilo ko drugi to na vreme ne primeti? Od piste do aerodromske zgrade bilo je više od dve milje, sasvim dovoljno prostora, praznog prostora, da se zahuktala džinovska mašina skrene sa putanje koja je vodila u smrt...

Sem ako neko nije primorao pilota da...? Ali ne, nikakva pretnja oružjem ne bi uspela da natera čoveka da jednu vrstu smrti zameni drugom, daleko strašnijom zbog toga što je povlačila i smrt stotina drugih. Sem toga, i onaj sa oružjem u ruci bi morao umreti... Spektakularno samoubistvo? Osveta društvu? Ludilo?

Probijanje kroz šumu vatrogasnih i policijskih kola nanizanih duž prilaznog puta aerodromu teklo je sporo i Leslie je imao dovoljno vremena za razmišljanje,

postepeno odbacujući jednu po jednu pretpostavku gotovo isto onako brzo kako je i dolazio do njih. Ne, sve više se pojačavao utisak: objašnjenje ipak nije moglo biti tako jednostavno...

Sa travnate površine pored puta iznenada se podiže helikopter čiji su bokovi bili označeni imenom jedne velike TV stanice. Buka motora privuče Lesliejevu pažnju i on spusti prozor kola da bi ga, zbog nečeg, bolje video...

Kraj pilota, u providnoj kabini, sedeo je još jedan čovek. Udaljenost je bila prevelika, smetalo je i odblesak sunca na staklu, ali...

Ne, nije se mogao prevariti, čak ni sa ove daljine. To iscereno lice, pokreti ruku kojima je dopunjavao neko svoje objašnjenje...

Dezmond Bejker... čovek koga je prošle noći video mrtvog, u lokvi krvi, među razbacanim kockarskim žetonima!

* * *

Osvežen i odmoran, Leslie je iz svoje spavaće sobe izašao tek predveče. Kao nekom čarolijom, rešenje za opasnost u kojoj se našao došlo je samo od sebe, u mirnom i dubokom snu i ninda je sa hladnom izvesnošću razmatrao korak po korak stvorenog plana.

Bilo je dosta iznudenih poteza od strane protivnika, dosta tog neprestanog osećaja opasnosti koja lebdi negde u blizini. Bilo je vreme da pronade čoveka koji ga progoni, preuzme inicijativu u svoje ruke i za sledeće

odmeravanje snaga odabere mesto, vreme i način koji će njemu samom više odgovarati. U tome se, uostalom, sastojala i vekovna mudrost nindži, večitih boraca naviklih da pobeđuju. Svaki njihov korak bio je pažljivo isplaniran, sve mogućnosti i očekivani obrti u borbi unapred prostudirani, svaki potez protivnika već je imao svoj protivpotez...

Samo što ovoga puta ni protivnik nije bio običan čovek, bez obzira na to što njegova prva dva pokušaja da uništi nindžu nisu uspeła.

Dva pokušaja?

Da, u snu je Lesliju došao odgovor i na to pitanje. Slučaj na aerodromu imao je previše ledene logike u sebi da bi mogao biti samo slučaj. Avion nije mogao ničijom greškom toliko skrenuti sa svoje putanje koja je vodila duž piste. Prema tome, ostajala je samo jedna mogućnost, ma koliko malo verovatna: neko je upotrebio hipnozu da bi džinovsku mašinu usmerio upravo onamo kuda je želeo...

Dezmond Bejker?

Ali, on je mrtav...

Leslijeve usne razvukoše se u hladan osmeh. Ne veruj da je čovek mrtav sve dok ne vidiš njegovo mrtvo telo — a čak i onda nemoj biti potpuno siguran u to: tako je govorila izreka koju mu je sensei Tanaka nekoliko puta ponovio. Najpre je mislio da je to samo slikovit način za upozorenje da se stvari ma ne sme verovati na prvi pogled, ali sada...

Kao i uvek, njegov logični mozak potražio je rešenje najnepovoljnije po njega: ono na aerodromu bio je pokušaj da ga ubiju, Dezmond Bejker bio je živ, i on, ili neko drugi, raspolaže moćima kojima je teško odupreti se...

Na toj osnovi sada je mogao kovati planove kako da se suprotstavi takvom suparniku. A osnove jednog, ludo opasnog i rizičnog plana već je naslućivao...

Naravno, može početi da ga ostvaruje tek pošto identifikuje tog protivnika, a to neće biti lako.

On ustade sa svog mesta i dotače skriveno mesto na zidu dnevne sobe. Čitav jedan deo zida skliznu u stranu, otkrivajući omanju udobnu prostoriju sa kojom je dopiralo prigušeno svetlo i tiho zujanje elektronskih uređaja. Naviknutim pokretima, prsti Leslija Eldridža, proleteše preko tastature jednog od poslednjih modela velikih kompjutera, uspostavljajući direktnu vezu sa najvećom bankom podataka na svetu, Kongresnom bibliotekom u Vašingtonu.

Vreme u maloj prostoriji kao da je zaustavilo svoj tok dok su njegovi prsti slali poruke i pitanja, zahtevali dodatna objašnjenja i dopune nečega što je već znao. Strana za stranom mikrofilmovanih knjiga pojavljivala se na njegovom ekranu i on je munjevitom brzinom odgonetao poruke ispisane zelenkastim svetlećim slovima, prenoseći tek poneku od njih u memoriju svog

kompjutera za kasniju upotrebu.

Postepeno, kao kada se slaže mozaik, u njegovom mozgu počeli su da se pojavljuju jasni delovi jedne velike slike, još uvek sa mnogo praznina, ali te praznine neće biti teško dopuniti. Ninda je bio na dobrom putu...

Njegov nepogrešivi osećaj za vreme upozorio ga je da je sunce već visoko nad gradom kada je konačno ustao iz udobne fotelje i izveo nekoliko vežbi da povrati elastičnost udova zamo-renih dugim sedenjem. Na licu mu je lebdeo osmeh, ali taj osmeh nije obećavao ništa dobro protivniku koji se usudio da mu tako drsko stane na put.

Jedan deo posla, i to veliki deo, sada je bio okončan. U mozgu ninde bila su urezana dva imena...

Doktor Artur Holevinski i profesor Randal Fič.

Na ta dva imena, uz mnogo drugih, neprestano je nailazio pregledajući sve što je Kongresna biblioteka posedovala o parapsihologiji. Knjige te dvojice bile su relativno skorijeg izdanja, što je moglo značiti da se radi o mlađim ljudima. Još važnije od toga, jedino kod njih dvojice Lesli je našao predloge praktičnih načina za korišćenje psihičke energije, uz nekoliko zagonetnih opaske o mogućnosti pojačavanja te energije i njenog usmeravanja na veće daljine.

Traka sa programom koji je predstavljao najnovije izdanje pri ručnika »Ko je ko« skliznu na

svoje mesto i diskovi se žustro zavrteše. Trenutak kasnije Lesli se zagleda u fotografiju reprodukovanu na ekranu. Doktor Artur Holevinski, Istport, država Mejn. Usko aristokratsko lice i bujna seda kosa, sa čupavim obrvama koje prikrivaju živahan pogled očiju. Lice koje Lesli još nije sreo.

Dodir na taster i traka se ponovo pokrete. Na ekranu zatperi nova slika.

Profesor Randal Fič, vanredni profesor univerziteta u Sakramentu, Kalifornija. Stalno mesto boravka Bruster, gradić nadomak Sakramenta.

Ovo lice bilo je već mnogo poznatije i Lesli sa osmehom još jednom osmotri crte koje su otkrivala svoju elastičnost čak i na fotografiji. Profesor Randal Fič njemu se predstavio kao Dezmond Bejker...

Dezmond Bejker. Sklopljenih očiju Lesli se još jednom vrati na trenutak lokalu »Sedam velova«, izvlačeći iz svog fenomenalnog pamćenja svaki detalj slike tela opruženog u lokvi krvi. Bio je pogođen sa tri metka u grudi, sve tri rane jako su krvavile, što je moglo značiti da su pogođeni vitalni organi. Međutim, jasno se sećao da krvi nije bilo i na Bejkerovim usnama, a to bi se moralo dogoditi da je zaista bio pogođen u pluća...

Zanet mislima, ponovo je dotakao uređaj koji je bešumno zatvorio prostoriju sa kompjuterom. Zaključak se nametao, ali tako jednostavan da se nindi ni-

je dopao upravo zbog te jednostavnosti. Bilo bi suviše jednostavno objašnjenje da je sve ono u lokalu »Sedam velova« bio samo trik smišljen s namerom da on bude zavarano. Sem toga, dovoljno je znao o fiziologiji da bi se mogao prevariti: telo koje je video bilo je zaista telo mrtvog čoveka...

A opet, juče, u blizini aerodroma, on je sreo Dezmonda Bejke-
ra — ili njegovog dvojnika...

Sa osmehom na licu, on priđe telefonu i od operatora zatraži vezu sa Sakramentom. Trenutak kasnije dobio je i centralu univerziteta, zapitavši mirnim glasom za profesora Fiča.

— Samo trenutak — javi se jedan prijatan ženski glas — profesor je zauzet... Ah, upravo stiže. Imate vezu.

— Profesor Fič? — reče jednostavno Lesli, običnim, neutralnim glasom. Bio je to eksperiment od kojeg je mnogo očekivao. Ako profesor ne otkrije od koga potiče poziv, onda...

— O! Moj novi poznanik, Lesli Eldridž, ako se ne varam! — zaori se oduševljeni glas iz slušalice. — Čemu mogu da zahvalim za ovaj iznenađni poziv? Ili je u pitanju obična radoznalost?

Lesli se nasmeja.

— Pa, moglo bi se reći da je u pitanju radoznalost, profesore. Sem toga, mislim da vam još ponešto dugujem, s obzirom na izvrsno predavanje o tehnici pokera koje ste preksinoć održali, da ne pomijem jučerašnji susret na aerodromu...

Vedar smeh dobro raspoloženog čoveka, ali smeh u kojem se osećalo poštovanje.

— Brzo radite, Eldridž, nema šta. Utoliko bolje: to će moj eksperiment učiniti dvostruko zanimljivijim... Dakle, hteli ste verovatno nešto da me pitate?

— Da. Šta se dogodilo sa Jutinskim?

— Jutinski? Ah, naš partner za stolom koji je onako neočekivano izgubio nerve i posegao za oružjem! Mislim da će s njim biti sve u redu... Najzad, niko ga ne može optužiti za ubistvo ako ne postoji mrtvo telo žrtve, zar ne? Ali, to je već drugo pitanje...

— Tačno, profesore, šta se dogodilo sa telom žrtve?

— Telo je odlično, hvala na pitanju! — zaori se ponovo smeh. — I oseća se bolje nego ikad!

Lesli skupi obrve. Fič, ili Bejker, ponašao se kao da nema ni najmanje brige na svetu. Zar je moguće da je toliko uveren u svoje moći da je počeo da potcenjuje protivnika?

— Pomenuli ste neki eksperiment — reče. — Da li me vara utisak da imam krupnu ulogu u tome, profesore?

— Ne, dragi moj mladiću, ne varate se. Vaša uloga je zaista krupna, ali, na žalost, i veoma kratka. Epizodna uloga, kako bi rekli naši prijatelji iz Holivuda. Niste zadovoljni, pretpostavljam?

— To me manje zabrinjava od onog jučerašnjeg pokušaja... Profesore, zar vama nimalo ne smeta što je juče dve ili tri stotine

ljudi izgubilo život u vašem besmislenom eksperimentu?

— Zašto bi mi smetalo? Kome bi od njih smetalo da je neopreznim pokretom noge razrušio mravinjak u polju? Ne, dragi moj Eldridž, ja sam iznad toga. Ono što vi nazivate savest prepuštam običnim, prosečnim ljudskim bićima. Ja, i meni slični, predstavljamo nešto novo, nešto više od čoveka upravo zato što smo bolje od drugih shvatili sve svoje mogućnosti...

— Što znači da ti ljudi u vašoj igri više nisu važni? — tiho reče Leslie. — Samo pioni koje premeštate u skladu sa vašim hirovima...

— Baš tako. I nemojte se zanositi ludorijama. Eldridž. Vi mi ne možete ništa.

Glas je sada bio leden i poslovan, glas čoveka koji je svestan svojih mogućnosti i spreman da se bez grize savesti obračuna sa svakim ko se ispreči ostvarenju njegovih planova.

— Mogu li onda nešto da predložim, profesore?

— Samo izvolite, dragi moj mladiću. Vidite, i ja vama nešto dugujem: odavno se nisam ovako dobro zabavljao...

— Želite da me ubijete, zar ne? U redu, pružiću vam priliku za to, pod jednim uslovom: da u tom obračunu ne strada niko ko nema veze sa nama!

— Ah, kako je to romantično! — dopre do Leslieevih ušiju podrugljiv glas. — Predlažete mi dvoboj, zar ne, Eldridž? Na žalost, tu vam želju ne mogu is-

puniti, u mom eksperimentu veoma je važno da se sve obavlja po unapred utvrđenim pravilima. A ona takvo nešto ne predviđaju... Još neko pitanje?

— Ne. Samo jedno upozorenje, profesore. Eldridž je tvrdi orah nego što ste očekivali...

Pun, grohotan smeh čoveka koji je zadovoljan sobom.

— Hvala, Eldridž. Imaću to u vidu... do viđenja — i do skorog susreta!

Lesli lagano vrati slušalicu na njeno mesto, zanet mislima. Ma kako to neobično izgledalo, on je iz ovog razgovora doznao mnogo, pre svega to da Bejker, odnosno Fič, na neki način prati svaki njegov korak.

Ali i to da još uvek ne poznaje sve mogućnosti jednog ninde...

Ostajalo mu je da potraži odgovor na još nekoliko pitanja, ali je prvo, i najvažnije od njih, bilo: kako je Fič preživeo tri hica u grudi sa malog rastojanja?

Spustivši se još jednom u položaj za meditaciju, nnda sklopljenih očiju počeo iz svoje memorije da izvlači sve što je ikada doznao i čuo o rekuperativnim sposobnostima živih organizama. Kod živih bića zastalih na nižoj lestvici razvoja to je sasvim obična pojava; jedno vreme nekoliko velikih laboratorija u svetu bavilo se tim problemom, ali nijedna od njih nije došla do krupnijih rezultata; bar o tome nigde nisu objavljeni zvanični izveštaji. Po analogiji sa gušte-

rom, kojem vrlo brze izraste novi rop umesto otkinutog, moglo bi biti moguće da i ljudsko telo nadoknadi sva pretrpljena oštećenja, ali bi za to bilo potrebno mnogo vremena. Period rasta, odnosno period mladosti, sve je duži ukoliko je živo biće inteligentnije, ali kad ljudski organizam jednom prestane da raste, veoma brzo opada i sposobnost obnavljanja oštećenih organa...

Još jednom u pomoć mu je pritekla vekovima skupljena mudrost nindži: čovek koji dobro poznaje svoje telo, koji svojom voljom može uticati i na neurovegetativni sistem, mogao bi pospešiti oporavak od bolesti ili rane, na sličan način kao što iz svog tela izvlači maksimum nedostupan ljudima koji o filozofiji ne znaju ništa. Međutim, i u tom slučaju faktor vremena igrao bi veliku ulogu: čovek pogođen sa tri metka u grudi mogao bi se, možda, oporaviti... ali ni u kom slučaju ovako brzo kao Fič (Bejker)!

Telefon...

Lesli se trže iz svog transa, čudeći se zbog čega je tako naglo prekinut dugi lanac njegovih misli. Ne, nije zvonio telefon...

Ponovo signal u mozgu koji je njegova memorija interpretirala kao zvonjavu telefona, signal koji nije imao nikakve veze sa aparatom čula sluha!

Lesli se ispravi brzim, gipkim pokretom i priđe telefonu na

stočiću u uglu sa ispruženom rukom.

»Gluposti«, pomisli. »Ako me neko zaista zove, telefon će zazvoniti...«

Još jednom zvonjava koja je odjeknula samo u njegovoj glavi. Odlučnim pokretom Lesli podiže slušalicu.

— Najzad! — reče jedan glas, ali ni on, kao ni zvonjava telefona trenutak ranije, nisu do Leslija doprli kao normalan zvuk, prenet treperenjem vazduha oko njega. Štaviše, sada je bio siguran da taj glas, ženski glas, odjekuje ponovo samo u jednom delu njegovog mozga.

— Nemam vremena da ti objašnjavam kako je to moguće, Lesli! — govorio je glas užurbano. — Telefon mi je bio potreban zbog tebe, kao simbol za uspostavljanje kontakta...

»Telepatija?«, pomisli Lesli. Ali...

— Da, telepatija, ako baš tako hoćeš. — Glas je sada bio obojen jasno izraženim nestrpljenjem. — Nemamo vremena, Lesli, jer ovo ne sme predugo da traje, bojim se da Fič ne ulovi naše misli... potraži doktora Holevinskog, on ti može pomoći. Ali, za ime boga, isprazni svoj mozak dok si u ovom gradu i ne misli o njemu, nipošto, inače...

— Ko si ti? — glasno upita Lesli. Izgledao je smešan sam sebi, tako držeći u ruci potpuno neupotrebnu slušalicu telefona.

Do njega dopre misao koja je mogla predstavljati simbol identifikacije, složeni skup osećaja u

kojima je samo na trenutak nazreo tragove snažnog intelekta, pomešane sa toplinom i onim neponovljivim mirisom kojim miriše samo prava žena u životu svakog muškarca... Da li je to...?

I ništa više. Isto onako naglo kako se prekida i telefonska veza, nestalo je i tog tajanstvenog kontakta između njega i nepoznate žene.

— Vanesa — glasno reče Lesli. — Vanesa, javi mi se ponovo...

Još nekoliko razbacanih parčići slike u trenutku se složiše u mozaik koji je upućivao na jasan zaključak. Tu negde, u njegovoj blizini, postojala je žena koja je znala njegovu tajnu, čak i to da ga Fič progoni. Žena kod koje je telepatija bila razvijena do krajnjih granica, ali ipak ne toliko da se ne bi plašila Fiča... najvažnije od svega bilo je da ona želi da mu pomogne, što je već pokazala onim neobičnim pismom... što mu je savetovala da potraži doktora H...

Lesli se trže, odbijajući iz svog mozga svaku jasnu pomisao na usko lice i sedu kosu. Ako je Vanesa mogla da čita njegove misli na daljinu, to je i Fiču svakako bilo moguće. Prema tome...

Cereći se, Lesli mehaničkim potezima počeo da se priprema za duže putovanje, ponavljajući u mislima neprestano samo jednu šasavu pesmicu koja je tih dana preplavljivala radio-talase, sve češće je mrmljajući i naglas kako bi bar donekle omeo onoga ko-

ji možda »prisluškuje« njegove misli. I sam je ponešto znao o toj veštini, iako mu je čista telepatija bila nedostupna; mogle su se uhvatiti i preneti samo one misli koje su bile rezultat duboke koncentracije.

Mogao je da bude prilično siguran da njegove nejasne i zbrkane misli ne mogu postati Fičova meta, ma koliko on bio sposoban i vešt. Sem toga, Fič se nalazio u Sakramentu, a daljina je morala imati uticaja na prostiranje slabih moždanih talasa, inače Vanesa svakako ne bi rekla da ne misli o... nije važno kome... dok je u gradu...

Osmehnuvši se, Lesli u dugu putnu torbu neobičnog oblika stavio je poslednji predmet: svoj katanu, u raskošno ukrašenim koricama.

Sledeći protivnik koji se nađe pred nindom morao da računa da ovaj više neće biti goloruk... a smrtonosnoj čeličnoj oštrici ni ko se na ovom svetu još nije mogao suprotstaviti...

* * *

Ako je neko i pratio nindu do lokalne železničke stanice za Richmond, onda je taj morao biti pravi majstor svog zanata, jer Lesli sve vreme vožnje svojim kolima nije primetio ništa sumnjivo. Naravno, Fič, i njegovi pomoćnici (a njih je svakako moralo biti), mogli su se koristiti i nekim drugim načinom, zasnovanom na profesorovim telepatiskim moćima, ali je on bio prilično siguran da njegova taktika sa pe-

vušenjem mora imati nekog efekta.

Ipak za svaki slučaj, sačekao je da voz krene i tek tada iskoračio iz zaklona kioska u kojem se sve dotle nalazio. Još sa papučice pogledom je okružio oko sebe; ne, niko nije, slično njemu, pohitao da se u poslednjem trenutku ubaci u voz.

Ne želeći ništa da rizikuje, on zauze mesto kraj samog ulaza u vagon, odakle je pogledom mogao da prati sve koji ulaze i izlaze. Vožnja do Ričmonda, grada na drugoj obali zaliva neće trajati dugo, ali je zato bilo mnogo usputnih stanica na kojima su ga mogli čekati novi protivnici. Svoje ogromne sposobnosti Fič svakako neće koristiti samo da bi se zabavljao, takav čovek mogao je imati samo najkrupnije ciljeve, što je značilo i čitavu armiju pomoćnika, od kojih najveći deo i neće znati ko je glavni vođa. Niti su morali da znaju: nekom od ubica biće sasvim dovoljan Lesliejev opis i podatak da se nalazi u vozu, ostalo će biti njegova brigaa...

Upravo zato, Lesli Eldridž imao je malo prilike da se divi vožnji obalom Zaliva, kroz bisernu nisku manjaka i većih gradova koji su bleštali od svetlosti. Pogledom je ispitivao lica ljudi koji su prolazili pored njega, tražeći na nekom od njih trag zlih namera i oči koje su govornile »ja sam tvoja smrt...«

Ali lica oko njega pokazivala su samo umor, rezignaciju, tupost, lica ljudi koji posle dugog i

napornog dana hitaju kućama, na večeru i uobičajeno dremanje pred televizijskim ekranima. I Lesliejev haragei je ćutao, tako da je dozvolio sebi i malo opuštanja, povremeno sklapajući oči na dužim deonicama pruge između dveju stanica.

Iz nivičke je motrio oko sebe i dok je silazio na železničkoj stanici u Ričmondu, iz nivičke je promenio tri taksija pre nego što je konačno stigao na aerodrom. Iz Ričmonda nije bilo nikakvih letova, sem lokalnih, ali mu je to odgovaralo: ma ko da ga drži na oku, jednostavno ne može kontrolisati sva sredstva kojima se može napustiti San Francisco i njegova gusto naseljena okolina.

Brižljivo isplanirano kretanje davalo je svoje rezultate i on se svega petnaestak minuta po dolasku na aerodrom našao u vazduhu, odbacujući od sebe pomisao na ono što se dan ranije dogodilo na internacionalnom aerodromu San Francisco. Stari »boing« treaso se i stenjao, ali je uporno dobijao na visini, uspevši da savlada venac Sijera Nevade. I Lesli je osetio olakšanje kada je u tami ugledao odbleske svetlosti gradova oko jezera Piramid: ma kako mali bili izgledi za to, Fič mu je ipak mogao ući u trag i pokušati trik sličan onom koji je izveo u San Francisco...

Umešan u gomilu putnika, Lesli je, kako je i proračunao, među poslednjima ušao u direktni avion za Njujork, prepun turista koji su sa oduševljenjem pričali

o Nevadi. Njihova lica nisu govorila mnogo, i on se zadovoljio time da konstatuje kako nijedan od njih ne može biti Fičov čovek. Let do Njujorka trajaće dugo i treba iskoristiti priliku da se odmori za iskušenja koja ga čekaju na obali Atlantika. Istina, noć će biti kratka, zbog leta sa zapada na istok, ali ponekad i sat čvrstog sna вреди više od čitave noći provedene u udobnoj postelji...

Čak i u dubokom snu jedan deo svesti bdeo je nad snažnim telom opuštenim u udobnom sedištu, upozoravajući ga na svaki pokret, svaku glasnije izgovorenu reč oko njega. Razloga za uzburanu, međutim, nije bilo i on se posle kraćeg buđenja, ponovo vraćao u san koji je odmarao i opuštao.

— Dobro jutro, gospodine! — osmehnu mu se ljupka stjuardesa srednjih godina. — Imate dovoljno vremena za doručak pre nego što sletimo na aerodrom »Kenedi«...

— Odlično! — kada se osmehivao, lice Leslija Egdridža delovalo je mnogo mlađe nego obično. — Onda, molim vas, što jači doručak i bar dve šolje kafe... preda mnom je naporan dan...

— Oh? Poslovi?

— Nešto slično.

Žena zamišljeno odmahnu glavom, naslanjajući se bokom na sedište ispred Leslija.

— Zbog nečeg nemam utisak da ste poslovni čovek. Pre... ne znam kako da kažem...

— Čovek od akcije, možda?

— Da. Upravo tako!

— Što samo znači da su današnji poslovi usko povezani sa akcijom! — veselo reče Lesli. — Ipak požurite sa doručkom... da ne bismo stigli u Njujork pre nego što to završim... Da, još nešto... nećemo kasniti, zar ne?

— Ne, stižemo u Njujork tačno na vreme. Bojite se da ne zakasnite?

— Da. Imam sastanak odmah u devet...

— Onda računajte s tim da u grad nećete stići tako brzo! — upozori stjuardesa. — Svi putevi u ovo doba jako su opterećeni. Ali, idem po vaš doručak, čak i saobraćajne gužve mnogo lakše se podnose sa punim želimom...

Upozorenje je, međutim, Lesliju bilo nepotrebno, jer nije imao namere da svraća u Njujork. Sledeći deo njegovog puta bio je možda i najkomplikovaniji: lokalna avionska linija vodila je samo do Portlanda, odakle je do Istporta, na samoj kanadskoj granici, ostajalo više od dve stotine milja. Istina, Istport je imao mali sportski aerodrom, i u Portlandu se mogao iznajmiti avion, ali... Lesli nije imao volje da najavljuje svoju posetu doktoru Holevinskom, jer mu je opreznost govorila da će Fič, iz samo njemu poznatih razloga, držati na oku starog naučnika. Sem toga, i Vanesa, ta nepoznata žena, upozorila ga je da ne sme čak ni misliti na Holevinskog, što je moglo značiti da se

i doktor možda nalazi u opasnosti.

Let između Njujorka i Portlanda Lesli je iskoristio da se uz pomoć detaljne karte i najnovijeg turističkog vodiča upozna sa Istportom i njegovom okolinom. Adresa doktora Holevinskog već mu je bila urezana u pamćenje: nije bilo teško otkriti da se njegova kuća nalazi kraj puta koji je duž obale okeana povezivao retke male naseobine sa imenima koja su podsećala na engleska sela na drugoj strani okeana, čiju su uspomenu pokušali da sačuvaju prvi doseljenici u državu Mejn. I mali aerodrom nalazio se u blizini, omogućujući da se za pola časa brzog hoda dopre do doktorove kuće.

Dva časa kasnije, stari »boing«, brat — blizanac onoga koji ga je preneo preko Sjera Nevade, spustio je Leslija na aerodrom u Portlandu. Deset dolara koje je gurnuo u džep čoveku u uniformi aerodromskog obezbeđenja stvorilo je prava čuda: najkraćim putem ninda se našao u službenim prostorijama aerodroma i za svega pet minuta obavio sve formalnosti oko iznajmljivanja malog sportskog aviona. Kroz veliki stakleni prozor, dok su popunjavali potrebne formulare, Lesli je gledao kako jedan mehaničar žurno priprema avion za let. Ili su stanovnici Istočne obale mnogo ljubazniji nego što se to u Kaliforniji misli, ili...

... Ili se neko pobrinuo da što pre dopre do doktora Holevinskog?

Ta neobična pomisao nije mnogo iznenadila Leslija, jer ga je haragei prvim znacima upozoravao da ga svaki korak približava opasnosti. Zabacivši svoju dugu ljestu putnu torbu na rame, Lesli pohita preko travnate površine, ne propustivši da se okrene i mahne rukom ljudima koji su mu pomogli.

Ne, nije se prevario. Jedan od njih nešto je vatreno govorio u slušalicu telefona, gledajući za Leslijem. To, naravno, nije moralo značiti ništa, ali u kombinaciji sa onim što je govorio haragei slika je već izgledala mnogo drukčije...

Veštini pokretima Lesli izvrši proveru aviona, udubljujući se pri tom svim svojim čulima u rad motora i svih ostalih uređaja. Koliko je mogao da proceni, sve je bilo u najboljem redu, a ni haragei nije postojao intenzivniji. Ma kakva opasnost mu preti, nje još uvek nije bilo u blizini.

Zatresavši se na neravnoj podlozi, mali avion jurnu napred čim Lesli u slušalicama ču odobrenje za poletanje. Skrenuo je oštro na zapad, još uvek na vidiku ljudima iz kontrolnog tornja, ali se nije previše oslanjao na tu varku; čak i najprimitivniji radar, ako to neko bude želeo da proveriti, pokazaće kako se njegov kurs nešto kasnije izmenio i sada pokazuje pravac sever-severoistok.

Imao je još gotovo dva časa vremena da još jednom proverii svoj plan, iako je let zahtevao

priličnu koncentraciju. Neprestana i sve snažnija upozorenja njegovog šestog čula navodila su na pomisao da ga ovde, na drugom kraju kontinenta, ipak očekuju, iako je bio uveren da je uspeo da zametne trag Fičovim ljudima. Međutim, teško je umaći čoveku koji se, sem svojih pet čula, oslanja i na moći kakve možda niko pre njega na ovoj planeti nije posedovao...

Još jednom je trebalo računati na najgore: da Fič zna kuda se ninda uputio i da će učiniti sve kako bi ga sprečio da dopre do Holevinskog.

Kako?

Najjednostavniji, za Fiča i najlakši način, bio bi novi pokušaj hipnoze na daljinu, kojim bi Leslija naveo da skrene sa kursa i tako uništi i avion i sebe. Međutim, hipnoza je oružje poznato nindama već vekovima i Lesli je bio prilično siguran da je to jedna od retkih stvari o kojoj bi mogao i ponešto novo da kaže vanrednom profesoru iz Sakramenta. U svakom slučaju, bio je ubeđen da se može odupreti svakom sličnom pokušaju uticaja na njegovu svest...

S kartom na kolenima i držeći se obale okeana, Lesli je kontrolisao položaj aviona, tako da ga nije iznenadilo kada je ugledao oveće naselje grupisano duž nekoliko ulica poređanih paralelno sa obalom. Kuća doktora Holevinskog bila je južno od grada i morao je preleteti preko nje da bi stigao do aerodroma... da, to bi mogla biti ona građevina,

na brežuljku nezaštićenom od vetra, ali sa divnim pogledom na peščane sprudove koje je oseka otkrivala u ovo doba dana...

Haragei se naglo pojača i Lesli baci zabrinut pogled na instrumente. S obzirom na vrstu napada koju je očekivao, nije se više smeo u potpunosti osloniti na svoja čula. Nagnuvši avion blago na krilo, on počeo lagano poniranje koje će ga dovesti na travnatu pistu pored oniske zgrade ukrašene raznobojnom »čarapom« na krovu.

Ali ne...

Prvo i prvo, mali avion, sličan njegovom, uredno uklonjen u jedan ugao travnate površine, sleteo je možda tamo petnaestak minuta ranije. Za iskusno nindino oko dvostruki trag točkova u travi bio je jasniji od redova ispisanih na beloj hartiji. A drugo... velika crna kola, ispred same zgrade, stajala su sumnjivo blizu mesta gde će se njegov avion zaustaviti kada bude sletao.

A upravo iz pravca tih kola dopirali su signali koji su nepogrešivo upozoravali na opasnost...

Stisnuvši zube, Lesli zadržao avion u poniranju još nekoliko trenutaka, držeći na oku crna kola. Ukoliko je to ono što je mislio, onda će oni...

Da!

Bočni prozor kod zadnjeg sedišta kliznu naniže i Lesli na trenutak iza njega ugleda nešto tamno i dugo, sumnjivo nalik cevi puške velikog kalibra. Vrh cevi gledao je tačno prema nje-

mu, lagano se pomerajući kako bi pratio kretanje aviona. Svakog trenutka strelac u kolima može pritisnuti okidač i zasuti krhku mašinu i telo u njoj kišom kuršuma sa čeličnom košuljicom...

Mali motor iznenada snažnije zaurla i Leslie naže avion na desno krilo, menjajući naglo pravac tako da prođe tačno iznad kola onim delom prostora koji se puškom nije mogao pokrivati. Sada mu se već žurilo, jer je znao da su ga protivnici pretekli za jedan mali korak, ali, kako kaže stara mudrost ninda: najmanji je korak onaj kojim se iz života prelazi u smrt...

Peščani sprudovi na obali... njihova glatka površina, poravnata težinom vode, blistala je na podnevnom suncu, ali je ta površina mogla biti i varljiva, suviše meka i porozna da bi pružila oslonac čak i ovako lakom avionu. Međutim, postojao je samo jedan način da se to proveriti, način koji je pružao još jednu prednost: mogućnost da do doktora Holvevinskog stigne pre ljudi koji su ga dočekali u zasedi...

Ne trudeći se da smanji brzinu, Leslie točkovima aviona blago dotače pesak, ostavljajući u njemu dve duge, valžne brazde. Bio je to samo eksperiment koji je trebalo da mu pokaže kakva je čvrstoća tla pred njim i mali avion ponovo poskoči u vazduhu, postepeno gubeći brzinu. Sada je već bio siguran da se točkovi neće zariti u duboki mulj i on op-

rezno započe komplikovanu operaciju spuštanja aviona nesigurno tle.

Zviždanje vazduha oko kabine, sada kada je motor već bio ugašen, bilo je gotovo sasvim prigušeno šuštanjem peska pod točkovima, ali je taj šum bio ravnomeran, obećavajući da pod glatkom površinom neće biti nikakvih prepreka koje bi naglo prekinule kretanje aviona. Laka letilica nije morala da savlađuje veliki momenat, a meko tle usporilo je avion mnogo bolje od svake travnate piste. Zadrhtavši na poslednjim neravninama, avion se zaustavi svega pedesetak jardi od drvenih stepenica koje su sa žala vodile naviše, do kuće doktora Holivinskog.

Ščepavši svoju torbu, Leslie iskoči napolje, ispitujući pogledom prostor oko sebe. Sada je on bio jedan korak ispred gonilaca; čak i ako otkriju da se spustio tamo gde su najmanje očekivali, biće im potrebno izvesno vreme da stignu ovamo. Imaće dovoljno vremena da doktora Holvevinskog, a s malo sreće on će biti kod kuće, upozna sa čudnim događajima u San Francisku i zatraži pomoć koju je očekivao još od onog razgovora sa Vanesom...

Jedna figura iskrсну na vrhu stepenica, ali je Leslie znao da sa te strane ne dopire nikakva opasnost. Visoka, mršava prilika i bujna bela kosa bili su mu poznati: to je mogao biti samo doktor Artur Holvevinski; čovek zbog kojeg, je prešao čitav kontinent.

— Dobro došli, mladiću! — reče doktor pružajući mu ruku.

Pogled ispod čupavih obrva bio je topao, iako je Leslija malo zbunila mreža od tanke žice koja je obavijala doktorovu glavu, slično mreži za kosu.

— Doktor Holevinski?

— Naravno, mladiću — dobrodušno se osmehnu starac. — A vi ste Lesli Eldridž. Ninda, zar ne?

* * *

Lesli se zbunjeno osvrte po prostoriji koju je stari naučnik nazvao svojom radnom sobom. Istina, bio je tu pisaći sto sa nekoliko namerno razbacanih hartija, red staklenih ormara sa debelim knjigama ozbiljnog izgleda i uređaj koji bi možda mogao biti stariji tip računara, ali... najveći deo »radne sobe« zauzimao je impozantan bar i ogromna klub-garnitura čija je koža pokazivala da se jako često koristi.

— Piće, mladiću? — ljubazno upita starac, skidajući onu čudnu mrežu sa glave. Lesli tek tada primeti da dva tanka provodnika od nje vode do naizgled teške kutijice koju je Holevinski izvuкао iz džepa svog sakoa i namerno odbacio na radni sto.

— Vrlo rado — osmehnu se Lesli — međutim, želeo bih najpre da vas upozorim; mene gonne ljudi koji neće birati sredstva da me se dočepaju. Mogu se svakog časa pojaviti na onim vratima, a onda...

— Fičove gorile! — namerno odmahnu rukom naučnik. — Bez njega ne predstavljaju neku naročitu opasnost, verujte mi, Eldridž. Smestite se udobno i recite svoje piće. Što se mene tiče, za ovo doba dana našao sam da je najbolji stari francuski konjak koji naši zemljaci varvarski piju tek posle jela...

Zavrtevši glavom, Lesli se spusti na udobni trosed, radoznalo zagledajući metalnu mrežicu. Uveravanja doktora Holevinskog, u stvari, bila su suvišna: i on sam je osećao da mu trenutna opasnost više ne pretila.

— Onda i meni konjak — reče smešeći se — mada mi je sada od pića mnogo potrebnije objašnjenje šta se, u stvari, ovde zbiva...

Starac se komično počea po kosi rukom u kojoj je već držao čašu.

— Bojim se da onda niste došli na pravo mesto, mladiću. Vidite, ja živim pomalo odvojeno od sveta, tako da nisam baš u toku, naročito sa događajima na Zapadnoj obali...

— Ali već znate sve o meni, a verovatno i o Fiču. A onda, i ova vaša mreža: ona blokira elektromagnetno zračenje mozga, zar ne? Vaše misli ne može niko uhvatiti kada je nosite?

Dodavši Lesliju piće, starac sa uživanjem zavuče svoj poveliki nos u čašu, upijajući raskošnu aromu starog konjaka.

— Božansko piće! — reče s poštovanjem. — Šteta što moje

zdravlje više ne dopušta da uživam u njemu koliko bih želeo...

— Vi ste prvi devedesetpetogodišnjak koga sam ikada upoznao, doktore Holevinski, a ubeđen sam da biste svakog lekara ubedili kako nemate više od šezdeset godina...

— Da, to je tačno... ali samo zato što... pa, eto, vodim računa o svom telu. Hmm... vas zanima Fič, je li tako? On je moj učenik i jedini koji je ozbiljno shvatio »matoru budalu Holevinskog«. To mi je bio zvanični nadimak pre nego što sam sva ta učena društva poslao tamo gde im je mesto i povukao se u ovu kućicu na obali. I nijednom se nisam pokajao od tada, mogu vam reći... Zaista, nije lako živeti među majmunima...

Lesli podiže obrve.

— Majmuni? Pretpostavljam da pod tim nazivom podrazumevate ostatak čovečanstva koji ne poseduje vaš... talenat? Fič se izrazio mnogo gore po nas: za njega smo mi obični mravi...

— Znam. I to je bio jedan od razloga, iako ne najkrupniji, što sam prekinuo sve veze sa njim. Morate mi oprostiti na tom izrazu, Eldridž, ali i priznati da sam ipak u pravu. Nije lako biti jedan od prvih predstavnika jedne potpuno nove rase koja će pre ili kasnije zavladatai ovom šašavom planetom; nadam se pre nego što je njeni sadašnji stanovnici pretvore u radioaktivni pakao...

— Shvatam vas, doktore! — klimnu Lesli glavom. — I sam

se ponekad zapitam da li smo mi zaista obdareni inteligencijom mnogo više od naših neposrednih predaka. Svako ko otvori večernje novine ili uključi televizor mora se složiti sa mnom. Međutim, u ovom trenutku mnogo više me interesuje sopstvena sudbina. Zbog čega me Fič progoni i kakve su zaista njegove moći?

— Njegove moći? — zamišljeno ponovo Holevinski. — Da, verujem da je sada snažniji nego ikada, za što donekle treba i meni da zahvali. Vidite, Eldridž, i Fič je, kao i ja, svestan da smo mi vrsta koja će, po pravu jačeg i inteligentnijeg, smeniti homo sapiensa na vrhu piramide živih bića. Razlika među nama je u tome što sam ja spreman da to prepustim evoluciji, a Fič...

— Fič želi da taj proces ubrza i preuzme vlast u svoje ruke... Ima li izgleda da to i postigne?

— Iskreno da vam kažem, Eldridž, čudi me zbog čega to još nije postigao! U ovoj zemlji to je veoma jednostavno, a njegove manipulacije sa glasačkim kutijama niko nikada ne bi mogao ni da nasluti ako bi se odlučio na to. Međutim, Fič je perfekcionista, Eldridž, i želi da prouči sve moguće varijante pre nego što se odluči na svoj »državni udar«, da ga tako nazovem. Zakon verovatnoće tvrdi da mora postojati najmanje šest odsto ljudi na ovoj planeti koji raspolazu sličnim moćima kao i on, a da toga često nisu ni svesni. Fič najpre želi da eliminiše njih... a

uz njih i sve koji bi mu se na bilo koji način mogli ozbiljnije suprotstaviti!

— Mene, na primer?

— Da, vas, Eldridž. Mada... ovo neće biti laskavo po vas, ali on nema neko naročito mišljenje o vašim sposobnostima.

— Vara se! — hladno reče Lesli.

— To znam. Dobro ste učinili što ste došli do mene. Mislim da je ovo trenutno jedino mesto gde vam on ne može ništa; a daću vam priliku da doznate sve što je potrebno kako biste se obračunali s njim.

— Zašto?

— Zašto? — tiho ponovi starac, otpijajući mali gutljaj iz svoje čaše. — Mislim da sam na to već odgovorio, a i istorija je dala odgovor pre mene. Čovečanstvo se silom ne može dovesti na viši stupanj razvoja; svaki takav pokušaj pre nego što se za to steknu uslovi doveo bi samo do krvoprolića. Ljudi se užasno plaše onih koji su jači, spremniji ili mudriji od njih; kada bi se doznalo da postoje ljudi sposobni da pročitaju i njihove najintimnije misli... došlo bi do opšte panike i zahteva da se takvi odmah unište, svedeno pod kakvom optužbom. Setite se: u srednjem veku sve koji su se nečim razlikovali nabijali su na kolac i spaljivali kao veštice — a to vreme još nije zaboravljeno. Fič smatra da će čvrstom rukom uspeti da spreči nemire i verovatno je u pravu... ali...

— Koliko će ljudi umreti pre toga?

— Milioni. On se neće ustručavati da primeni sredstva za masovno ubijanje. Sami ste rekli, Eldridž: on čovečanstvo posmatra kao mravinjak koji se može uništiti pokretom ruke.

— I zbog toga ste se vi povukli u svoj mirni, tihi dom, i ne zanima vas šta će se sa mravinima dogoditi? Ili sa majmunima? — u Leslijevom glasu osećao se s mukom potiskivani gnev.

— To nije tako jednostavno. Rekao sam da meni Fič ne može ništa... Ali ništa ne mogu ni ja njemu. U tome je problem, mlađiću...

— Da li ste spremni da mi pomognete da uništimo Fiča, doktore Holevinski?

— To je nemoguće.

— Čak ni kao pokušaj?

— Takav pokušaj ne bi doneo rezultata, verujte mi. Suviše je moćan... sem toga, bilo bi gotovo nemoguće isplanirati napad na njega, a da on to ne dozna.

Lesli odmahnu glavom, koncentrišući se još jednom na svoj haragei. Opasnost je ponovo bila u blizini. Bez obzira na sva uverenja doktora Holevinskog, uskoro je mogao očekivati novi napad. Preostalo vreme moglo se najbolje iskoristiti ako pokuša da dozna što više o Fiču.

— Doktore... kakve su zapravo Fičove moći i kako je došao do njih?

Starac sa uzdahom isprazni svoju čašu.

— To je dugačka priča, Eldridž, ali... zašto da ne? Vidite, ja sam još u ranoj mladosti otkrio kod sebe neke neobične sposobnosti, pre svega da otkrivam misli drugih ljudi. Ne uvek, pazite: do mene su jasno dopirale samo misli ljudi ogromne koncentracije ili onih koji su trpeli užasne bolove... ljudi uopšte u konfliktnim situacijama, kada su osećanja koja njima vladaju mnogo čistija i snažnija. Taj me fenomen zainteresovao i počeo sam da proučavam sve što je o toj temi ikada napisano, postepeno usavršavajući naučni aparat za svoje eksperimente. Išlo je veoma sporo, mogu vam reći, jer su se takozvani »ozbiljni naučnici« samo smeškali kada bih im nešto pomenuo o tome. Moj otac, srećom, ostavio mi je znatna sredstva tako da nisam morao zavistiti od milostinje univerziteta. Sem toga, za čoveka koji čita misli nije veliki problem da sebi obezbedi nevelike, ali stalne dobitke špekulacijama na berzi...

Zadovoljno se osmehnuvši, Holevinski dopuni svoju čašu i upitno pogleda Leslija. Ovaj odmahnu glavom. Konjak je bio odličan, ali sada još nije bio trenutak za jaka pića.

— Nastavite! — reče prigušenim glasom. Opasnost je bila sve bliža, vremena sve manje...

— Da, trajalo je to gotovo dvadeset godina i mislim da ne bih postigao ništa naročito da se u pravom trenutku nisu pojavili računari čije su brzine i ogromne memorije mogle da izađu na kraj

sa fantastičnom masom podataka koje treba poznavati da bi se na njih uticalo... Ali, od tog trenutka napredovao sam džinovskim koracima, shvatajući postepeno način funkcionisanja našeg mozga i činjenicu da koristimo jedva trećinu njegovog stvarnog kapaciteta. Klasična fizika, naročito oblast elektromagnetnog zračenja je davno prevaziđena, mladiku... ali su se mojim postulatima stručnjaci smejali; za moje demonstracije tvrdili da su samo vešto režirani trikovi. Ogorčen, ispunjen prezirom, povukao sam se, okružujući sebe i svoj rad zidom ćutanja i radio dalje, sve dok uz mene nije ostao samo jedan jedini saradnik...

— Fič?

— Da, bio je to Fič, iako se u to vreme zvao drugačije: Dezmوند Bejker. Ime Fič prisvojio je mnogo kasnije. Njegovo ranije ime, bar ovde, na Istočnoj obali, postalo je ozloglašeno zbog raskrasnog života i kockanja u velike sume. Naravno, i on je posedovao određene psihičke talente i nemilosrdno ih je iskorišćavao, bolje rečeno zlorabljivao kako bi sebi obezbedio dobitke za kartaškim stolom...

— Da, u takvoj jednoj prilici sam ga i upoznao — osmehnu se Lesli. Ali, produžite, doktore... Fič je bio upućen u sve detalje vašeg rada?

— Kako da ne! Štaviše, znatno je i doprineo usavršavanju uređaja koji smo konstruisali, s ciljem da otkrijemo i pojačavamo moždana zračenja. Fič je ve-

oma sposoban naučnik, Eldridž, u nekim stvarima, čisto praktičnim, čak bolji i od mene. U svakom slučaju, posle pet godina rada on i ja razvili smo i potvrdili teoriju o poljima slabih elektro magnetskih zračenja i bili na najboljem putu da stvorimo i praktičan i primenljiv način za iskorišćavanje tih zračenja...

— A onda vas je Fič napustio, zar ne?

— Da... — lice starca na trenutak je obojila tuga, ali se brzo prenuo. — Možda i zato što je mnogo mlađi od mene, Fič je bio brži u shvatanju ogromnih mogućnosti koje je naša teorija pružala. Tamo gde su nevešti mediji uspevali da pomere samo list hartije, Fič je mogao da upravlja kretanjem mase od nekoliko kilograma; nekoliko stotina stopa bilo je najveća daljina koju su telepati, i to samo identični blizanci, pre njega savladivali. Fič, uz pomoć svog uređaja za pojačavanje pomerio je tu granicu do nekoliko milja. Hipnotiza... ni sam više ne znam sa koje sada daljine može upravljati mozgovima drugih ljudi, ne usudujem se čak da razmišljam o tome...

— Zbog čega je raskinuo saradnju sa vama, doktore Holevinski? — Lesli neupadljivim pokretom privuče bliže torbu spuštenu na pod. Fičovi ljudi bili su u blizini. Ostajalo je svega nekoliko minuta do njihovog napada...

— Sva ta otkrića... a ona vrede ne jednu nego deset Nobelovih

nagrada, Eldridž, ja sam želeo da stavim u službu čovečanstva, pomažući mu da jednim jedinim korakom savlada prostor za koji bi evoluciji trebalo milion godina. Postoji način da svaki čovek shvati mogućnosti svog tela, da ih oslobodi i koristi u svakodnevnom životu... da nađe najoptimalniji način za iskorišćavanje neizmerne energije koja lebdi u prostoru oko nas... da savlada najstrašnije bolesti upoznaajući sam unutrašnjost svog tela i funkcionisanje i najmanjeg organa... A Fič... on, on je želeo takvu moć samo za sebe i nekoliko njemu bliskih ljudi... želeo je da zavlada svetom!

— I to svakako još uvek želi — primeti Lesli, uspravljajući se. — Doktore Holevinski... postoji li u ovoj kući uređaj koji može pojačati psihičku energiju?

— Da. Zašto?

— Bojim se da će vam uskoro biti potreban. Fičovi ljudi su u blizini.

— Zaista? — starac podiže glavu, malo sklapajući oči. Lesli je stajao nepomično i tiho; bolje od svakog drugog znao je da ne sme ničim ometati koncentraciju Holevinskog.

Izraz na licu starog naučnika se promeni.

— Da — prošaputa glasom u kome iznenada zatreperi strah. — Oni su ovde. Ali...

— Ali?

— I Fič... Fič je sa njima!

— Šta on može da učini, — oštro upita Lesli izvlačeći katana u koricama iz torbe. Pogledom

je obuhvatao još jednom čitavu prostoriju, urezujući u svoje pamćenje položaj delova nameštaja, neznatne neravnine na tepihu, raspored prozora i vrata, sve ono što bi mu u datom trenutku skorog obračuna moglo poslužiti. Udisao je punim plućima, prikupljajući snagu, ponirući duboko, gotovo do svake ćelije svog tela odakle će možda, morati da izvuče i poslednji atom energije... — Kako će napasti? Sugerirati nam da ubijemo jedan drugog? Ili navesti da skočimo kroz prozor? Izvršimo samoubistvo?

— Ne! — odmahnu glavom Holevinski.

Straha je nestalo sa njegovog lica i on je sigurnim pokretom vraćao na glavu onu tanku metalnu mrežicu:

— Ništa tako drastično ne bi uspelo, sem možda kod čoveka koji je već spreman da izvrši samoubistvo... vidite, Eldridž, hipnozom se čovek ne može navesti da učini nešto protivno svojoj prirodi ili instinktu održanja...

— To možete sačuvati za neko buduće predavanje — ako ga bude! — prekide ga Lesli. — Prisustvovao sam trenutku kada je Fič naveo pilota aviona da skrene sa piste i pogodi aerodromsku zgradu! Prepunu ljudi, uzgred...

— To je drugo... verovatno se poslužio uticajem na centar u mozgu koji dešifruje poruke od očnog nerva. Pilot je jednostavno umesto zgrade video pistu i ništa nije posumnjao. Kod vas to, u svakom slučaju, ne bi uspelo, Eldridž, jer vi ste ninda...

Lesli priđe visokim prozorima koji su gledali na okean. Sem njegovog aviona na pesku se nije videlo ništa drugo... ali, oni će svakako doći putem, sa druge strane...

— Zaista — reče — kako ste otkrili da sam ja ninda? Čitanjem mojih misli ili...

— Ne... ljudske misli prilično su zbrkane, Eldridž i teško je iz njih steći jasnu sliku, i pored pojačanja signala mojim i Fičovim uređajem. Logično, jer svako pojačavanje istovremeno pojačava i smetnje, a efikasan filter još uvek nismo pronašli... Stvar je u nečem drugom: otkrio vas je naš drugi uređaj, detektor psihičke energije koji je Fič konstruisao da bi ušao u trag sebi sličnim. Nešto slično kompasu, u principu, naravno; nepogrešivo pokazuje pravac gde je polje elektromagnetnih zračenja najjače. Koliko smo uspeli da shvatimo, ninda su stekle sposobnost da tu energiju koriste u svom telu bez ikakvih posrednika i Fič je želeo da utvrdi kako se to postiže...

— Zbog toga je, dakle, govorio o eksperimentu? — osmehnu se Lesli. — Potrudicu se onda da mister Fiču pokažem što više...

— Ne zavaravajte se, Eldridž! — oštro reče Holevinski. — Pre svega, ukupna količina energije koju vi na taj način koristite zanemarljivo je mala u odnosu na ono što može angažovati Fič uz pomoć svog uređaja! I ne samo to: u trenutku kada se taj uređaj uključi, on bukvalno »usisava« svu raspoloživu energiju u okolini...

što znači da vama ne bi preostalo ništa, ili skoro ništa! Ali... šta je to?

— Helikopter — mirno reče Lesli. — Lebdi iznad nas... to je svakako Fič sa svojim ljudima.

— Jeste — potvrdi Holevinski glavom, dok su mu prsti preletali po nizu tastera na uređaju za koji je najpre pomislio da je kompjuter. — Ova prostorija je sada izolovana od psihičke energije, jer moj uređaj veoma efikasno neutrališe svako polje koje bi Fič mogao stvoriti...

— On, dakle, ne može »čuti«, ili kako vi to već zovete, šta nas dvojica mislimo?

— Ne, ne može. I ne samo to: ne može izvršiti nikakav napad klasičnim oružjem, recimo mitra ljezom ili bombama...

— Kako to?

Holevinski se suvo nasmeja.

— Kako se naše partnerstvo bližilo kraju, nas dvojica smo sve više sumnjali jedan na drugog... iz toga se rodio moj patent, sistem koji nepogrešivo povezuje polja mog i Fičovog mozga. Ako bi jedan od nas dvojice umro dok se nalazimo jedan drugom u blizini, bio bi to kraj i za drugog. Ne, Fič mora povesti računa o mom zdravlju, ne brinite ništa!

— Voleo bih da to mogu reći i za sebe — osmehnu se Lesli. — Hmmm... dali ste mi u ruke opasno oružje doktore. Šta ako bih ja odlučio da vas ovog trenutka ubijem i tako se oslobodim i Fiča?

— Ne biste uspeli — mirno reče naučnik, ponovo skidajući mrežicu sa glave i odbacujući je na radni sto.

— Mislite?

— Siguran sam. Pre svega, koncentracija koju takav jedan pokušaj zahteva potpuno jasno bi mi otkrila vaš plan i način na koji mislite da ga izvedete. Prilično je jednostavno u takvoj situaciji skrenuti tok misli i uticati na koordinaciju pokreta protivnika, verujte mi na reč... ne, ne biste uspeli!

— Onda veoma malo znate o nindama, doktore — osmehnu se Lesli. — Zar vas nije iznenadilo to što mi možemo da koristimo energiju psihičkog spektra bez ikakvih uređaja?

— Kako da ne. Međutim, kako rekoh, u pitanju je zaista neznatna energija i time smo se bavili uzgred, više iz radoznalosti... Trenutak, Eldridž...

Holevinski podiže ruku sklapanjući oči. Lesli je poluzatvorenim očima pažljivo proučavao mršavo, isposničko lice. Bio je siguran da se Holevinski nalazi u telepatskoj vezi sa Fičom i da ga to staje prilično napora...

Holevinski otvori oči i čitavo njegovo telo se opusti, kao posle velikog napora.

— Šta je hteo od vas, doktore?

Naučnik prevuče ruku preko čela orošenog sitnim kapima znoja.

— Rekao mi je da prihvata vašu ponudu, Eldridž, ali da želi da to bude odmah... O čemu se radi?

— Gle, gle! — isceri se ninda.
— Naš prijatelj ipak nije toliko siguran u sebe kako želi da mislimo... Pozvao sam ga na neku vrstu dvoboja i on ga je najpre odbio. Hmm... da li je tačan moj zaključak da u blizini ove zgrade ne može koristiti nijedno od svojih psihičkih oružja?

— Tačan je, Eldridž. Moj uređaj stvara tako snažno polje da ne postoji efikasna kontrola nad silama u njemu; svaki Fičov pokušaj bio bi veoma neprecizan i nesiguran, jer se krajnja rezultanta svih tih sila unapred ne može predvideti. Teorijski, moglo bi se dogoditi da, recimo, nož koji Fič telekinezom usmeri prema vama pogodi njegovo srce, ali je takva mogućnost samo statistički verovatna. Najveća verovatnoća je da bi takvo oružje jednostavno promašilo svoj cilj...

— Hvala vam, doktore — klimnu Leslie glavom. — Izaći ću da se sretmem sa Fičom... ali, šta ako ga ubijem?

Starac obori pogled. Kada ga je ponovo podigao lice mu je bilo bledo i strogo.

— Video sam na televiziji snimke nesreće na aerodromu u San Francisku, Eldridž... sve do sada nisam znao da je to Fičovo delo. Morate ga zaustaviti... pa makar i po cenu moje smrti!

Blistava oštrica polete iz svojih korica i Leslie se, ruku skrštenih preko nje, pokloni gestom koji je u Japanu vekovima odavao najdublje poštovanje.

— Hvala vam, doktore — reče tiho — ali mislim da neće biti potrebno da ubijem Fiča...

Tamna senka prolete pored prozora. Fič je znao da je njegov izazov prihvaćen i helikopter se tromo spuštao na široki peščani sprud. Za koji trenutak obračun će moći da počne...

Mirnim korakom ninda izađe na uski drveni trem okrenut moru, osmotrivši prostor oko sebe. Pesak... borba će se voditi na pesku. Sa dva hitra pokreta on sa nogu zbaci cipele i čarape; njegove bosa noge same će uspeli da pronađu najbolji oslonac na tom nesigurnom, klizavom tlu koje je nekoliko sati ranije prekrivalo more.

Uostalom, plima je ponovo nallazila i prvi talasići, obrubljeni žučkastom penom, igrali su se oko točkova Lesliejevog aviona. Činjenica o kojoj ne mora voditi računa: borba neće trajati tako dugo da okean prekrije čitav sprud; ako pobedi naći će načina da ode oдавде i bez aviona, a ako izgubi...

Leslie se hladno osmehnu, silazeći elastičnim korakom, bez žurbe, niz drvene stepenice. Pomisao o porazu strana je psihologiji ninde; mora da je Fič koristio manje očigledne i suptilnije metode svoje veštine da bi izazvao nesigurnost kod protivnika... ali mu to ovga puta neće uspeli!

Iako okrenut leđima, Leslie oseti pokret na tremu iznad sebe. Nije moro da se okreće; to je mogao biti samo Hlevinski koji je

tražio bolje mesto odakle bi mogao da prati obračun...

»Neoprezno«, pomisli Leslie. »Fič nije sam... šta ako njegovi ljudi za to vreme priđu doktoru s leđa i iznenade ga... i pored sve njegove veštine?«

Ali, nije bilo vremena da upravo u ovom trenutku razmišlja o tome, jer je Fič već iskakao iz helikoptera na peščano tle, radoznalo se osvrćući oko sebe. Leslie se pritajeno osmehnu: i on je bio umoran. To je odavala nesigurnost kojom se kretao po pesku, ukočeni pokreti vrata i glave, ruke opuštene niz telo.

Međutim, Fič kod sebe nije imao nikakvo oružje; ono se bar nije videlo, ali je od njega dopirao veoma jasan signal opasnosti koji je kao alarm zvonio u Lesliejevom mozgu.

Da li je moguće da se Holevinski prevario i da će Fič ipak moći da upotrebi svu onu energiju kojom raspolaže? U tom slučaju, ishod obračuna bio je unapred jasan; Leslie je još uvek premalo znao o spektru psihičke energije da bi mu se mogao ravnopravno suprotstaviti...

Ipak, prilazio je mirno, bez oklevanja, stiskajući mač u korica-ma pod miškom leve ruke, u naizgled veoma nepodesnom položaju. Stručnjaci za borbu samurajskim mačevima, međutim, znali su da je to stav iz kojeg se munjevito može preći u stav za napad ili odbranu, svejedno. Jedna jedina činjenica, za sada, bila je na strani Leslieja Eldridža: i Fič i Holevinski su se prema sta-

rinskoj veštini odnosili sa nekom vrstom pomalo prezrive nadmoćnosti.

Kao vojnik dvadesetog veka naoružan automatskom puškom, koji bezbrižno gazi po džungli, ne znajući da strelica premazana otrovom i izbačena iz duvaljke ubija brže, tiše i sigurnije nego svi njegovi meci.

Fič je sada stajao raskoračen, sa rukama u džepovima sakoa. Na licu mu je lebdeo bezbrižan osmeh.

— Tebi se žuri, Eldridž? — do-baci veselo. — Zašto? Nemam na meru da bežim!

I protiv svoje volje Leslie stade, pažljivo proučavajući Fičovo lice. Da li se varao ili je onaj jedva primetni grč odavao ogroman napor i koncentraciju? Šta bi to moglo da znači? Da li je Fič toliko moćan da se može suprotstaviti svoj energiji uređaja Holevinskog?

Moralo je tako biti, jer su se mišići Lesliejevih nogu zaustavili sami od sebe, bez voljne komande njegovog mozga. Nije se zateturio i izgubio ravnotežu samo zahvaljujući svojoj snazi i veštini udova...

— Svako svojim oružjem, zar ne? — reče Leslie gledajući Fiča u oči.

Nije ni pokušavao da mu priđe; svaki sličan pokušaj svakako bi doveo do novog otkazivanja poslušnosti njegovih udova, a to je bilo poslednje što je želeo...

— Naravno — cinično se osmehivao Fič. — Ustupak sa moje strane, zar ne? Kao izazvani

imam prava da biram oružje, tako kaže varvarski kodeks u koji ti veruješ, Eldridž... U redu, oda brao sam oružje za sebe. Imaš li ti nešto bolje od tog muzejskog eksponata pod tvojom rukom?

— Za sada ništa. Ali se i on biti više nego dovoljan...

— Uvek samouveren — Fičovo lice sada je pokazivalo otvoren podsmeh. — Misliš da ti niko ne može ništa, zar ne, Eldridž? Zahvaljujući trikovima na koje su sasvim slučajno nekada natrpali srednjovekovni istočnjački mudraci, buljeći sebi u pupak? Bili su na dobrom putu, priznajem, ali su pogrešili što su mislili da su otkrili sve što se o fenomenu psihičke energije može znati, rezervišući svoje znanje za uski krug religioznih zanesenjaka i plaćenih ubica koji su sebe nazvali nindama! Da su nastavili proučavanje, možda bi otkrili i nešto više od toga, ali ne verujem... nedostajao im je naučni aparat dvadesetog veka, koji, srećom, meni stoji na raspolaganju...

— Glup je onaj koji misli da će njegovo oružje ubiti samo od sebe — Leslijev glas bio je tih i pouzdan dok je citirao još jednu staru mudrost ninda.

Fič ga pažljivije pogleda.

— Šta to treba da znači? Da se previše oslanjam na pomoć svojih uređaja, zar ne? Koliko si uspeo da doznaš od one matore budale, Holevinskog? Šta ti je sve rekao?

— Dovoljno.

Na Fičovom licu zaigra trijumfalni osmeh.

— Jadni starac... i on je zapao u istu grešku kao tvoji pret-hodnici, Eldridž: pomislio je da već zna sve što se može znati o psi-energiji. Vara se, kao i oni, a to ćeš uskoro otkriti... gledaj!

Lesli se okrete, stupajući istovremeno korak u stranu tako da krajičkom oka može pratiti Fičove pokrete. Do ušiju mu dopre slabšan uzvik: doktor Holevinski bezuspešno je pokušavao da se otrgne od dvojice snažnih ljudi čije su glave uvećavali šlemovi neobičnog oblika. Treći je iz zgrade upravo izlazio na verandu: trijumfalno podignuti palac desne ruke jasno je govorio Fiču da je uspeo u svom zadatku.

Ninda vrati svoj pogled na lice najopasnijeg protivnika. Fič se hladno osmehivao.

— Možemo da pređemo na stvar, Eldridž — reče. — Sada je tek ovo pravi dvoboj... samo ti i ja... i naše oružje!

* * *

Duga oštrica mirovala je u koricama, jer je i ninda nepomično stajao na istom mestu. Znao je kakvu vrstu napada može očekivati i sada je prikupljao svu svoju ogromnu snagu, tražeći u etru oko sebe i onu dodatnu energiju koju će upotrebiti u trenutku kada odluči da zada svoj prvi udarac...

Nije se iznenadio što te energije nije bilo: ono nekoliko či-

njenica koje je doznao od Hlevinskog upozorilo ga je na mogućnost da Fič upotrebi svu energiju u bližoj okolini. Pouzdanog načina da se ona izmeri nije bilo, ali je Lesli bio prilično siguran da je ne može biti mnogo. Prema tome, profesor Fič ne može biti u nekoj velikoj prednosti nad njim...

A naročito zato što ga još uvek potcenjuje...

Veoma jednostavno: polje psihičke energije — Lesli je o tome razmišljao koristeći termine savremene fizike — prostiralo se slično gravitacionom polju Zemlje, praktično uniformno po površini naše planete. Da, Fič je poznavao način da veće količine energije skoncentriše u jednu oblast i upotrebi je... ali je ta oblast morala biti takvih dimenzija da bi je u isto vreme mogao upotrebiti i njegov protivnik. Prema tome, i Fič je mogao računati samo sa prirodnom psienergijom svog tela...

Prvi napad došao je podmuklo, jedva primetno za napadnutog. Ipak, Lesliju nije promakao trzaj na Fičovom licu koji je oдавao koncentraciju; i on sam koncentrisao se na svaku ćeliju svog tela, užurbano tragajući za objektom Fičovog napada.

Na usnama mu zaigra prezriv osmeh: da li je moguće da Fič toliko očekuje od relativno jednostavnog napada na neurovegetativni sistem, upućujući mu komandu da prekine rad Leslijevog srca? Taj trik indijski fakiri poznavali su već gotovo dve hilja-

de godina, iako su ga primenjivali samo na svom telu. Ne, na takav način, Fič ne može dobiti borbu.

Čudno, haragei je u njegovom mozgu zvonio na uzburanu glasnije nego ikada do sada u životu ninde ispunjenom brojnim opasnostima.

Zašto?

I zbog čega blistavo podnevno sunce iznenada izgleda za nijansu mračnije, oblici tela i predmeta oko njega razliveni, nedefinisani?

Zbog čega na Fičovim usnama ponovo lebdi onaj isti osmeh koji svedoči o njegovom trijumfu?

Ponirao je dublje nego ikada u mehanizam svog tela, tragajući za mestom koje je izloženo pravom Fičovom napadu, a ne onom koje je poslužilo samo kao varka. Da li je moguće da Fič zaista može kontrolisati procese na nivou ćelija?

Zamagljenim pogledom on uhvati pokret Fičove desne ruke koja se naglo pojavila iz džepa.

Revolver!

Fič, ipak... ipak... nije smeo da se osloni samo na svoj psitalent... Bilo mu je potrebno pravo oružje da bi dokrajčio upornog protivnika!

Za ljude koji su taj dvoboj gledali sa strane nije se dogodilo gotovo ništa u prvih nekoliko sekundi. Dva čoveka stajala su mirno i gledala se... Istina, jedan od njih, onaj mlađi, u jednom trenutku malo se zanjihao, ali su njegovi gipki udovi brzo povratili ravnotežu. Potom je onaj

stariji, ne naročito brzo, izvukao oružje iz džepa i pažljivo naci-ljao...

Gotovo u istom trenutku Lesli je shvatio da su napadnuti krvni sudovi koji njegov mozak snabdevaju nezamenljivom tečnošću. Veoma suptilan pokušaj koji je, upravo zato, zahtevao i mnogo vremena da bi zaista doneo rezultate. Ujedno, to je bilo i objašnjenje za Fičov revolver... Profesoru se, ko zna zbog čega, ipak žurilo da okonča borbu.

Ubrzavši rad svog srca Lesli s lakoćom razori postavljenu prepreku, osetivši kako mu se u glavi razbistrava. Cev revolvera već je pretila, ali on načini hitar korak u stranu, okrenuvši se Fiču desnim bokom.

Pucanj, za njim još jedan... a onda čitava kiša metaka iz automatskog oružja pod pritiskom prsta kojim je upravljao iznenađni strah.

U poluokretu Lesli isuka katana i oštrica od plemenitog čelika zaslepljujuće blesnu na suncu. Nije bilo teško izbeći pljusak olova koji je Fič nekontrolisano ubacio; profesor Fič imao je još mnogo da uči o složenoj veštini ubijanja vatrenim oružjem.

Munjevitom brzinom katana po lete naniže. Na nindžinim usnama zaigra prezriv osmeh zbog nefikasnog Fičovog pokušaja da se zaštiti podignutim rukama, krhkim preprekama od običnog mesa i kostiju koje će mač za delić preseći kao da su od hartije!

Ali...

Oštrica zastade u svom letu i Lesli oseti snažan otpor, kao da zadaje udarac u elastičnu gumenu prepreku koja uvek uzvraća energijom jednakom uloženoj.

»Logično«, pomisli on, povlačeći ruku sa mačem. »U smrtnom strahu Fič je uspeo da angažuje daleko više energije nego u normalnim okolnostima i time održao moj udarac...«

Ninda zastade, napeto razmišljajući o svom sledećem pokušaju; Fiča ne može ubiti na tako jednostavan način, prema tome...

Međutim, profesor nije čekao da Lesli izvede sledeći udarac. Nespretno se zakoprcavši u dubokom pesku, on odskoči nekoliko stopa unazad, neprestano fiksirajući protivnika pogledom u kojem se čitao strah. Drvene stepenice iza Leslija zabubnjaše pod teškim koracima one trojice, a iz helikoptera je već iskakao pilot i do Leslija jasno dopre škrljocanje s kojim je ubacio prvi metak u cev automatske puške.

Prebacivši katana u levu ruku, on poseže ispod širokog kožnog opasača i u ruci mu se stvoriše dva sitna metalna predmeta oštrih ivica. Čelične zvezde ninda, strahoviti šurikeni, oružje koje se nepogrešivo zarivalo u nanižanjeni cilj, zazviždaše kroz vazduh.

Pilot promuklo i šupljo dreknu, ispuštajući pušku da bi prstima obe ruke počeo da kopa po grlu u koje se oštro sečivo zarilo. Drugi šuriken, onaj namenjen Fičovim grudima, skrete sa svoje putanje, vraćajući se prema

Lesliju, dok su Fičove izbuljene oči odavale koliko je napora uložio u taj pokušaj telekineze. Uplašen i dekoncentrisan, nije mogao biti i precizan: čelična zvezda nestade u debelom sloju peska razbacanog nogama boraca.

Suženim očima, Lesli proceni situaciju: bilo je vremena da stigne Fiča pre nego što se dokopa helikoptera, ali još uvek nije znao na koji način da ga napadne. U svakom slučaju, borba neće biti okončana brzo, a u međuvremenu stići će i ona trojica koji su sada već trčali po pesku, mašući svojim revolverima velikog kalibra.

»Onda«, odluči Lesli, »da se obračunam najpre sa njima...«

Tri čoveka zastadoše kada im se okrete licem, prihvatajući ponovo katana desnom rukom. Glo mazni šlemovi pokrivali su im glave, dajući opasan izgled nerazmerno skraćenim licima, ali je svaki njihov pokret odavao ljude koji umeju da rukuju oružjem. Tri crne cevi lagano su se podizale prema grudima ninde.

Procena trojice revolveraša bila bi savršeno tačna da se pred njima nalazio običan protivnik: niko nije mogao dovoljno brzo da pređe rastojanje do njih da bi mogao postati opasan sa mačem u ruci. Zbog toga nisu naročito ni žurili da ispale smrtonosne projektele velikog kalibra. Bila je to njihova prva velika greška...

Jednim jedinim skokom, dugim gotovo dvadeset stopa, Lesli prelete rastojanje koje ih je delilo

i strašna oštrica još jednom blesnu na suncu, tako brzo da se činilo da na glatkom listu tamne hartije ispisuje nerazumljive hijerogliffe. Zamah levo, zamah desno i pokret kojim je vrh katan pogodio grudi čoveka u sredini. Sve to trajalo je nešto manje od samo jedne desetine sekunde, ali sasvim dovoljno da Fič povрати prisebnost.

Leslijeve noge utonuše u sve dublji pesak obilato natopljen krvlju dvojice revolveraša. Da, Fič je bio lukav: umesto da svoju moć još jednom oproba na nindji, koji je umeo da mu se suprotstavi, usmerio se na pesak, poslušno oruđe kao stvorene za telekinezu. Stvarne opasnosti po Leslija nije bilo, ali je zato izgubio nekoliko dragocenih sekundi u pokušajima da se iščupa iz pešćanih okova.

Motor helikoptera zaurla i čelična ptica nespreno se podiže u vazduh povećavajući brzinu. Vođen nesigurnom Fičovom rukom, helikopter gotovo dotače talase plime, ali odmah poskoči, odvajajući se od vode, po kursu koji je vodio u pravcu pučine. Lesli u besu zaškruta zubima. Sto jardi, sto pedeset... dve stotine...

Dograbilviši sa peska pušku ubijenog pilota, on je prinese obrazu, kao na streljštu. Rastojanje je iz časa u čas postajalo sve veće, ali je i on bio izvrstan strelac. Laganim, jedva приметnim pokretima prsta on isprazni okvir, metka po metak, gađajući ne prestano isto mesto, ono mesto

na oklopu ispod kojeg se krio snažni motor.

Zar je moguće da baš nijedan metak nije pronašao svoj cilj?

Ne?

Tračak plavkastog dima koji se na trenutak pojavio iza helikoptera naglo se pretvori u dugu crnu perjanicu i čelična ptica počeo da gubi visinu, praćena pažljivim Lesliejevim pogledom. U trenutku kada je dotakla nemirnu površinu okeana, na njoj se rascveta velika plamena kugla. Prasak eksplozije dopro je do Leslija čitavu sekundu kasnije, odbijajući se od stenovite obale koja se uzdizala iznad žala.

»To je kraj tvoje igre, profesore Fič«, pomisli Lesli odbacujući nepotrebno oružje. »Ovoga puta to više nisu tri metka malog kalibra koje si na neki način uklonio iz tela...«

Gledao je na mesto gde se helikopter srušio sve dok nije primetio da iza malog rta, tamo gde se nalazio grad, mestu nezgode prilaze brzi motorni čamci. Prezrivo se osmehnuo. »Ne, gospodo, prekasno je za svaku pomoć bivšem profesoru Fiču... ili Dezmondu Bejkeru...«

Prokletstvo!

Potpuno je zaboravio na Holevinskog! Šta se dogodilo s njim?

U jednom dahu ustrčao je uz drvene stepenice i zastao nad dugim mršavim telom opruženim po daskama trema. Rana na grudima jasno je pokazivala svoje poreklo: jedan od Fičovih revolveraša bio je pravi majstor i u

rukovanju nožem...

— Doktore! — tiho reče ninda spuštajući se na kolena pored Holevinskog. Jedva primetno podizanje grudi pokazivalo je da u krhkom telu ima još tragova života.

Starčevi kapci zadrhtaše od na pora, ali on uspe da otvori oči.

— Eldridž... — zahahta. — Uspeo si?

— Fič je mrtav.

— To je dobro — starac ponovo sklopi oči. — Proklete ubice... oni šlemovi sprečili su me da utičem na njihove mozgove... nisam uspeo čak ni da izbegnem udarac, i ako sam posle toga učinio sve da... da zaustavim krvarenje... Međutim, moje telo je suviše staro... i slabo... ne mogu još dugo da se borim...

— Ništa se ne može učiniti? — tiho upita Lesli iako je odgovor već znao. Sa ovakvom ranom na grudima, pravo je čudo što starac još uvek diše...

— Ništa... slušaj me dobro... moji spisi... u sefu iznad uređaja... pročitaj ih i učini ono što u njima zahtevam... hoćeš li?

— Hoću, doktore. Koja je kombinacija sefa?

Grč izobličio starčevo lice i Lesli shvati da on nema više snage za borbu sa smrću. Blede usne pomerile su se nekoliko puta, ali preko njih ne pređe nikakav razgovetni zvuk. Ninda se uspravi.

Doktor Holevinski je bio mrtav. Trebalo je još izvršiti ono što je zahtevao u svom zaveštanju...

* * *

Pre nego što je ušao, Lesli obiđe doktorovu kuću sa svih strana, pažljivo motreći na prilazni put. Još uvek je bio prazan, što je moglo značiti da niko nije reagovao na pucnjavu na žalu, ali i nešto drugo: da su svakako nevelike policijske snage Istporta trenutno angažovane na mestu gde se u more srušio Fičov helikopter.

U svakom slučaju vremena ni je bilo mnogo i on pohita prema radnoj sobi. Sef, jedan od davno zastarelih modela, ne bi bilo teško otvoriti, ali bi to ipak oduzelo previše vremena. Ispod pojasa Lesli izvuče još dva sićušna predmeta, dve loptice jedva veće od dečjih klikera, ispod čije se glatke površine krila ogromna razorna snaga eksploziva specijalnog sastava. Idealno bi bilo smestiti ih u brižljivo izbrušene otvore na vratima sefa, ali, još jednom, nije imao ni alata ni vremena za to?

Kratak proračun otkrio mu je mesto gde će eksploziv imati najviše efekta i on ih tu pričvrsti običnim selotejpom sa doktorovog stola. Pažljivo je otvorio vrata dnevne sobe i podupro ih stolicom kako se ne bi otvorila, a onda se, sa trećom kuglicom u ruci, izmakao do otvorenih ulaznih vrata. Odavde su se dve kuglice na vratima sefa jedva videle, ali on nije sumnjao u svoju preciznost. Zamahnuvši rukom, on se istog časa baci u zaklon, osmatrajući prostor oko sebe.

Udarni talas eksplozije još nije bio završio svoj put kada se vratio u radnu sobu, zatvarajući oči zbog gustog dima. Vid mu nije ni bio potreban, ovu je prostoriju već upoznao pripremajući se za borbu sa Fičom. Zadržavajući dah, on opipa čelična vrata, vrela od eksplozije. Da, biće dovoljan još samo jedan udarac, tamo u uglu...

Ono što je Holevinski nazvao svojim spisima bila je tanka sveska velikog formata, čije su iznandale korice pokazivale da je mnogo puta držana u rukama. Žurno je prelistavao stranice ispisane krupnim, urednim rukopisom, sa mnogo formula brižljivo podvučenih crvenom olovkom i precizno izrađenih šema elektonskih uređaja. Na samom kraju teksta nalazila su se razmišljanja Holevinskog o uticaju koje bi otkriće psi-energije moglo imati na čovečanstvo. Zaključak se slagao sa onim što je Lesli i čuo od doktora: Holevinski je sumnjao da će, kao i sva velika otkrića do sada, i njegovo biti upotrebljeno u konstrukciji novog, strašnog oružja i kao sredstvo kojim će država neizmerno moći da pojača svoju kontrolu nad građanima.

Nepoznati čoveče koji budeš čitao ove redove, stajalo je na kraju, nemoj oklevati da mi ispuniš poslednju želju i uništiš ovu svesku i sve uređaje koje zatekneš u mojoj kući. To se da izvesti veoma jednostavno, jer sam još pre mnogo godina u temelje ugradio velike količine eksploziva ko-

ji se može aktivirati spuštanjem poluge postavljene u suterenu, kraj vrata moje laboratorije. Posle toga ostaće ti pet minuta do eksplozije, sasvim dovoljno da se ukloniš na bezbedno rastojanje, naravno, ako se slažeš sa mnom da čovečanstvo još uvek nije zrelo za raznovrsne mogućnosti pri mene psi-energije. Ako misliš drkčije, onda moja otkrića upotrebi onako kako ti misliš da je dobro... i neka ti je bog na pomoći!

U daljini se začuše sirene policijskih kola i Leslie žurno gurnu svesku u svoju torbu, trčeći niz stepenice suterena. Velika poluga, označena crvenom bojom, nalazila se pod zaprljanim staklenim prozorčićem u zidu koji Leslie razbi udarcem lakta. Povukao je polugu naniže i pohaćao ponovo gore, sa novim problemom pred sobom: policajcima je mogao lako izmaći, ali će oni svakako ostati u kući, ispitujući mrtvo telo vlasnika i sef razoren eksplozivom. Nije imao mnogo razloga da voli policiju; još manje, međutim, da izazove smrt nekolicine bedno plaćenih ljudi koji mu zaista nisu ništa učinili.

Najmanje pet minuta morao ih je zadržati i on zato izjuri iz kuće da bi pojurio putem koji je vodio u grad, procenjujući koliko bi rastojanje moglo biti bezbedno. Hlevinski verovatno nije bio stručnjak za miniranje i zbog toga je svakako precenio potrebnu količinu eksploziva; to se najčešće događa kada se ama-

teri igraju stvarima koje ne poznaju. Biće potrebno gotovo pola milje da bi izbegao sve posledice eksplozije, a to je... upravo ovde...

Sirena se sada čula iz neposredne blizine i Leslie mirno zastade nasred puta sa podignutom rukom. Precizni sat u njegovoj glavi govorio je da do eksplozije ima još nešto manje od četiri minuta. Njegov razgovor sa policajcima iz Istporta ne mora trajati dugo...

Zaškripavši gumama, kola naglo zastadoše pred čovekom koji ih je mirno čekao. Sva četvorra vrata otvoriše se istovremeno i Leslie se lako osmehnu. Urupe kakva je bio Istport i policajci svakako čeznu za uzbudnjima. Sem toga, ne očekuju nikakvu opasnost po sebe, inače bi jedan od njih svakako ostao u kolima, uz radio-stanicu i sa rukom na revolveru, što su njihove kolege u velikim gradovima već odavno znale.

— Gore ruke! — zaurla krupan policajac crvenog lica, koji je prvi stigao do Leslija, samouvereno se klateći u hodu. Ni on, međutim, nije nalazio za potrebno da izvuče oružje, kao ni njegova trojica pratilaca. Leslie poslušno podiže obe ruke, spuštajući torbu na ivicu puta.

— Šta se dogodilo na obali? Ko si ti? Jesi li ti pucao? Čiji je ono helikopter pao u more?

— Polako, polako, naredniče! — osmehnu se Leslie. — Na koje od svih tih pitanja želite prvo da odgovorim... Boga mu, već

sam i zaboravio šta ste sve pitali!

— Pametnjaković! — prezrivo zaključio policajac koji je stajao uz lakat svog šefa, mršav momak sa licem ulizice. — Mora da si ovamo došao iz Njujorka da nam stvaraš probleme. Hajde da ga pretresemo, naredniče...

— Zaveži, Larkine! — obrecnu se narednik i ne gledajući u njega.

Njegove sitne oči, urasle u salo, lukavo su motrile Leslija. Nije bio potreban telepata da bi mu pročitao misli: u njegovom mozgu plamteli su krupni naslovi u novinama koji su govorili: »Policajac iz malog mesta uhvatio čuvenog kriminalca« ili nešto slično...

— Dakle? Ko si i odakle dolaziš? — upita oštro.

»U San Francisku bi mi do sada već namestili ruke na kriv kola i pretresli«, pomisli Lesli. »Ovi ovde su zaista pravi amateri...«

— Zovem se Lester Ridž — upotrebi on jedno od svojih mno gobrojnih lažnih imena, ono koje je stajalo i na svim dokumentima u njegovom džepu. — Dolazim iz San Franciska i ovde sam tražio mesto za fabriku koju moja kompanija ima nameru da podigne u okolini... iznajmio sam sportski avion u Portlandu, ali me proketo đubre izdalo, jedva sam nekako uspeo da ga spustim na pesak... možete misliti koliko sam bio zadovoljan što sam se izvukao živ i čitav, kad odjednom na toj vašoj pla-

ži počeo pucnjava kao da je objavljen rat...

— Trenutak — prekide ga narednik. Njegovo lice pokazivalo je zbunjenost, jer je Leslijev glas zvučao veoma uverljivo. — Zbog čega se, do đavola, nisi spustio na aerodrom?

— Aerodrom? Zar Gronbi ima aerodrom?

Grohotan smeh sve četvorice policajaca, ali je Lesli postigao svoj dvostruki cilj: uverio ih da je priglup i bezopasan momak i dobio najmanje još minut pre nego što se to posebno pitanje razjasni.

— Gronbi? Ti si očigledno zalutao, stranče. Ovo je Istport, Gronbi je skoro pedeset milja južnije!

— Pedeset milja? Nemoguće! — uvređeno reče Lesli. — Boga, mu, ljudi, sve vreme sam gledao u kartu!

Sat u njegovoj glavi i dalje je mirno otkucavao sekunde. Još samo dva minuta...

— Momak nas zavatlava, naredniče! — umeša se Larkin besnim glasom. — Najbolje da ga povedemo odmah na lice mesta i vidimo šta se tamo dogodilo. Kladim se da je nekoga ohladio, ima takvo lice...

— Zaveži, Larkine! — procedi narednik još jednom, ali je očigledno mislio na nešto sasvim drugo. — Šta se dogodilo na žalu, Ridž?

— Rekoh vam maločas, naredniče... Tek što sam pomolio nos iz aviona, počela je pucnjava... Jedna grupa bila je u kući, dru-

gi su izašli iz helikoptera i odmah otvorili vatru. Ja sam zabio nos u pesak i čutao sve dok se pucnjava nije stišala. Jedan jedini momak uspeo je da umačne helikopterom, ali su i njega smakli, tresnuo je u more, mora da se eksplozija čula na pet milja unaokolo...

— A oni drugi?

— Koji drugi? — zbunjeno ga pogleda Lesli.

— Drugi momci, prokletstvo! Oni koji su pucali iz kuće kako kažeš... šta se dogodilo sa njima kada su oborili helikopter?

Još samo minut. Šezdeset sekundi. Lesli se mogao samo nadati da je satni mehanizam Holvevinskog još uvek precizno radio...

— A! — reče on kao da se iznenada prisetio. — Oni u kući... pa, ne bih znao šta se sa njima dogodilo, naredniče... zbrišao sam čim sam video da je situacija čista. Možda su oni još uvek u toj kući, a?

Policijci se zagledaše. Sve u svemu, Leslijeva priča zvučala je ubedljivo. Najzad, učesnik krvavog obračuna ne bi svakako pokušao da sa mesta zbivanja umačne pešice i čak dočeka policijska kola sa podignutom rukom.

Larkin stupi korak napred, kao da mu je dosadilo čekanje da narednik nešto konkretnije preduzme.

— Otvori to torbu! — reče guρνuvši je nogom prema Lesliju. — Ali polako, vrlo polako... Baš me zanima šta imaš unutra.

— Ništa naročito — sleže Lesli ramenima. — Naredniče, smem li da spustim ruke i otvorim torbu?

— Smeš, do đavola! — zareža narednik.

Pogled mu je lutao između Leslija, torbe na asfaltu i kuće koja se videla u pozadini. Bio je u očiglednoj nedoumici šta da učini s tim tipom koji je tako naglo iskočio pred njih.

Iscerivši se, Lesli se naže nad torbu, nespretno baratajući oko zatvarača...

Pet sekundi... četiri... tri... dve... jedna...

Udarni talas eksplozije sa užasnom tutnjavom dopro je do njih u trenutku kada se Lesli uspravio brzim, mačjim pokretom, suprotstavljajući težinu svog tela brzom strujanju vazduha. Ostao je na nogama samo zato što je tačno proračunao vreme potrebno da udarni talas pređe put do njih, noseći sa sobom prašinu i miris snažnog eksploziva.

Zahvaljujući svojoj težini, na nogama je ostao samo narednik. Usta su mu se otvorila u pokušaju da nešto kaže, ali je Lesli već stigao do njega, u trku ga pogodivši pognutim desnim ramenom u pleksus. Vazduh sa snažnim šumom izlete iz policajčevih pluća, i on se kao vreća sruči preko ispruženih Larkinovih nogu.

Lesli uskoči u policijska kola i okrete ključ motora u času kad po limenom krovu zadobovaše oni najsitniji fragmenti kuće Holvevinskog, delovi koje je eksplozija

bacila najdalje uvis. Sada se nije morao plašiti potere: četiri policajca sledećih nekoliko sekundi neće se usuditi ni da podignu sa tala glave neefikasno zaštićene rukama.

Snažni motor zaurla i kola poskočiše, zaokrećući po uskom luku. Leslie baci pogled preko rameni: sve je bilo onako kako je i očekivao: na mestu gde se nalazila kuća dizao se ogmroni i mračni stub dima, a policajci su ležali na svojim mestima ne usuđujući se ni da pogledaju za njim.

»Loš dan za istportske čuvare zakona, nema šta!«, osmehnu se Leslie u sebi. »Baš me zanima koliko će tačan biti moj opis u sutrašnjim novinama načinjen na osnovu njihovog iskaza... ali, baš me briga: do jutra ću ponovo biti u Kaliforniji!«

* * *

Bilo je kasno popodne kada se Leslie konačno dokopao njujorškog aerodroma, promenivši usput nekoliko prevoznih sredstava, od policijskih kola, kamiona koji je zaustavio na putu, lokalnog autobusa i voza. Svetlost u aerodromskim zgradama bila je već upaljena dok je plaćao za poslednju etapu puta umornom taksisti neobrijanog lica i ciničnih očiju, koji je svakako od ranog jutra bio za volanom.

Prvi let za San Francisko imao je tek kroz sat i po, ali se ninda sada više nije žurilo. Osećao je prijatan umor čoveka koji je

završio težak i veliki posao, tek ponekad narušen tihim pitanjem podsvesti: da li je siguran da je Fič zaista mrtav?

Odbacio je tu pomisao od sebe. Pre svega, nije bilo dovoljno činjenica za razmišljanje koje bi zaista dalo nekakve rezultate. Nešto vremena, konačno, morao je posvetiti i sebi: od onog obroka u avionu nije jeo baš ništa, a izgublenu energiju trebalo je što pre nadoknaditi, jer se nikada ne zna kada će mu ponovo zatrebati...

Pre toga međutim, trebalo je nešto učiniti i za prijatelje koji svakako napeto očekuju da im se javi. Ušavši u kabinu govornice, Leslie zatraži vezu sa Los Angelesom. Broj hotela u kojem je uvek odsedao njegov prijatelj Tabbasko Pit bio mu je urezan u pamćenje; on ili Sumiko nijednog trenutka se neće odvajati od telefona sve dok sa drugog kraja kontinenta ne čuju njegov glas.

Upravo onako kako je i očekivao: telefon u apartmanu zazvonio je samo jednom pre nego što je neko podigao slušalicu.

— Molim? — ženski glas u kojem se, i pored ogromnog rastojanja, osećala strepnja.

— Ja sam — reče on. — Sve je u redu, devojčice...

— Oh! Les! — u glasu iznenađena zazvuča radost. — Bila sam se strašno uplašila za tebe...

— Zfog čega, devojčice? Ništa strašno se nije dogodilo, znaš.

— Znam, ali... ta žena, rekla je da si u velikoj opasnosti i da...

— Žena kakva žena?

— Rekla je da se zove Vanesa — u glasu Sumiko osećao se na-
por uloženi da obuzda strah.
— Tvrdi da je ta opasnost veoma
velika iako nije rekla ništa
konkretno... a najgore od svega,
rekla je, jeste to što i ne sanjaš
o tome. A onda, pokušavala je da
stupi u vezu sa tobom, ali si ti
bio predaleko ili nešto slično, pa
je onda potražila nas...

— Ne brini, devojčice — poku-
ša Lesli da je umiri — neću da
kažem da nije bilo tvrdo, ali sam
sve to nekako prošao. Rekoh ti,
sada je sve u redu.

— Kratka pauza.

— Les... kada se to dogodilo?

— Negde oko podneva. Zašto?

— Ali... ona je zvala pre pet
minuta, Les!

Pre pet minuta!

Instinktivno, Lesli se osvrte
oko sebe, iako to, u stvari nije
bilo potrebno; mnogo pre čula
vida na opasnost bi ga upozorio
haragei. U užurbanoj masi ljudi
koja je hitala tamo i amo nije
otkrio nijedno sumnjivo lice, ali
je njegovo vidno polje na ovom
mestu bilo veoma uzano.

— Nije ti rekla ništa određe-
nije o toj opasnosti? — upita on.

— Nije... Les, ko je ona? U
jednom trenutku imala sam uti-
sak da joj glas uopšte ne dopi-
re iz slušalice, ali to je, naravno,
nemoguće...

— Ni sam ne znam mnogo o
njoj... sem da pokušava da mi
pomogne. Devojčice, sada moram
da prekinem, ti znaš zbog čega.

Ponovo kratko ćutanje, pauza
ispunjena samo šumom hiljada
milja telefonskih žica.

— Znam, Les... čuvaj se...

On vrati slušalicu na njeno me-
sto i oprezno izađe iz kabine.
Haragei je još uvek ćutao, ali se
osećao mnogo nesigurnije nego
nekoliko trenutaka ranije.

Šta je značilo to iznenadno Va-
nesino upozorenje, upućeno pre-
ko prijatelja u San Francisku, u
nemogućnosti da stupi u direk-
tan kontakt sa njim? Da li je
ipak moguće da je Fič preživeo
eksploziju i pad helikoptera u
more?

Čak i da je bilo tako, kako je
Vanesa mogla doznati šta se sve
odigralo mnogo hiljada milja da-
leko od nje? Nije li i sama priz-
nala Sumiko da ne može stupiti
u direktnu vezu sa Leslijem?

Leslijevi prsti zamišljeno pog-
ladiše tanku knjižicu, njegovu
avionsku kartu za San Francisko.
Sme li rizikovati i sesti u taj
avion znajući da obračun za Fi-
čom još uvek nije okončan?

Previše pitanja, premalo odgo-
vora, tako bi rekao njegov sensei
Tanaka u sličnoj situaciji. Raz-
mišljaj, Džone Henri, razmišljaj...

Ne, haragei još uvek nije sig-
nalizirao da preči neposredna
opasnost, što znači da je bilo
vremena za razmišljanje. Mogao
je isto tako dobro da razmišlja
i u restoranu kao i na svakom
drugom mestu...

Mehanički je jeo ne naročito
ukusan obed od povrća i mesa,
pokušavajući da u celovitu sliku
poveže naizgled neuredni skup

događaja koji su se u gotovo isto vreme odigrali na dva kraja kontinenta. U mislima je analizirao svaki detalj susreta i borbe sa Fičom, shvativši da je blizina uređaja, Holevinskog ipak, na neki način ograničavala moći profesora iz Sakramenta, čak i u trenutku kada je uređaj u kući bio isključen. Pad helikoptera i njegova eksplozija mogli su biti fatalni po Fiča, ali je Lesli razmišljao o brzini kojom su se iza rta pojavili čamci spremni da priteknu u pomoć. Izvanredan kockar, a Fič je to bio, verovatno je na vreme predvideo i mogućnost svog poraza u borbi sa nindom, pripremivši sebi još jedan izlaz kojim će moći da se spase...

»Cinjenice su tvrdoglave«, rekao je jednom prilikom Tanaka. »Ponekad će prkositi svemu što tvrde tvoja čula, tvoje znanje i tvoje iskustvo, Džone Henri. Nemoj pasti u grešku da ih odbijaš zbog toga...«

Zaključak se neumitno namećao, uprkos svemu što je Lesli video na obali okeana u Istportu. Randal Fič bio je živ. I ne samo to: Randal Fič uskoro će preduzeti novi napad, s namerom da konačno uništi protivnika koji mu se tako uporno i žilavo suprotstavlja.

Holevinski je pomenuo kako je Fič gotovo spreman da preuzme vlast u svoje ruke. To je moralo podrazumevati široku mrežu ljudi koji, svesno ili nesvesno, deluju po njegovim instrukcijama, i to ne samo na Zapadnoj obali,

nego i u čitavoj Americi, ako ne već i u čitavom svetu...

Dva čoveka koja su žurno prilazila zaobilazeći stolove nisu najljubljivi neku posebnu opasnost po njega, ali Lesli neupadljivo zauze povoljniji položaj za stolom. Da, stvari su postepeno dolazile na svoje mesto; sve je više aduta prelazilo i na Leslijevu stranu. Bez obzira na razgranatu mrežu Fičovih ljudi, ninda se kretao suviše brzo i nepredvidivo da bi profesor mogao učiniti neki ozbiljniji pokušaj da ga zadrži. Dva policijska agenta išla su pravo prema Lesliju i ovaj se nasmeši u sebi: Fič se hvatao već i za slamku, bacajući na sto i najslabije karte koje je držao u ruci u nadi da će bar na trenutak zadržati i dekoncentrasati protivnika...

»U redu, mister Fič«, reče u sebi. »Da vidimo šta mogu dva policajca protiv ninde...«

Zastali su na tri koraka od Leslijevog stola, sa rukama u dže povima, hladno ga odmeravajući. Bilo je malo oklevanja u koraku kojim je stariji od njih, širokih ramena, brutalnog lica i gotovo potpuno ćelave glave, prišao bliže stolu.

— Lester Ridž — reče glasom koji je tvrdio, a ne pitao. — Je li tako?

— Da — klimnu glavom Lesli, prinoseći ustima novi zalogaj. — Šta mogu da učinim za vas, gospodo?

— Pođi sa nama, Ridž. Optužen si za ubistvo.

— O? — Lesli podiže obrve.

— Policija?

— FBI.

— Običaj je u ovoj zemlji da se pripadnici FBI legitimišu — podseti Lesli brišući usta salvetom i ostavljajući na sto novac za račun. — Sem toga, nisam nikoga ubio, gospodo, što se veoma lako može dokazati...

— Može biti — u ponašanju obojice džimenara bilo je više nerovo nego što je to zahtevalo hapšenje jednog čoveka, pa makar to bio i ubica. Lesli je bio siguran da njihove oznojene šake u džepovima stežu drške revolvera koji se već dugo ne nalaze na svom uobičajenom mestu, ispod pazuha.

— Nije naš posao da dokazujemo koga si i kada ubio! — umeša se drugi, vadeći levom rukom karticu koja je i mogla biti legitimacija FBI i mahnuvši njom ispred Leslijevog nosa. — Ustani i pođi s nama, momak, pa će sve biti u redu!

»Upozoreni su da sam opasan, ali verovatno ne i na koji način«, razmišljao je Lesli, proučavajući njihova nervozna lica. »Još uvek misle da imaju posla sa običnim ubicom, samo nešto malo spretnijim od drugih. Ne bi bilo teško obračunati se s njima, ali...«

Prepuni aerodromski restoran odzvanjao je od razgovora koji su dopirali sa svih strana. Čak i nasumice ispaljeni metak svakako bi našao svoj cilj, a to je bilo poslednje što je ninda želeo. Uostalom, bilo je i povoljnijih mesta za borbu od ovoga...

— U redu — reče sa uzdahom, dohvatajući torbu sa stolice pored sebe — da krenemo onda, gospodo. Nadam se da će mi vaša služba nadoknaditi zakašnjenje, jer sutra imam važan poslovni sastanak u San Francisku, a po svemu sudeći neću stići na avion...

— Videćemo — sleže ramenima stariji, ali Lesliju nije promaklo očigledno olakšanje s kojim su njih dvojica primili njegov postupak. — U svakom slučaju, Ridž, ne verujem da ćeš sutra stići u Frisko. Pre toga moramo u Istport... a to nije tako blizu kao što znaš.

— Znam! — klimnu Lesli glavom.

Krenuo je gipkim i elastičnim korakom između stolova, tako da su agenti morali ubrzati kako bi ga pratili. Čudno, nisu ga čak ni pretresli... kao da ni sami nisu želeli da privuku pažnju ostalih gostiju.

To nije ličilo na FBI, organizaciju koja je vodila malo računa o osećanjima i udobnostima nacija čije je interese trebalo da štiti...

»Bilo bi gotovo smešno lako umaći im«, pomisli Lesli dok su se pokretnim stepenicama spuštali u prizemlje. »Oni kao da me mole da nešto pokušam...«

To, naravno, nije bilo nemoguće, kad se malo bolje razmisli. U mislima je gotovo čuo razgovor vođen možda čas ranije u kancelariji njihovog šefa.

»Taj momak je opasan«, svakako je rekao taj visoki funkci-

oner. »Neću nimalo žaliti ako mu se nešto dogodi na putu dovde...«

Osmehnuvši se, Lesli malo zastade perd vratima kako bi dvojici agenata dao priliku da ga pristignu.

— Naša kola su desno, na službenom parkingu! — reče onaj mlađi. Jedan kut usana nervozno mu je igrao, desna ruka, još uvek zavučena u džep, drhtala je kao od prevelikog napora.

»Njima se žuri da me ubiju«, mislio je Lesli, ali još nisu tako tvrdokorni da jednostavno izvade oružje i počnu da pucaju... Čekaju da im dam priliku za to, da učinim bilo kakav pokret koji bi mogli proglasiti za sumnjiv...«

Računao je vreme proteklo od obračuna na obali okeana. Hmm... Fič je ipak imao dovoljno vremena da malo bolje organizuje narednu akciju, čak i u slučaju da do Njujorka nije stigao pre Leslija, što je bilo malo verovatno. Fič svakako nije morao stopirati kamion na otvorenom putu, kao što je to ninda učinio...

HARAGEI!

U trenutku kada su iza ugla izbili na stepenice koje su vodile naniže, do parkinga, Lesli se kao mačka baci udesno, do staklenog zida aerodromske zgrade iza kojeg su neprestano prolazile gomile ljudi. Ni trenutka prekasno, jer samo delić sekunde potom vazduhom proizviđa metak, komad olova koji bi mu se nepogrešivo zario u glavu da je ostao na istom mestu...

»Snajper«, pomisli Lesli izvlačeći nešto ispod opasača. «To su i čekala ova dvojica, do đavola!»

Još u letu proračunao je gde se strelac nalazi i zato je nastavio da se kotrlja sve do mesta koje je, bar na trenutak, bilo zaštićeno od snajpera jednim od parkiranih kola. Taj trenutak mora iskoristiti sa najvećom efikasnošću, jer su u rukama dvojice džimeni već bili revolveri čije su cevi sledile njegovo kretanje. Ne, Fič je malo toga prepustio slučaju...

Dva šakena, minijaturne čelične strelce, sa vrhovima prema-zanim otrovom koji je ubijao trenutno, zazujaše kroz vazduh u trenutku kada se Lesli zaustavio i naglo promenio pravac svog kotrljanja po prljavom asfaltu. Sa šakena nije morao čak ni ciljati u neki vitalni organ. Dva čoveka se srušise sa izrazom iznenadenja na licu, ne stigavši čak ni da shvate šta se dogodilo. Otrov ninda ubijao je brže od mune...

I mnogo tiše...

Odskočivši unazad, Lesli još jednom promeni pravac, kako bi izbegao novi hitac strelca sa parkinga. Ugledao ga je krajičkom oka kada se kao zmija bacio pod najbliža kola. I snajperista je bio nervozan: širom je otvorio vrata i jednom nogom iskoračio napo-lje kako bi imao što bolji pregled.

Četvora ili petora kola nalazila su se između njih dvojice i Lesli je znao da bi taj put mogao sa-

vladati u nekoliko dugih skokova. Međutim...

Za Fičov kalibar zamka je bila previše jednostavna. Tu negde morao se nalaziti još neko od njegovih ljudi, hladnokrvno čekajući da mu na nišan dođe to vitko i fantastično brzo telo...

Hitrim pogledom Leslie pretraži okolinu. Na prvi hitac iz kola reagovao je onako kako se i moglo predvideti, otkrivajući se tako hicima dvojice džimenaa. U redu, bili su prespori da bi uspele u svojoj nameri, ali je i Fič morao računati na to... Običan čovek pohitao bi da se zakloni iza ugla zgrade i potraži sigurnost u masi sveta; drugi strelac, verovatno se nalazio tamo, još uvek iznenađen postupkom žrtve koja je, umesto da beži, krenula pravo prema snajperu u kolima.

Ali to neće trajati dugo i on će se uskoro pojaviti na Lesliejevom boku, sa puškom velikog kalibra na gotovs...

Još uvek je mogao umaći, naravno, koristeći stotine prolaza između tihe gomile parkiranih vozila, ali je u igri bio još jedan faktor: torba sa dragocenom sveškom Holevinskog i još dragocenijim katanom, sada odbačena uza zid zgrade, gotovo nadohvat mrtve ruke mlađeg od dvojice ljudi koje je trenutak ranije ubio.

Sa ubistvenom preciznošću iz Lesliejeve ruke polete poslednja preostala eksplozivna kuglica, jedva čujno završivši svoj let na limu automobila iz kojeg je dopro prvi hitac. Ako je snajper i čuo

njen pad, nije imao vremena da reaguje; kuglica je eksplodirala tačno na mestu ispod kojeg se nalazio rezervoar automobila, pre tvorivši u deliću sekunde i vozilo i ljude u njemu u vatrenu kuglu koja je osvetlila čitav zid visoke zgrade.

Promenio je mesto munjevitom brzinom, pre nego što je udarni talas eksplozije dopro do njegovih ušiju. Ispravna odluka, jer je samo trenutak kasnije kola pod kojima se krio zasuo pravi pljusak olova iz automatskog oružja, otkrivajući time položaj i drugog strelca.

Pognuvši se, Leslie u širokom luku obiđe buktinju koja je sada plamtela usred parkinga, siguran da ga kroz plamen strelac ne može videti. Zažalio je što u ruci nema mač, ali mu on, u stvari, i nije bio potreban; ninde su umele da ubijaju i golim rukama...

Oružje strelca sada je ćutalo, ali to nije zavaralo Leslija. Kao da želi da mu pomogne, snažni motor iznenada zabruja u njegovoj blizini i kola se ustremiše kroz uski prolaz između parkiranih vozila. Ljudi u njima svakaako su izgubili nerve i došli do zaključka kako je najbolje da se što pre uklone sa mesta na kojem je smrt tako munjevito stizala...

Farovi bljesnuše u trenutku kada se Leslie isprečio pred zahuktala kola, ali su njegove oči bile na vreme zatvorene, jer je tako nešto i očekivao. Metaka se više nije plašio; vozaču tih kola mno-

go lakše i jednostavnije biće da svoje vozilo iskoristi kao smrtonosno oružje kojim će konačno ukloniti protivnika tako neopreznog da stane pred zahuktalu masu čelika...

Skupivši noge, ninda se odbaci od tla delić sekunde pre nego što bi mu metalni branik dodirnuo kolena. Skok je bio proračunat munjevitom brzinom i fantastičnom preciznošću. Izvijajući se u vazduhu, Lesli ispruži obe noge ciljajući u blede lice iza vetrobrana.

Pleksiglas pršte pod njegovim nogama i one se, kao dve čelične poluge, sklopiše oko vozačevog vrata. Kola se zaneše, vrludajući između parkiranih vozila, ali njihov put nije bio dug; uz snažan tresak i cepanje lima zaustavila su se sa prednjim točkovima na haubi jednog niskog sportskog automobila parkiranog stotinak jardi dalje.

Lesli se kao zmija izvuče kroz razbijeni vetrobran i lako skoči na tle, osvrćući se oko sebe. Ljudi sa aparatima za gašenje požara već su galamili oko gomile zapaljenih kola na drugoj strani; druga grupica okupila se kraj dva ispružena tela na stepenicama. Moraće da deluje brzo i neupadljivo kako bi se uklonio sa ovog opasnog mesta, jer nije znao koliko je Fič još ljudi postavio u zasedu i koliko još aduta ima u svojim rukama...

Ili rukavima...

Policajac, u uniformi, koji je klečao kraj dvojice mrtvih džimenaa, nije obratio pažnju na

Leslija kada je ovaj mirno podigao torbu sa tla. Nindu to nije iznenadilo; računao je na to da će svako ko pogleda ta mrtva tela biti zapanjen što nema očevidnog uzroka smrti. Da je tu samo jedan, zaključak bi verovatno bio da se radi o srčanom udaru, ali dvojica, na korak jedan od drugog...

Proći će mnogo vremena pre nego što, obdukcijom, budu nađeni njegovi šakeni, skriveni sada duboko u mišićima dvojice mrtvih ljudi. A čak ni tada pravi uzrok smrti ostaće nepoznat, jer će otrov već biti razložen na nekoliko komponenti od kojih nijedna nije bila opasna po život.

»Sve u svemu«, pomisli Lesli, »biće to još dve neobjašnjive smrti na njujorškom asfaltu...«

*
* *

Plan koji se nametao nindi bio je jednostavan i on nije oklevao da počne sa njegovim sprovođenjem. Rizik ulaska u avion za San Francisko bio je preveliki, čak i u slučaju da propusti nekoliko narednih letova. Morao se što pre ukloniti sa aerodroma i nestati u ogromnom mravinjaku Njujorka, tamo gde ga čak ni čudesne Fičove sposobnosti ne mogu pronaći ni lako ni brzo.

Pored toga, dobiće bar nekoliko sati, vreme koje će na najbolji način iskoristiti ako prouči zapise Holevinskog i pokuša da shvati sve prednosti i ograniče-

nja koje psi-talenti postavljaju profesoru Fiču.

Iako je sa aerodroma u grad došao taksijem, ostatak puta odlučio je da pređe podzemnom železnicom, često menjajući linije sve dok nije bio uveren da je zametnuo trag svakom ko je možda slučajno krenuo za njim. Kada se našao u Bronksu blizila se ponoć i on pogledom potraži neki znak koji bi ga uputio do najbližeg hotela dok se lagano uspinjao uz stepenice podzemnog prolaza.

Ulica je bila prazna, ako se ne računaju nekoliko kola koja su hitala da što pre napuste ovaj, noću nimalo bezbedan kraj. Lesli odlučnim korakom pohita u pravcu oronule zgrade sa natpisom iz kojeg je tek s mnogo muke uspeo da dešifruje da se radi o hotelu.

Prenuo ga je šum koraka iz poprečne ulice i on instinktivno prebaci torbu u levu ruku. Ne, nije bilo opasnosti: po zvuku potpetica sada je čuo da ulicom trči žena, a žene koje se u ovo doba muvaju ulicama Bronksa...

Da nije bio oprezan, žena bi se sudarila s njim, jer je bezgla-vo istrčala iza ugla, spotičući se na svojim visokim potpetnicama. Disala je šumno, hvatajući vazduh velikim gutljajima, a oči pod slojem šminke razmazane od znoja odavale su strah.

Lesli je zaustavi jednim pokretom ruke i ona uplašeno kriknu, odskočivši korak unazad. Punačko telo bilo je stisnuto jeftinom pamučnom haljinom spre- po-

cepanom toliko da otkriva velike, nešto opuštene grudi.

Lesli tek tada shvati zbog čega ona trči, jer iza ugla izbiše tri momka sa zadovoljno iscere-nim licima. Zastali su kada su videli da i žena stoji, prilazeći polako, bez žurbe. Žena instinkti-vno ustuknu korak nazad, ali je Lesli zadržala.

— Ne boj se — reče blago. — Oni ti ne mogu ništa...

— Hej, Lui, ču li ti ovo! — zagrakta najbliži, oblizujući ner-vozno tanke usne. Oči su mu igrale kao na zejtinu dok je pogledom ispitivao Leslijeva široka ramena i mirno držanje. Druga dvojica, grmalj na čijim je plećima pucala majica i vižljast dečak od jedva šesnaest godina zastadoše korak iza svog ortaka.

— Ko je to? — promumla grmalj, i pohotno pogleda u ženine gole grudi.

— Eli je našla zaštitnika, zamisli — cerio se prvi. — Slušaj, čoveče — okrete se Lesliju — bolje će biti da se gubiš odavde. Mi hoćemo tu žensku, znaš...

— Onda dođite po nju — mirno reče Lesli. Desnom rukom još uvek je pridržavao za nadlakticu ženu koja je prestala da se otima.

— Lui — reče prvi, oprezno se izmičući korak u stranu. — Ovaj momak kaže da je jači od tebe... i da nam neće dati žensku...

— A? — tupo upita grmalj. — Šta?

— Sredi ga, Lui! — umeša se kreštavim glasom najmlađi. — Polomi mu kičmu!

Napad grmalja bio je veoma spor i veoma trapav, tako da se Leslie gotovo nasmejavao. Pustivši ženinu ruku, on zadade kratak udarac vrhovima prstiju u pleksus; Lui se zatetura iskolačenih očiju i skliznu na asfalt boreći se za dah.

— Pazi! — vrisnu žena.

Njeno upozorenje bilo je nepotrebno, jer je Leslie krajičkom oka već video da onaj najmlađi poteže nož iz čizme. Vrhom cipele pogodio ga je u lice pre nego što je dospeo da ga izvuče do kraja, odbacivši lako, žilavo telo do zida u koji je lupilo s tupim treskom.

Treći je odmahivao glavom, lagano odstupajući, korak po korak.

— Ne, mister — govorio je, obližujući tanke usne, blede od straha. — Neću ništa pokušavati, časnu reč... boga mu, to je bila samo šala, ja...

— Kućkin sine! — procedi žena s mržnjom, dodajući još nekoliko psovki koje su pokazivale da je odrasla u Bronksu. — Ti si me prvi napao, đubre... zar si zaboravio šta si mi sve govorio!

Mršavko, međutim, nije čekao da njenu optužbu čuje do kraja.

Shvativši da se nalazi na bezbednom rastojanju, munjevito se okrenuo i nestao iza ugla, odakle dopre samo zvuk njegovog užurbanog povlačenja.

— Idemo — reče Leslie prekidajući čitavu bujicu pogrda koje je žena uputila za njim. — Ili ćeš

možda ostati da sačekaš policiju?

— Hvala, ne — nasmeja se ona promuklo — ti se do jutra u ovom kraju neće pojaviti, možeš biti u to siguran... a i da se pojave, šta će mi? Ne, ovako je najbolje... Hej, nisam te ranije ovde viđala... odakle si?

— Nije važno — odmahnu Leslie glavom. — Kakav je onaj hotel tamo?

— O? — zasmeha se ona ras-kalašno. — Hoćeš odmah da naplatiš uslugu, a? Ne bih imala ništa protiv, da znaš... zgodno izgledaš, momak. Kako ti je ime?

— Tražim hotel jer sam umoran i spava mi se — osmehnu se Leslie, zaobilazeći odgovor. — Čini mi se da te nisam pozvao, Eli.

— Otkud ti znaš...? Ahh, ono đubre Diler je rekao kako se zovem, onaj mršavi. Slušaj, ne bi pogrešio i da me pozoveš... nisam loša...

— Vidim — mirno odvrati Leslie. — Bez uvrede, Eli, ali zaista nisam raspoložen za to. Previše sam umoran i hteo bih samo da spavam...

Žena je bila zauzeta nespretnim pokušajima da nekako sastavi pocepanu haljinu na grudima.

— Prokletstvo! — reče besno. — A nema ni nedelju dana kako sam je kupila...

— Tako je to sa haljinama kada su dva broja manje — osmehnu se Leslie. — Laku noć, Eli... i drugi put vodi računa s kim se družiš.

— Hej! — povika ona promu-

klo. — A šta ako se Diler vrati sa svojom bandom? Pogledaj... glavonja Lui već dolazi sebi!

Lesli uzdahnu.

— U redu, reče. — Možeš sa mnom, ali te upozoravam da želim samo odmor, ništa drugo. U redu?

— U redu — spremno reče žena, hvatajući ga pod ruku. — A što se ove rupe preko puta tiče, to nije mesto za tebe, dečko moj. Eli će te lepo povesti svojoj kući i spremiti nešto da pojedеш. Može?

— Samo ako nije daleko — osmehnu se Lesli. — Umoran sam kao pas.

— Dva bloka odavde, ne brini — uteši ga ona, privijajući se čitavim telom uz njega. — A što se umora tiče, Eli ima pravu stvar za tebe. Nekada sam učila masažu, i još nešto od tog znanja valjda je ostalo u ovoj mojoj glavici...

— Dobra ideja — složi se Lesli, krajičkom oka posmatrajući okolinu. Ako ga je iko pratio dovde, sada ga je svakako morao izgubiti u lavirintu uskih, mračnih prolaza kroz koje ga je Eli provela.

Njen mali stan, na trećem spratu jedne sive zgradurine, sa mnoštvom ulaza, iznenadio ga je jednostavnošću i ukusom, odudarajući od njene neuredne pojave.

— Dugo stanuješ ovde? — upita, osvrćući se po velikoj dnevnoj sobi odakle su dvojica vrata vodila na dve razne strane.

— Neee — Eli je hladnokrvno zbacila pocepanu haljinu sa sebe, ostavši samo u minijaturnim pro vidnim gaćicama. — Nema ni nedelju dana... dobila sam namešten stan, znaš. Skupo je, ali, boga mu, isplati se. Čovek negde mora i da se odmori.

— Ne dovodiš mušterije ova-mo? — Lesli se sa uzdahom spusti na kauč preko puta isključenog televizora sa velikim ekranom.

— Taman posla! — promuklo se nasmeja žena. Iz jednog ormara izvukla je laku tuniku i tiho je obukla, ne trudeći se da je spreda zakopča. — Šta piješ? u stvari, glupo pitanje... imam samo viskija...

— Može. Imaš li kupatilo?

— Tamo — ona glavom pokazala prema vratima desno od nje. — Sačekaj da najpre popijemo nešto, a onda ću ti spremiti kadu. To treba da vidiš... ča-sna reč, malo je manja od okeana!

— Tuš mi je sasvim dovoljan — osmehnu se Lesli prihvatajući čašu. — Ali, ako već insistiraš...

— Tuš je odličan kad treba samo da spereš prljavštinu sa sebe — odmahnu Eli glavom istresajući gotovo polovinu čaše jednim gutljajem. — Kada odmori čoveka, nema ničeg boljeg za opuštanje posle napornog dana... Hej, pa ti mi još nisi rekao svoje ime!

— Nisam.

— I?

— Šta »i«?

— Nećeš da kažeš, a? Da te slučajno ne goni policija?

— Slučajno — da.

Ona sleže punačkim ramenima, tako da joj tunika skoro skliznu sa njih.

— To me se ne tiče — reče, ostavljajući već praznu čašu na sto. — Tvoja stvar, momak. Što se mene tiče, možeš biti i državni neprijatelj broj jedan... Idem da ti spremim kadu...

Osluškujući šumove iz kupatila, Lesli hitrim i nečujnim korakom obiđe sve tri prostorije malog stana, proveravajući kuda gledaju prozori i postoji li izlaz na požarne stepenice. Nije pretpostavljao da će i ovde doći do borbe, ali u slučaju da do nje dođe, on je sada poznavao sve pravce iz kojih bi opasnost mogla stići.

— E — hej! — zapevuši Eli iz kupatila, nadjačavajući šum vode. — Kada je spremna!

Osmehnuvši se, Lesli isprazni svoju čašu i hitrim pokretima zbaci odeću sa sebe, a zatim krete u pravcu kupatila. Kada nije bila velika kao okean, ali je njen graditelj učinio sve da bar pokuša da mu se približi i Lesli zadovoljno klimnu glavom. Ne samo zbog toga; potpuno naga Eli je sedela na ivici kade i sa otvorenim divljenjem posmatrala njegovo mišićavo telo.

— Upadaj — reče glasom za nijansu promuklijim nego ranije. — Sad ćemo videti koliko je ostalo od moje nekadašnje veštine...

— Bila si u Japanu? — upita Lesli nekoliko minuta kasnije, sklapajući oči. Ako je Eli bila sama deset odsto bolja nego sada, onda je u svoje vreme bila majstor svog zanata...

— Jesam! Kako si pogodio? — osmehnu se žena, ali njene vešte ruke nisu prekidale svoj posao.

— I ja sam bio tamo...

— Ahhh... znam da nisam upola tako dobra kao one ženske tamo, ali Amerikanci nemaju tako suptilne prohteve, znaš...

— Dobra si, Eli...

— Ozbiljno to kažeš? Je li, jesi li nekada zahtevao masažu čitavim telom?

— Mnogo puta.

— Hoćeš?

On se nasmeja ne otvarajući oči.

— Bio bih lud kada bih takvo nešto odbio. Eli... zbog čega se više ne baviš ovim poslom, već...

— Dugačka priča — uzdahnu žena. — Ne volim to da pominjem, znaš... Uglavnom, jedan starac mi je umro, ovako u kadi. Srce ga je izdalo, nimalo neobično, ali...

— Nimalo neobično — složi se Lesli sa osmehom. — Neka važna ličnost?

— Prokleta važna! Tek kada je umro doznali smo da je bio vlasnik čitavog lanca velikih robnih kuća. Čika — Al, tako smo ga sve zvale, bio je vrlo pristojan prema devojkama... Njegova porodica, međutim, bila je spremna da napravi veliku gužvu oko toga i vlasnica salona za masažu pljunula je gomilu love da

se to zataška. U svakom slučaju, za mene više posla nije bilo... ni tu, niti bilo gde drugde na Istočnoj obali... Crna lista. znaš?

— Do đavola, Eli, pa ti nisi bila nimalo kriva!

— S jedne tačke gledišta ne... nisam čak ni znala da mu je srce slabo. A s druge, opet... te stvari su loše po posao, znaš. I ja bih verovatno učinila to isto da sam bila na mestu madam Ženet... Je li, sviđa li ti se ovo?

— Savršeno — promrmlja Lesli, opuštajući se pod njenim veštīm rukama. Da, bio je to odmor kakav je i bio potreban telu izmorenom mnogim borbama u poslednjih četrdeset osam časova. Njegova energija bila je ogromna, ali ne i neiscrpna... naročito sada, kada je znao da dolazi trenutak konačnog obračuna sa Fičom i njegovim ljudima...

Kada je nekoliko sati kasnije otvorio oči, sunce je već prodiralo kroz upola spuštene roletne. Nekoliko trenutaka nepomično je ležao, istražujući svim čulima prostor oko sebe, ali ni u buci saobraćaja sa ulice ni u uobičajenim šumovima velike stambene zgrade nije bilo nikakvog znaka opasnosti.

Žena pored njega i dalje je mirno i ravnomerno disala, svakako umoran od duge ljubavne igre. ispunjene toplinom i nežnošću kakve nije očekivao od jedne profesionalke. On sam, međutim, bio je svež i odmoran, a poslednje tragove umora iz njegovih mišića odagnale su dobro

poznate vežbe koje je godinama radio svakog jutra.

Bacivši još jedna pogled na usnulu Eli, on tiho pređe u kupatilo kako bi sprao znoj sa tela. Zviždukao je, razmišljajući o svojim daljim planovima. Ovaj predah dobro mu je došao da se odmori; verovatno će naći i vremena da pažljivo prouči sve što je Hlevinski zapisao u svom naučnom testamentu. U međuvremenu će Fič svakako naći načina da mu još jednom uđe u trag, ali će i on sam tada biti mnogo spremniji da ga dočeka i tuče njegovim sopstvenim oružjem...

Nikakav šum nije se probijao kroz šuštanje snažnog mlaza vode, ali on iznenada podiže glavu. Nešto nije bilo u redu...

Opasnost je ponovo bila tu, iza poluotvorenih vrata kupatila. Na svega nekoliko koraka od ninde koji je dočekivao potpuno nag, nezaštićen, bez ikakvog oružja u ruci...

Odbačena užasnom snagom vrata kupatila tresnuše o zid, iskočivši sa šarki i dižući čitav oblak prašine sa odbijenog maltera. Lesli odsoki dalje od tuša, tražeći povoljnije mesto za odbranu na klizavom podu...

Neverovatno!

Pred njim je stajala Eli, potpuno naga kao i on, široko raširenih nogu, sa grudima koje su se nadimale od užasne energije koja je iznenada ispunila čitavo njeno telo. U obe ruke grčevito je stezala oružje dobro poznato Lesliju, oružje koje je i njemu samom toliko puta poslužilo...

Katana senseija Tanake! Mač koji je već sedamnaest godina slušao samo njegovu ruku!

— Eli... — zausti Lesli, ali odmah zatvori usta. Ovde reči nisu pomagale.

Da, pred njim je bila Eli, ali se iza široko otvorenih tamnih očiju nazirao neko drugi, neko ko je kao gvozdenom rukom kontrolisao pokrete njenog tela, dajući mu paklenu energiju kakvu ljudsko biće nikada do sada nije imalo...

»Fič ponovo napada«, prolete Lesliju kroz glavu. »A ovaj napad biće opasniji od svih drugih... jer je u njega uložio i više energije nego do sada...«

Kao da potvrđuje njegove misli, oštrica mača posu se svetlucavim iskricama koje su praštale kao od električnog pražnjenja. Pogledom je lagano pratio njegovo podizanje. Za koji trenutak užasna oštrica, sposobna da uzduž raspolovi ljudsko telo, spuštaće se na njegovu glavu...

A on neće, to je znao sa ledenom izvesnošću, on neće imati dovoljno snage da je zadrži... možda čak ni dovoljno brzine da joj izbegne...

Ili možda ipak... da?

Tuđim telom nije lako upravljati... još je teže izvesti udarac nepoznatim oružjem. A Fič nije poznavao tehniku borenja katanom...

U tome se nazirao tračak nade za nindū. Da, udarac će imati užasnu snagu, ali neće biti ni tako brz ni tako precizan kao kada bi bio zadat rukom iskusnog

borca. To je govorio i položaj u kojem je mač zastao nad glavom žene: kao sekira spremna za cepanje drveta...

Kriknuvši iz dubine grudi, Eli spusti mač. Brzo, veoma brzo, ali ipak nedovoljno za hitre reflekse jednog nindē. U trenutku kada je oštrica s lakoćom rasekla keramički zid kade, Lesli je bio već čitav korak dalje, pružajući levu ruku prema tušu, uredno okačenom na svoje mesto.

Režeći kao razjarena tigrice, žena podiže katana za novi udarac ali njeni bosci tabani skliznuše po vlažnom podu i taj udarac još jednom promaši. Stežući zube, Lesli desnom rukom otvori slavinu sa vrelom vodom, ispružajući drugu, sa tušem u njoj, prema Elinom licu.

Bol je morao biti užasan, ali Lesli kroz oblak pare vide da se na ukočenom licu ne pomeri nije dna crta. Nervni završeci u njenom telu bili su blokirani i to je na trenutak eliminisalo osećanje bola, ali...

Ali je to bio novi adut za nindū, jer je to značilo i sporije reflekse i sporije pokrete njegove protivnice. Izbegavši novi udarac, on dočeka njene ruke ukrštenim podlakticama, osetivši kako se njene kosti lome od snažnog udara. Katana zazveketa po pločicama kupatila, ali borba još nije bila završena. Eli se kao zmija izvuče iz njegovog zahvata, sklapanjući prste sa dugim noktima oko njegovog vrata pre nego što je dospeo da je spreči.

To već nije bilo opasno i on pažljivo odmeri udarac kolenom u trbuh koji posla ženu u drugi ugao kupatila. Skočila je na noge istog trenutka, kao da je od gume, ne obraćajući pažnju ni na unakaženo lice, ni na slomljene kosti, još uvek gonjena onom užasnom silom koja je pokretala kao drvenu marionetu...

Šćepavši katana s poda, Lesli skliznu kroz razbijena vrata, razmišljajući šta da učini. Fič, jer samo je on mogao ovako neljudski da goni Elino telo, sada je svakako nastavljao borbu iz očajanja, iako je shvatao da se ona više ne može dobiti. Najjednostavnije bi bilo da ubije Eli, dobro odmerenim udarcem koji će u deliću sekunde uništiti svu njenu snagu, ali to nije želeo, iako je razum govorio kako je to jedini izlaz za njega...

Za njega... i za nju... Nije-dna žena ne bi mogla živeti sa licem koje je unakaženo užasnim opekotinama, bez obzira na sva čuda moderne plastične hirurgije...

On odbi još jedan divljački napad udarcem noge koji joj smrskao čašicu desnog kolena, ali se Eli istog časa uspravi i pođe ponovo prema njemu, vukući povređenu nogu za sobom. Prizor od koga na trenutak zadrhta čak i okrutno srce ninde...

Zvono na vratima oštro zazvoni i Lesli se hitro okrete na tu stranu, izbegavši još jedan nespreditni napad osakaćenog tela. Neko je sada dobio po vrati-

ma pesnicama koje u sebi nisu krile previše snage.

Ko bi to mogao biti?

U trenutku kad na vratima zavlada tišina, kod Eli dođe do stvarne promene. One sile koja je sve do tada upravljala njenim telom iznenada nestade; Eli divlje vrisnu krikom u kojem se osećao sav do tada potiskivani bol koji je raskidao njeno telo...

Taj krik ubrza Leslijevu odluku i on zadade samo jedan udarac mačem, hitriji od ujeda zmije otrovnice. Ubio je mnogo puta, ali još nikada iz sažaljenja... Najzad, za Eli drugog izlaza više nije bilo.

Bešumno, na prstima, Lesli pri trča vratima stana, ispitujući svojim ostrim čulima šta se događa sa njihove druge strane. Haraagei je čutao. Odatle, dakle, nije pretila opasnost...

— Ko je to? — upita oštro, stiskajući dršku katana u ruci, spreman da odskoči na prvi znak opasnosti.

— Lesli? Ohh... gospode bože, to znači da je sve u redu... a tako sam se bila uplašila kada... kada...

Ženski glas? Nepoznat, a opet... zbog nečega strašno poznat...

Vanesa!

Jednim pokretom Lesli zbaci lanac i otvori vrata. Žena koja je pred njima stajala baci mu se u zagrljaj, tako da je gotovo izgubio ravnotežu.

— Oh, Les... — šaputala je stiskajući ga neočekivano snažno — oh, Les, sada je sve dobro... sada sam i ja tu...

On se nežno oslobodi njenog zagrljaja, uspevši tek tada da za lupi vrata stana i da je bolje pogleda. Duga plava kosa, zamršena od trčanja, ogromne ljubičaste oči na bledom licu visokih jagodica. Pune usne, sada raširenene u čarobnom osmehu. I ruke, sa dugim toplim prstima još uvek oslonjenom na njegove grudi. Jednostavna odeća sa mnogo ukusa, ispod koje se naslućivalo vitko telo devojke, ali i nešto drugo... ono obećanje topline i ženstvenosti koje je još prvi put zazapio u njenom glasu.

— Ti si Vanesa — reče on. To nije bilo pitanje.

— Da, to sam ja, dragi — reče devojka sa blistavim osmehom, kružeći pogledom oko sebe. — Morao si je ubiti, zar ne? Žao mi je... jadna devojka ništa nije kriva, ali... — ona sleže ramenima kao da je to stvar o kojoj više ne vredi govoriti. — Važno je da si ti ostao nepovređen...

On klimnu glavom, vraćajući katana u korice. Pogledom je po tražio svoju odeću i hitro se obu kao dok je Vanesa i dalje stajala na istom mestu, sa smeškom prateći šta on radi.

— Shvatio si da treba odmah da odemo — reče. — To je dobro... Fič će uskoro napasti ponovo. A što se tiče onoga drugog o čemu razmišljaš... sve ću ti ispričati u kolima.

On je posmatrao poluzatvorenih očiju, ne govoreći ništa. Njoj to, naravno, nije ni bilo potrebno...

Oborila je pogled, a lice joj prekri lako rumenilo.

— Da — reče tiho. — Moje telo izgleda otprilike tako kako ga zamišljaš. Les... ali sada nemamo vremena za takve stvari...

— Možemo li izmaći Fiču? — upita on glasno.

— Ipak mi je lakše kada govoriš — osmehnu se Vanesa — iako većinu tvojih misli mogu da shvatim. Tvoj mozak je »uredniji« nego kod drugih, misli su čistije, jasnije i snažnije... Da, možemo izmaći Fiču, ali to neće dugo trajati, Les. Ipak, imaćemo dovoljno vremena da se pripremimo za susret s njim.

— Susret? — isceri se Lesli. — Ja bih to nazvao malo drugačije... zar ti se ne čini da je obračun mnogo pogodniji termin? Ona obori pogled.

— To možda neće biti potrebno...

— Zašto?

— Randal... profesor Fič je počeo da te poštuje, Les... možda bih mogla da... ali o tome ćemo razgovarati u kolima. Požuri, molim te... buka borbe mogla je privući nečiju pažnju i...

On se čvrsto osmehnu.

— Neću se pomeriti ni koraka odavde dok mi ne kažeš kakvi su tvoji planovi.

— Lesli — reče devojka molećivo, prilazeći mu korak bliže sa ispruženim rukama — važno je da se udaljimo pre nego što... pre nego što profesor preduzme nešto novo, što možda ne bih uspela da sprečim. U međuvremenu

ću pokušati da stupim u vezu s njim...

— I?

— Mislim da ga mogu ubediti da si ti dostojan da nam se pridružiš...

Osmeh na Lesliejevom licu iznenada postade hladniji.

— Da vidim da li sam te dobro razumeo? Ti bi želela da vam se ja pridružim? A ko ste to vi?

— Grupa koja poseduje psi-talente, Les... grupa koju vodi profesor Fič...

— Nisam siguran da bih mogao opstati u istoj grupi sa Fičom! odmahnu on glavom. — Nas dvojica se suviše razlikujemo... i to u veoma bitnim stvarima.

— Sada je nešto drugo... sada sam i ja ovde, Les.

— Oprosti mi, devojko, ali ne vidim koliko to može da izmeni situaciju.

Prišla mu je i položila glavu na grudi.

— Sada će biti drukčije, Les... ja sam kćerka profesora Fiča!

* * *

Lesli Eldridž bio je fasciniran pričom koju je čuo dok su se mala kola probijala kroz gužvu na njujorškim ulicama u pravcu Menhetna; ne samo zato što je ta priča podsećala na modernu bajku o čarobnjacima koji na veoma suptilan način postepeno pre uzimaju u svoje ruke sve funkcije jedne ogromne nacije koristeći za to moći koje im je priroda poklonila...

Pre svega, čak i preko nežnih usana Vanese Fič, često je prelazila reč »mravi«, iza koje se krio ostatak čovečanstva prema kojim priroda nije bila tako sklona. U njenom tonu osećao je lak prezir prema ljudima, gotovo čudovišan kod tako mladog ljudskog bića, bez obzira na svu stvarnu nadmoć kojom se mogla ponositi. Sem toga, vozila je lako i veoma brzo, jedva gledajući oko sebe i često se okrećući Leslieju da bi mu glavom ili rukama potvrdila nešto o čemu je u tom trenutku govorila; nimalo prijatno za putnika koji još uvek nije mogao da shvati dokle doseže njen psi-talent. Ipak, nijednog, trenutka se ništa nije dogodilo, jer je Vanesa nepogrešivo nalazila i najmanji prostor koji bi se u poslednjem trenutku otvorio između gomila vozila koja su hitala na jednu ili drugu stranu.

— Nisi mi rekla koliko vas ima — prekide on iznenada nje-no objašnjenje o poslovima na koje u ovom trenutku njena grupa pokušava da utiče.

— Nisam? — izenadi se ona. — Zaista, Les, nisam ti to rekla... ima nas osamnaestoro.

— U čitavoj Americi?

— U čitavom svetu, Les — u njenom glasu oseti se prizvuk tuge. — Teško je ubediti nove članove da nam se pridruže, jer... — ona začuta i odmahnu glavom.

On se nasmeja.

— Devojko, nije potreban psi-talent da bi se ta rečenica do-

vršila! Mnogima se metodi tvog oca ne dopadaju, zar ne? I do sada je za svoje ciljeve uspeo da regrutuje samo one najskrupuloznije među vama. Holevinski mi je rekao da skoro šest odsto ljudi poseduje neki od talenata... čak i približan proračun pokazuje da je vaša grupa među njima neznatna manjina. Ne govori li ti to da tvoj otac nije u pravu?

Vanesa nestrpljivo odmahnu glavom.

— Ti kao da ne shvataš naš položaj, Lesli! Ja to uvek zamišljam ovako: grupica belih misionara koji su sa svih strana okruženi krvožednim, divljim plemenima, spremnim da im prerežu vratove čim im se ukaže prva prilika. Ne, mi za sada zaista moramo ovako da postupamo... sve dok se ne nađemo na sigurnijem tlu...

— A to će biti pošto tvoj otac eliminiše sve koji bi na bilo koji način mogli postati opasni — s gorčinom reče Lesli. — Među njima i mene...

— Ti si nešto drugo. Imam utisak da otac sve više poštuje tvoju snagu. A takvi su nam ljudi potrebni, Les.

— Znam i zašto... da brzo i bez buke uklanjaju Fičove protivnike iz optičaja. Ne, Vanesa, ako uopšte nešto znaš o meni, trebalo je odmah da shvatiš da na to neću pristati!

Ona je neko vreme ćutala, kao da vožnja okupira svu njenu pažnju, ali se Lesli nije dao prevariti. Štaviše, stekao je utisak da ona s nekim komunicira na

daljinu, a taj neko mogao je biti samo njen otac. Bezbednosti radi, on pribeže starom triku: pevušenju one glupe pesmice koja mu je okupirala misli.

— Zašto to radiš? — nestrpljivo upita Vanesa. — Nisam znala da ti se to đubre od pesme toliko dopada...

— Šta kaže tvoj otac? — pređe Lesli u napad.

— On... Kako ti je palo na pamet da sam u vezi sa njim?

Lesli se nasmeja.

— Možda i ja umem da čitam misli, devojko... Dakle? Kakva je odluka?

— Odluka još nije pala. Dao mi je vremena da te ubedim...

— Neće ti uspeti.

Na licu joj zaigra samouveren osmeh.

— Imam još puno jakih argumenata, Les — reče tiho. — A neke od njih još nisi čuo... ni video...

— Samo zbog toga si došla u Njujork?

— Samo zbog tebe. Otac mi se javio iz Istporta i rekao da nije uspeo još jedan pokušaj da te pobedi...

— Pobedi? On to tako tebi predstavlja? Prokletstvo, Vanesa, hteo je da me ubije!

— Ne, Lesli — čvrsto reče ona. — Od mene ne može sakriti ni najmanju misao... on ne želi tvoju smrt, jer mu je stalo da se priključiš nama.

— Ubice koje je imao uz sebe u Istportu tako se nisu ponašale — osmehnu se Lesli. — Zaista, možeš li da mi objasniš ka-

kve su šlemove imali na glavi? I to je izum tvog oca?

— Šlemove? Kakve šlemove? Ah, sada ih vidim u tvojim mislima... ne, nikada ih ranije nisam videla.

Lesli klimnu glavom, ne trudeći se više da potisne svoje misli. Ona ga zbunjeno pogleda.

— Ne verujem u to što misliš, Les... meni moj otac poverava sve, sve do poslednjeg detalja. Ne bi konstruisao uređaj za skrivanje moždanih zračenja, a da mi to ne pomene...

Ninda se bez reči nasmeja. Na momente devojka ga je iznenađivala svojom naivnošću. Istina, bila je još veoma mlada, ali...

— Ne želim da tako misliš o meni! — reče ona besno. — Nisam više dete, Lesli!

— Videćemo — reče on mirno. — Reci mi sada, kada si stigla u Njujork, kako si me pronašla?

— Kao i obično — sleže ona ramenima. — Zračenje tvog mozga je karakteristično, a ja ga dobro poznajem još iz San Franciska. Pratila sam sve što činiš već godinama, znaš...

— Godinama? Jedva da si bila rođena kada sam se vratio u Ameriku!

— Istina je... ali uz očevu pomoć talenat se kod mene razvio veoma rano. Ti si bio jedan od prvih ljudi koje sam »uočila«. Uvek sam ti se divila, Les, možda i zato što ti se moj otac divio, iako te je on upoznao mnogo kasnije, tek kada se vratio sa Istočne obale.

— Čemu si se divila kod mene?

Ona obori pogled.

— Sposobnosti da tako lako ubijaš — reče. — I... načinu na koji vodiš ljubav...

Lesli zamišljeno klimnu glavom, ne pokušavajući više da prikrije svoje misli. Usamljeno dete, od malih nogu svesno da se razlikuje od drugih, često bira sebi junaka kome se divi... a naročito kada u blizini nema nikoga ko bi je usmerio na pravi put. Recimo...

— Majku nisam ni zapamtila — reče Vanesa, bez ikakvog tražućeg osećanja u glasu. — Otac mi je rekao da je umrla brzo po mom rođenju.

— Ko te je vaspitavao?

— U stvari niko — nasmeja se ona. — O, imala sam punu kuću posluge i svi su se utrkiivali da mi ugrade, od sobarice do kućnih učitelja, ali sam ono najvažnije učila od oca... i od tebe!

»Da, mislio je Lesli, nije onda čudo što je i njena psiha već izvitoperena... Prezir prema čovečanstvu koji joj je ulio otac mogao se samo pojačati ako je pratila moje postupke — i shvaćala koliko lako i brzo ubijam. Ono glavno, međutim, nije shvaćala, motive koji me prisiljavaju da takve postupke...«

— Nije tačno! — reče ona besno. — Ti činiš isto što i mi, Lesli: uklanjaš zaražene i nesposobne kako bi društvo postalo čistije i naprednije!

»Da, to bi se moglo i tako predstaviti... uz jednu bitnu razliku: meni nije cilj da zavladam nad ljudima i prisilim ih da

krenu putem koji sami nikada ne bi odabrali...«

Devojka je ćutala. Osvrnuvši se oko sebe, Lesli shvati da ulaze u podzemnu garažu velike stambene zgrade na Dvanaestoj ave-niji.

Zašto baš tu?

Vanesa mu se osmehnu, gledajući ga u oči i on na trenutak ponovo oseti onaj talas topline, nežnosti, ženstvenosti, ono isto što je osetio pri prvom kontaktu sa njom.

— Ovde imam apartman koji koristim kad god se nađem u Njujorku — objasni ona, zaustavljajući kola pod bleštavo osvetljenim svodom. — Mislim da će ti se dopasti... uređen je u japanskom stilu.

— Japanskom? Zašto upravo tako?

Ona mu hitro dotače ruku, obarajući pogled.

— To je zbog tvog uticaja na mene, Lesli... Čini mi se da nisi dovoljno ozbiljno shvatio sve ono što sam govorila. Ti si bio moj idol, znaš...

Lesli zastade pored kola sa torbom u ruci.

— Zna li tvoj otac za ovaj stan?

— Svakako — ona ga iznenađeno pogleda. — Zašto pitaš? Ahh... bojiš se da će ponovo na pasti... Ali, Les, rekla sam ti da neće...

On svojim čulima oprezno is-pita prostor oko sebe. Haragei je ćutao, ali su mu se ovi betonski svodovi sve manje dopadali. Imao je utisak da ga čitavom svojom

težinom pritiska džinovska građevina koja se uzdizala u nebo.

Jedna topla ruka dotače mu ob raz i pritiska iznenada nestade.

— Čemu ta klaustrofobija? — začu tih glas devojke. — Ovo je možda jedino mesto na svetu gde ti se zaista ništa ne može dogoditi, Lesli... jer ja sam s tobom...

Oslonila se na njega čitavim telom i on oseti kako drhti dok joj je slobodnom rukom obavijao ramena. Potpuno mu se pre-pustila kad je grubo privukao sebi i poljubio; otvorila se pred njim, više ne potiskujući strast koju je osećala i on po treći put oseti talas topline, još snažniji i duži nego prva dva.

— Idemo — uzdahnula je, slabšno se otimajući iz njegovog zagrljaja. — Požuri...

U brzom i bešumnom liftu Lesli na trenutak zastade, iznenađen onim što je upravo u tom času shvatio.

Dok mu je Vanesa bila u zagrljaju, on... on jednostavno više nije »osećao« prostor oko sebe!

Da, bilo je tačno tako: kao da su sva čula njegovog tela bila na trenutak isključena, zaslepljena, oduzeta...

Nešto što jedan ninda sebi nije smeo dozvoliti!

Vanesa se još jednom pripi uz njega i on oseti njene čvrste grudi pod lakom tkaninom.

— Ne smeš o tome da razmišljaš — šaputala je vatreno. — Mene se ne moraš bojati, Lesli! Shvati da ti ovde zaista ne pre-ti nikakva opasnost... nikakva!

Preпусти se meni, pokazaću ti šta znači ljubav žene koja može da projektuje svoja osećanja i prima osećanja muškarca pored sebe... to je nešto nezaboravno, Lesli... nedostupno običnim ljudima!

— Mravima? — On se izvuče iz njenog zagrljaja, nežno joj skidajući ruke sa svojih ramena.

Vanesa besno lupi nogom o pod lifta i u njenim ljubičastim očima blesnu plamičak gneva, ali ga odmah potom i nestade. Uz blag trzaj, lift se zaustavi. Lesli zakorači u dugi hodnik prekriven mekim, skupim tepihom.

— Ovamo — u njenoj ruci zvegnuše ključevi i vrata od tamnog mahagonija, nekoliko stopa dalje, bešumno se otvoriše.

— Dođi...

Ušao je lagano, i ne primećujući kada su se teška vrata sklopila za njim. Kao da je iznenađeno prešao u drugi svet, svet hiljadama milja daleko od bučnih njujorških ulica...

Iluzija?

Ne... miris cveta trešnje, dođir toplog povetarca na licu, šum vode koja klizi preko glatkih oblutaka... ništa od toga nije mogla biti iluzija. Čak ni mesec koji je tamo provirivao kroz gustu krošnju, ni on nije mogao biti iluzija... Trava pod njegovim nogama bila je zaista trava, meka i mirišljava, do ušiju su mu dopirali uobičajeni šumovi noći u Japanu, daleko od gradova pretrpanih umornim ljudima...

— Kako ti se dopada?

— Izvanredno! — osmehnu se on. — Ovo je radio vrhunski umetnik. Japanac?

— Sve što vidiš moje je delo, Lesli. I namenjeno tebi...

»Moguće je... ovo može učiniti samo žena koja voli, žena koja godinama mašta o samo jednom cilju...«

— Da, Lesli. Ovo je hram moje ljubavi.

Reči su doprle iz tame pod rascvetanim trešnjama i Lesli nije bio siguran da li su zaista bile izgovorene ili mu je to Vanesa samo poslala svoje misli. Svejedno. Osetio je kako mu srce udara brže dok ispunjava grudi toplim, mirišljivim vazduhom. Haragei je i dalje ćutao... ovo mesto zaista je bilo bezbedno za njega.

— Dođi — dopre ponovo poruka do njega. — Čekam te tamo, gde pod krošnjama miruje malo jezerce prozračne vode, Lesli... gde lišće šumi kao šapat zaljubljenih... Dođi...

Ninđa još jednom čitavim telom ispita spektar senzacija koje su dopirale do njega. Ničega... ni traga opasnosti...

Brzinom rođenom iz nestrpljenja, ne onom uobičajenom hitri-
nom dobro prostudiranih pokreta, on strže odeću sa sebe, odbacivši je na neurednu hrpu na travu.

Jedno vitko telo, okupano srebrnastim zracima mesečine, skliznu kroz senke. Stisnuvši zube Lesli pohita za njim...

* * *

Niske grane šibale su ga po golim ramenima dok je zadihano trčao, ali on nije obraćao pažnju na to, očiju prikovanih za varljivo belasanje tela žene negde u senkama ispred njega. Stegnutog grla, sa srcem koje je udaralo kao ludo, pretvorio se u splet želja i nagona, onog najstarijeg, nagona za produženje sopstvene vrste. Do ušiju mu dopre neobičan šum, ali njegov mozak odbi da to zversko režanje prihvati kao zvuk otrgnut iz njegovog grla...

Brza, vitka, krvožedna zver na trenutak zastade na obali posutoj sitnim peskom zlatne boje, kao da pribira snagu za poslednji napad posle duge potere. Da, voda u malom elipsastom jezeru bila je prozirna, ali je svetlućanje mesečine po sitnim talasima okrutno prikrivalo detalje ženinog tela, čineći njene pokrete još zamamnijim, još uzbudljivijim.

— Dođi — šapnu ona promuklo, uzdižući se iznad vode tako da joj ona na trenutak otkri grudi boje zlatnog peska sa obale. — Dođi...

On se nasmeja, kratko, grleno, pobeđnički; njegova žrtva bila je tu, spremna da mu se prepusti u najstarijem ritualu. Potrebno je samo da zagazi u prozirnu vodu, pruži ruke i privuče je sebi...

Nešto, neki glas duboko u podsvesti urlao je i pozivao na zabunu, ali ga on potisnu u zaborav.

rav. Biće vremena i za to, posle...

Voda se kao ogrtač sklopi oko njegovog tela prekrivenog znojem, ali ispružene ruke ne osetiše pod prstima glatku zlatastu kožu. Smeh, sličan srebrnim zvončićima koje vetar pokreće po krošnjama oko jezera. Muškarac zareža kroz stisnute zube, a oči mu blesnuše gnevom. Ova igra traje već predugo; krajnje je vreme da je oseti pod sobom, nemirnu, ali pokorenu, da joj zarije prste u grudi i uroni u njeno telo...

Onaj glas iz podsvesti sada je izdajnički saplitao njegove udove, zamagljivao pogled i stezao grlo kako bi ostao bez daha. On besno mahnula glavom i ponovo ispruži prste — kandže, osetivši sa olakšanjem da se sklapaju oko punih ramena žene.

Grubo je povukao preko peska i bacio na travu pod niskim drvetom, pokrivajući je čitavim telom. Nije mu se mogla odupreti čak i da je to htela, ali su klizavi udovi i dalje kao zmije izmicale njegovim rukama, dovodeći muškarca do besa. Zajecala je kada joj je zario zube u rame, uspevši još jednom da ga odbaci neverovatnom snagom, potpomognuta onim što je u pozadini njegove svesti htelo i činilo nešto drugo.

— Čekaj — prošaputa izmičući se iz senke tako da njegove zakrvavljene oči po prvi put ugledaju njeno telo okupano mesečinom. — Čekaj, Lesli...

Lesli?

On drhtavom rukom obrisao znoj koji mu se ponovo slivao u oči.

— Ja nisam Leslie — reče promuklo, nevesto, kao dete koje tek uči da govori. — Ja sam...

— Ko si ti?

»Ninda, ninda, ninda!«, urlao je onaj glas u njegovom mozgu i on obema rukama pritisku uši da ga ne bi više slušao.

»Ninda... ninda... ninda«, ponavljao je glas. Ili ne; bilo je tu više glasova... glas senseija Tanake, glas Sumiko, glas...

— Ja sam ninda — reče, ispravljajući se.

Osvrnuo se oko sebe kao da to prvi put vidi: mračno drveće, zlatni pesak, blede svetlucanje vode i telo žene izvajano od prirode do savršenstva.

A opet, tom savršenstvu nešto je nedostajalo. Iznenada ga je podsetilo na one hladne mermerne kipove koji ne raduju ni oko, ni dušu...

— Znam da si ninda — reče Vanesa. U glasu joj je bilo — podsmeha? — Leslie, vreme je da se izjasniš...

— Da se... izjasnim? — tek s mnogo muke uspeo je da savlada novi talas želje za ženom koji se razlio njegovim telom.

— Da. Da li si sa nama... ili protiv nas?

Ponovo vrtlog želje za njenom toplinom, za ekstazom koju su nudile pune, čvrste grudi, klizava bedra, vitki udovi... stisnutih zuba borio se sa slikom sebe i nje u zagrljaju koji ništa ne bi moglo raskinuti. Jer, preko te sli

ke, kao u dvostrukoј ekspoziciji, nametale su se druge slike: plameni zid koji guta sve pred sobom u aerodromskoj zgradi, užasna rana na grudima doktora Hólevinskog, prazne Eline oči koja podiže katana na poslednji udarac...

On još jednom pređe rukom preko očiju i ustuknu jedan korak.

— Ne — reče kratko. — Ja nisam sa vama...

Ona se trže kao od udarca, zu reći u usne koje su izgovorile tih nekoliko ledenih reči. Na licu joj se ogledala neverica i ona nekoliko puta zavrte glavom.

— Nesrećniče! — prošaputa. — Shvataš li šta si učinio? Osudio se sebe na smrt!

Nindine glasne žice napeše se u pokušaju da se prezrivo i glasno nasmeje, ali ga neko drugi preteče. Smeh, glasan i prezriv, dopirao je iz tame odnekud nad njegovom glavom.

Onaj glas iz podsvesti sada je urlao punom snagom. I da je to želeo, Leslieju ne bi uspelo da ga potisne. Prepoznao ga je, konačno...

HARAGEI!

Jedan po jedan, kao na pozorišnoj sceni za divove, oko Leslieja planuše reflektori, prigušujući nežno i hladno blistanje svetiljke koja je sve do maločas bila mesec... Okupano snažnom svetlošću, drveće se pretvori u ono što je zaista bilo: krčljava bića istrgnuta iz svog prirodnog okvira i doneta ovde, u veliku betonsku prostoriju da uzaludno pru

žaju svoje korenje kroz tanki, gladni sloj zemlje, prekriven nečim što je, ipak, ipak, bilo samo loša imitacija trave...

Štiteći oči od snažnog svetla, ninda se okrete oko sebe. Betoński svodovi bili su visoko, ali su ipak pritiskali svojom težinom. Stroge, prave linije metalne ograde obojene ružnom crvenom bojom okruživale su prostoriju sa svih strana. Duž te ograde, sa puškama u rukama stajali su ljudi odeveni u crno i nestrpljivo očekivali komandu da pucaju, željni trenutka kada će teški meci rastrgnuti to snažno, nago telo.

Ali ta komanda još nije dolazila, jer se njihov vođa i dalje grohotom smejao, uživajući u trijumfu do kojeg je ostalo tako malo vremena.

Smeh se iznenada prekide i u ogromnoj prostoriji čuo se samo šum snažnih pumpi koje su izbacivale nepotrebnu vodu iz elipsastog bazena u sredini prostorije.

— Obuci nešto, Vanesa — reče profesor Randal Fič, naginjući se preko ograde. — Ove moje ubice toliko zevaju u tebe da nijedan neće biti u stanju da pogodi Eldridža kada to bude potrebno...

Prezrivo uzdignute glave, i ne gledajući u Leslija, devojka prođe pored njega i nestade iza malih vrata smeštenih ispod mesta gde je stajao Fič.

Suženim očima Lesli je upijao masu podataka iz okoline, tražeći bar onu neznatnu šansu koja

je pružala zračak nade da se iz ovog obračuna izvuče živ. Beton-ske zidove oko njega prekidala su samo dvojna vrata: jedna kroz koja je ušao u ovu klopku i druga iza kojih je nestala Vanesa. Ta druga bila su i bliža, ali dvadeset koraka bez zaklona, izložen vatri deset... dvanaest... četrnaest automatskih pušaka...

Ne računajući uz tu ogromnu vatrenu moć i sve ono što je svojim talentima u stanju da izvede Randal Fič...

— Da, Eldridž, stvari upravo tako stoje — oglasi se Fič kao da se slaže sa neizrečenim Leslievim mislima. — Oдавде nećeš izaći živ. Uzgred, dobio sam i malu opkladu sa svojom kćerkom: od početka sam bio uveren da neće uspeti da te privuče na našu stranu.

— Kockar do kraja — isceri se Lesli. Krajičkom oka odmeravao je rastojanje do torbe u kojoj se nalazio njegov katana i još nekoliko stvarčica koje bi neugodno mogle iznenaditi Fiča i njegove ljude. Što je najgore, nije se smeo koncentrisati na tu pomisao i pripremiti plan kojim bi eventualno mogao doći do oružja; sve što učini mora biti izvedeno u trenutku odluke, pre nego što Fič pročita njegove misli i uspe da ga spreči u pokušaju.

— Da, kocka je moja velika strast — priznade Fič, a lice mu dobi iznenada tužan izraz. — Naravno, ovo nije bilo naročito interesantno. Vanesa je još dete i pomalo precenjuje svoju lepotu...

Lesli se osmehnu, kružeći i dalje očima po prostorijsi i nas-tojeći da ne pokaže kako mu je debeli splet kablova duž jednog zida privukao pažnju.

— Da je samo ona bila u pitanju, Fič, verovatno bih i popustio! — reče namerno, kao da razgovaraju za stolom prekrivenim zelenom čojom u nekoj elitnoj kockarnici.

— Verujem. Moji metodi očigledno ti se ne dopadaju...

— Nimalo. I ja ubijam, ali nikada one koji to nisu zaslužili...

— Eli Grogan — podseti ga Fič, veselo se smeškajući čitavim svojim klovnovskim licem. — Ona svakako nije zaslužila smrt, Eldridž...

— Tačno. Ali nju nisam ubio ja, već ti, Fič. Ili možda više voliš da te zovem Bejker?

— Svejedno mi je — sleže Fič ramenima, okrenuvši se na trenutak da bi klimnuo glavom devojci koja se pojavi kroz vrata iza njegovih leđa. Dugi ogrtač ta mnih boja pokrivaio je njeno telo gotovo do peta, a plava kosa bila je snažno povučena unazad sa čela, pretvarajući njeno ljupko lice u hladnu masku čistog prezira.

— Vanesa, draga moja — produži Fič veselo trljajući ruke — verujem da se i tebi sada žuri. Žao mi je što moram da ti kažem one nepopularne reči »jesam li ti rekao«, ali — šta je tu je. Eldridž je sposoban, ali njegova inteligencija očigledno nije dovoljna za naš krug. Mislim da si

sada spreman da se složiš sa mnom?

— Da — blede usne jedva su se pomerile. Devojka je gledala nekud iznad Lesliejeve glave, grčevito stiskajući rukama čeličnu ogradu.

Ljudi u crnom nervozno su se premeštali s noge na nogu, ali ih Fič umiri zapovedničkim pokretom ruke. Suzio je oči kao da o nečemu napeto razmišlja.

Jedva primetno, Lesli stupi pola koraka u stranu. Ne, to nije izazvalo ničije podozrenje... onda još jedan mali korak, a onda...

— Kuda, Eldridž? — iznenada podiže glavu Fič, oštro gledajući u njega. — Zar je moguće da... Da, moguće je — dodade kroz smeh. — Ti se još uvek nadaš da ćeš preživeti ovaj obračun? Zar tebe, kao nindu, nisu naučili da poštuješ okrutne činjenice? A one su ovoga puta okrutnije nego inače — govore da ćeš uskoro umreti!

Lesli sleže ramenima.

— Očigledno da nisam pravi ninda — reče glasom u kojem se osećalo žaljenje — inače svakako ne bih upao u ovako nevešto postavljenu zamku...

— To baš nije kompliment za moju kćer — cerio se Fič, ali se na ledenom licu devojke ne pomeri nijedna crta. — Ne, Eldridž, ti si ninda koji je savladao sve tajne svog ubilačkog zanata... Na žalost, tvoje znanje nije bilo dovoljno da bi i sa mnom izašao na kraj... dovo-

ljno je da podignem ruku i tebe će izrešetati tu gde stojiš!

— To već ne liči na tebe, Fič — tiho se nasmeja Lesli. — Kako je uživanje uništiti protivnika koji nije sposoban da se brani? To je kao kad igraš poker i stežeš četiri keca, iako sigurno znaš da tvoj protivnik nema više od para osmica...

— Ha-ha-ha! — nasmeja se Fič, zabacujući glavu unazad, ali mu je lice i dalje imalo neobično tužan izraz. — U pravu si, Eldridž, u tome nema mnogo zadovoljstva. Međutim, ako misliš da bih protivniku prepustio dva keca samo zato da bi igra bila zanimljivija... onda se grdno varaš!

— Onda zaista nemamo više o čemu da razgovaramo — sleže Lesli ramenima. — Mogu li nešto da kažem tvojoj kćeri pre nego što izadš naredbu da me likvidiraju?

— Možeš... pod uslovom da je ne vrediš!

— Za takvo nešto previše sam lepo vaspitan, Fič... Vanesa, da li si znala da je tvoj otac sve vreme u blizini?

Ona je gledala kroz njega, ali joj oči izgubiše malopredajnu hladnoću. Lagano je pokrenula glavu, levo pa desno.

— Nisi znala? Prema tome, i ti si bila žrtva njegove klopke isto koliko i ja? Žalim te, Vanesa... vlast nad svetom je želja koja opija, ali ćeš brzo shvatiti da čoveka na vlasti niko ne voli iskrenom ljubavlju... Zbogom, Vanesa...

Ona se trže, kao da želi nešto da kaže, ali joj Fič snažno stisnu ruku, suprotstavljajući joj se pogledom. Nekoliko trenutaka ne mo su se gledali i samo je grč na njihovim licima odavao snagu strašnog sukoba dveju volja...

Lesli je znao da to ne može dugo trajati, jer snaga devojke, ma kako velika bila u poređenju sa prosečnim čovekom, nije se mogla nositi sa Fičovom.

Ipak, bio je to trenutak koji je dugo čekao, trenutak u kojem će svi pogledi biti prikovani za tihi duel oca i kćeri...

Jedan dugi i bešumni skok, sličan skoku gladnog tigra... još jedan i još jedan...

Vanesa posrte bledog lica. Njenom otporu došao je kraj. Krajikom oka Fič uhvati Leslijev pokret, njegov čudesni mozak sva kako je već poznavao namere ninde...

— Pucajte! — zaurla Fič, zaboravljajući na svoje moći. — Pucajte! Ne sme doći do oružja!

Lesli prikupi svu snagu u novom skoku, duži od svih prethodnih, ali su zakoni prostora i vremena bili neumoljivi: i taj skok neće biti ni dovoljno brz, ni dovoljno dug.

Smrtonosna kiša olova zaustaviće ga pre nego što se dočepa torbe, pre nego što dočeka bar tu utehu da umre kao pravi ninda, sa katanom u ruci!

* * *

Rezignacija, nemoć, predaja?

Ne, ta su osećanja bila strana nindi i Lesli je produžio svoj

let kroz vazduh, iako su mu se leđni mišići već grčili u očekivanju prvih pogodaka olovnim projektilima. Verovatnoća da će preživeti prvih nekoliko hitaca bila je dosta velika, a ako preživi prvih pet sekundi novog obračuna, izgledi da ga okonča kao pobednik rašće po eksponencijalnoj funkciji... jer, tada će već imati svoje oružje u rukama...

U položaju u kojem se nalazio nije ni mogao videti kako je debeli kabl, pružen po tavanici, jednostavno pukao u kiši električnih varnica koje su na trenutak omele najbliže strelce. Dva njegova kraja izvila su se kao kobre začarane fakirovom frulom i nepogrešivo pali na metalnu ogradu balkona, zatvarajući strujni krug svud oko velike betonske prostorije.

Bolni krici ljudi koji su se, u želji da bolje nišane, oslanjali na ogradu, ali to nisu učinili: svi: rafali odjeknuše pod visokim svodom u trenutku kada su moćni reflektori zatreperili i ugasili se, ostavljajući prostoriju u mrklom mraku.

Lesli je klizao po mekom tlu, osećajući kako mu oštre niti veštačke trave skidaju kožu sa golih grudi. Nekim čudom, od tri-desetak metaka ispaljenih za njim pogodila su ga samo dva. On nade snage da postavi nervne blokove i zaustavi krvarenje iz desne butine i desnog ramena. Utrošiće mnogo energije za to i kasnije platiti danak prirodi uobičajenom groznicom, ali će njegovo moćno telo još neko

vreme funkcionisati kao da u splet mišića nisu usađena dva komada vrelog olova.

Ispruženim rukama pipao je oko sebe po mraku, pitajući se da li je moguće da je pogrešno procenio rastojanje. Torba sa oružjem morala se nalaziti tu, ali...

Ali je sada više nije bilo!

Još jedan zalutali metak pogodi ga u već povređeno rame, ali bol nije osetio. Energija udara odbaci ga do zida i on pod prstima oseti tvrdo drvo. Tu su bila vrata kroz koja je ušao u klopku... možda je još uvek postojao način da iz nje izađe...

»Les« — dopre do njega Vanesina snažna misao. »Beži, tvoje oružje je kod njega... beži, pomoći ću ti koliko budem...«

U tami nešto blesnu, kao naglo pražnjenje statističkog elektriciteta prikupljenog na metalnom šiljku u olujnoj noći i misao devojke naglo se prekide...

Ali ne pre nego što do Leslija dopre poslednja poruka umirućeg mozga, poruka koja je zadavala bol mnogo veći od usijanih komada olova koji su mu se iznova zarivali u telo...

Poruka ljubavi.

Čelični mišići ninde skupiše se, akumulirajući energiju izvučenu iz okolnog prostora, a onda se u deliću sekunde ta energija isprazni u udarac koji ga je proneo kroz debela vrata, ojačana čelikom, kao da su od tanke hartije. Nago telo zakotrlja se po debelom tepihu, da bi se trenutak kasnije ustremilo prema otvore-

nim vratima lifta iz kojih je dopirala prigušena svetlost. Bio je to jedini put koji je nudio spasenje, jer Fič i njegovi ljudi već su mu bili za petama...

Ne!

Vrata bešumno kliznuše u stranu i osvetljena kabina poletela naniže. Pre nego što su se vrata zatvorila, Leslie dospe da vidi kako se, samo od sebe, ugnulo dugme koje je pokazivalo prizemlje, u novoj demonstraciji Fičove veštine telekineze.

Jedini put za odstupnicu bio mu je presečen, ali je tih puteva bilo još mnogo. Naglo skrenuvši u mestu, ninda se dugim skokom baci niz stepenice, delić sekunde pre nego što se u zid iza njega zariše novi vesnici smrti.

Proleteo je put koji ga je doveo čitava tri sprata niže, nape-to razmišljajući o tome kako produžiti borbu. Da nije bilo Fiča, on bi ubice dočekaao okrenut licem; na uskom stepeništu, sa mnogo zavoja, ne bi mogli da nagrnu svi odjednom. Bila bi to još jedna prilika da im pokaže kako se ninda ne plaši ni petorice protivnika sa puškama u rukama.

Ali će Fič znati gde se Leslie nalazi. Njegovi ljudi već sada svakako ulaze u lift s namerom da preteknu Leslija i dočekaju ga na nekom nižem spratu.

Ispравnizivši svoj mozak kako bi Fiču otežao posao, Leslie utrča u hodnik, hitajući prema požarnim stepenicama. Metalna vrata tupo odjeknuše kada ih je odba-

cio u stranu i ostavio nakrivljenu na jedinoj neoštećenoj šarki, ali on ne potrča niz uske stepenice od grubog betona. Fič ne može biti na svim mestima odjednom; postojala je velika verovatnoća da će uspeti da zavaru grupu koja ovim putem pođe u poteru za njim.

Zgrada je bila očigledno dobro održavana, jer teški okvir prozora bešumno skliznuo naviše kada ga dotače rukama. Kroz otvor navre vlažni vazduh sa pramčićima magle i ninda se osmehnu. Magla će ovoga puta biti njegov saveznik...

Balansirajući bosim nogama na uskom ispustu pod prozorom, on uspe da za sobom spusti okno i time prikrije pravac svog bega. Gonioci neće imati dovoljno mašte da bi otvorili prozor nadnet nad ponorom od dvadesetak spratova; razbijena vrata požarnih stepenica suviše jasno će pokazivati put kojim je begunac umakao...

Ali on nije smeo ostati dugo na istom mestu, jer Fiča neće zavarati tako lako. Stiskajući po re u koži pod udarcima vetra, ninda poče da mrmlija reči one iste glupe pesmice koja mu je već nekoliko puta dobro poslužila, lagano se pomerajući duž is pusta. Magla je bila gusta, gušća nego ijedna magla koju je ikada video i u njoj su se gubili čak i osvetljeni prozori stanova nekoliko stopa dalje od njega.

Najjednostavnije bi bilo upasti kroz neki od tih prozora, na

bilo koji način se dokopati odeće, a onda potražiti izlaz, bilo liftom, bilo glavnim ili požarnim stepeništem, ali je Fič svakako računao na tu mogućnost. Svi izlazi iz zgrade biće dobro blokirani; čak i ninda pogođen sa nekoliko metaka i već predugo izložen hladnom i vlažnom vazduhu, teško bi prešao takvu prepreku...

Ostajao je, dakle, svega jedan jedini put i Lesli u mislima potraži sliku zgrade zabeleženu u njegovom pamćenju u trenutku dok su joj prilazili Dvanaestom avenijom. Da, ovakvi ispusti pružali su se svud oko zgrade, na svakom spratu. Lesli u sebi zahvali arhitekti koji je odlučio da taj zastareli stil primeni na građevini u koju ga je sudbina tako nenadano dovela.

Nekoliko trenutaka koncentrisao se na to da eliminiše bol rana i povrati elastičnost udovima koje je hladnoća polako, ali sigurno nagrizala, a onda se odlučno uhvati rukama za ispušni na kojem je stajao i priljubi čitavim telom uz hladni, hrapavi zid. Ne razmišljajući o ponoru pod sobom, on opusti ruke, zadržavajući istovremeno vrhove čeličnih prstiju u krhki fasadni materijal.

Taj način spuštanja ostaviće ga bez kože na rukama, na nogama i trbuhu, ali je zato bezbedno dospeo na ispušni sprat ispod sebe. Ako taj postupak ponovi dva desetaka puta, ako nijednom za to vremene ne načini nijedan pogrešan pokret koji će ga baciti u po-

nor, ako njegovo izmučeno telo izdrži, onda će biti spasen...

Zaboravio je još jedno veliko »ako«: Fič nijednog trenutka ne sme uhvatiti njegovu koherentnu misao koja bi mu odala položaj ninde...

Noć i magla, njegovi jedini sa veznici, sve čvršće su ga obavijali i on je mehanički skupljao i otpuštao prste, klizeći sve niže niz grubi zid. Znao je da će jutro otkriti krvavi trag na fasadi, ali sada nije bilo vremena za računanje koliko će izgubljena količina krvi ugroziti njegovu snagu.

Zateturao se kada su goli tabani konačno dotakli vlažni asfalt u mračnom prolazu u pozadini zgrade. Magla je prigušivala šumove saobraćaja sa obično bučne avenije i to je njegovim napetim čulima olakšavalo posao. U blizini nije bilo nikoga. Fičovi psi tragači, oni koji su preživeli strujni udar, još uvek nisu mogli stići do ovog mesta...

Dragocena tri minuta odmora, predaha, prikupljanja snage narušene poduhvatom od kojeg bi se svakom naježila koža i pri samoj pomisli na to. Sklopljenih očiju, ninda je mirovao oslonjen o grubi zid, dok su mu se usne i dalje bezglasno pomerale ponavljajući reči koje su za njega već davno izgubile svaki smisao.

Trgao se na šum koji je iznenada dopro do njega, iz pravca gde bi se mogao nalaziti zadnji ulaz u zgradu, i hitro osvrnuo oko sebe. Samo magla. Magla i noć...

Sklopio je oči, jer gusta magla ionako nije dopuštala da se vidi bilo šta dalje od nekoliko stopa. Da, magla je, kao i obično, prigušivala sve šumove, ali to za njegov sluh nije važilo; čuo je korake u daljini isto onako jasno kako ih običan čovek čuje u velikoj, praznoj dvorani...

»Krupan je«, govorio je taj šum. »Jako krupan i težak... i zapanjujuće brz za takvu masu... sa hitrim i elastičnim pokretima...«

»I još nešto«, nametnuo se zaključak u izvežbanom mozgu borca. »U ruci ima oružje... oružje koje bi u ovom trenutku i na ovom mestu moglo značiti razliku između života i smrti...«

— Sidni! Hej, Sidni!

Ovaj glas dopirao je sa druge strane, tamo gde je skrivena magla hućala avenija. Prigušen glas čoveka koji nije naročito siguran u svoju hrabrost, na mestu gde svakog trenutka može sresti čoveka koga progoni.

Dubok glas zagunđa sa mesta gde je Lesli trenutak ranije čuo korake.

— Šta kažeš?

— Kažem da se ne dereš toliko, prokletstvo! Šta ako je onaj gologuzi momak negde u blizini! Video si koliko je opasan!

— Ne može biti ovde, do đavola! Šef greši što je naredio da načinimo lanac oko čitave zgrade. Momak je svakako još negde unutra... sem ako ne ume da leti!

— Šef se nikada ne vara! — sa ubeđenjem reče glas ogrom-

nog čoveka iz magle. — Čuti i otvori te tvoje proklete uši, inače će nam izmaći! Ne vidi se ni prst pred okom!

»U blizini su samo dvojica«, pomisli Lesli. »Povoljnijeg trenutka za napad neće biti. Prema tome...«

— Sidni! — u glasu je sada bilo panike.

— Koji ti je đavo?

— Moj lokator svetluca! Gazda javlja da je tip negde u blizini!

— I moj! Zaveži! Kako misliš da ga čujemo ako vrištiš kao histerična drolja!

Ninđa u širokom luku zaobiđe krupnog čoveka čije je obrise sada nejasno naslućivao u magli. Čovek je bio iskusan borac, videlo se to po napetom položaju njegovih ramena i zgrčenim nogama spremnim na skok. Desnu ruku držao je opuštenu niz telo, onako kako majstori te veštine drže isukane noževe.

Ninđi se žurilo i zato je krupni čovek umro brzo i lako, kičme slomljene sigurnim zahvatom dveju ruku koje su ostavile krvave tragove po njegovom vratu, mnogo pre nego što je uspeo da podigne nož u desnoj ruci. Lesli otrže oružje iz već ukočenih prstiju i osvrte se oko sebe. Drugi čovek svakako će dobiti novo upozorenje od Fiča. Ako ga uhvati panika, otkriće svoj položaj nekim neopreznim gestom ili uzvikom...

— Sid...!

Čovek u magli nije dospeo da dovrši čak ni tu kratku reč, jer je iz tame nepogrešivo doletela

oštrica, zarivši mu se u grlo. Zakrkljao je i zadobovao nogama i rukama po vlažnom asfaltu, ali to nije trajalo dugo; taman toliko da priguši šumove odeće koju je Lesli hitrim pokretima svlačio sa svoje prve žrtve.

I drugi čovek bio je mratv kada je Lesli prišao da izvuče nož iz njegovog grla. Tamna odeća, malo prevelika, podsećala je na uobičajeni kostim ninđe, ali je nedostajala maska sa dva uska proreza za oči.

»Ovoga puta nije mi ni potrebna«, pomisli Lesli odlučno zakoračivši prema zadnjem ulazu u zgradu. »Fič dobro poznaje moje lice... a uskoro će saznati i da dolazim po njega... ako to već nije otkrio!«

*
* *

Hitao je kroz maglu, konačno potpuno otvorivši svoje misli nevidljivom neprijatelju, koncentrisan na samo jedan cilj: uništiti Randalu Fiča, sprečiti njegovu prljavu igru, osvetiti mnoge nevine žrtve, a među njima i poslednju, njegovu rođenu kćer...

Dvojica ljudi u crnim uniformama pali su u očajničkom pokušaju da ga zadrže pre nego što je stigao do malog, loše osvetljenog hola iza zadnjeg ulaza. Oborio ih je u prolazu, sa dva hitra udarca velikim nožem, mnogo pre nego što su čak i naslutili njegov nagli izlazak iz magle. Kao i maločas, vrata lifta bila su

otvorena i iz njih je u hol padala pruga svetlosti, kao da poziva...

Lesli se osmehnu. Fič je zaista bio u panici ako se oslanja i na tako providne trikove. Priljubivši se uza zid, on bešumno skliznu na desnu stranu, prema mračnom uglu nasuprot otvorenim vratima lifta.

Cev puške neoprezno je virila iza ugla. Ninda se kao zmija podvukla pod nju, naglo se ispravljaajući i pružajući prste kako bi pritisnuo dva dobro poznata mesta na vratu čoveka u crnoj uniformi. Ovoga puta nije želeo da ubije. Stisnuvši glavu čoveka među moćne šake, on se nadnese nad njega, neodoljivo mu privlačeći pogled...

...Profesor Randal Fič nervozno je koraćao po prostoriji koja će konačno ipak predstavljati po prište poslednjeg obračuna sa tim prokletim nindom. Sve je bilo spremno, ali on ipak nije nalazio mira, možda i zbog krhkog tela gotovo izgubljenog u naborima velikog ogrtača koje je nepomično ležalo iza metalne ograde nad njegovom glavom.

»I Vanesa, ipak, ipak nije bila zrela da me sledi«, pravdao se. Bila je kao opčinjena tim čovekom i pokušala je da ga spase u poslednjem trenutku, čak po cenu života svog oca... Morao sam je uništiti, morao...«

Ne, nije sad vreme za prebacivanje, jer ninda je dolazio. Liftom, ne skrivajući više svoje misli. Poslednja dvojica ljudi čekala su ga na izlazu, sa puškama na gotovs, ali se on nije zanosio

nadam da će nešto postići. Ninda je bio suviše opasan za te bedne ubice koje je plaćao gomilama dolara; od njih nikad nije bilo naročite koristi...

Duboko je udahnuo, osećajući kako mu vazduh sa mirisom ozona prli pluća i zadovoljno se osmehnuo. Za ovaj trik nije znao čak ni onaj matori ludak Holevinski: nije ni sanjao o tome da je moguće psi-energiju pretvoriti u rušilački stub plamena koji će trenutno spržiti telo čoveka u koga su uperene njegove misli. Taj fenomen pominjao se u srednjem veku. Još uvek su postojale legende o čudesnim moćima daždevnjaka, ali o tome nije bilo ni pomena u sveščici matore budale, sada već pretvorenoj u gomilicu pepela pored oružja prokletog ninde...

Dva kratka rafala odjeknuše u hodniku i Fič podiže glavu. Ne, naravno, ona dvojica nisu uspevala... misli ninde, ispunjene željom za ubijanjem, bile su i dalje razgovetne u njegovom mozgu kao da su ispisane na minijaturnom ekranu...

»Još nekoliko koraka«, koncentrisao se Fič. »Dozvoliću mu da stane na vrata, prekorači prag, da me vidi i pomisli kako ga sada više ništa neće zaustaviti... a onda ću podići ruku i plameni stub će ga u deliću sekunde pretvoriti u pepeo... u pepeo!«

Odlučni koraci u hodniku bili su sve bliži. Randal Fič nesvesno ustuknu nekoliko koraka, povećavajući rastojanje između sebe

i mračnog pravougaonog otvora koji je donosio nepoznatu opasnost.

»Gluposti«, mislio je. »Šta bi mi se moglo dogoditi? On neće imati vremena čak ni ruku da podigne da bi mi naškodilo...«

Prilika sva u crnom, čak sa licem obavijenim ostacima crne tkanine zastade na pragu, ruku opuštenih niz telo.

Fič lako kriknu, od straha i od uzbuđenja. »Glupi ninda... mislio je da ga neću prepoznati ako prekrije lice... zar je moguće da još nije shvatio kako ja *znam* da je to on po mislima koje dopiru kroz mnogo deblje prepreke nego što je taj komad krpice?«

Ninda podiže nogu da načini sledeći korak. Iskeženih zuba, kao zver, Fič podiže ruku i glasno kriknu.

Plameni stub na trenutak ga zaslepi, ali je on buljio u njega, ne pokušavajući da zaštiti oči. Lice mu se raširi u grimasu paklenog trijumfa dok je posmatrao kako od krupnog, snažnog tela ostaje samo gomila prljavosivog pepela slepljena za masnu mrlju koja se lagano širila po podu.

— Dobra predstava — reče neko iza njega glasom koji je bio hladniji od leda.

Fič vrisnu i okrete se da bi se sreo s pogledom Leslija Eldridža. Smrtni strah uskovitla njegove misli i on očajnički podiže ruke da bi se odbranio od onoga koji je morao biti duh iz tek sprženog tela.

Dve ruke, kao čelične kandže sklopiše mu se oko grla, izazivajući strah koji je efikasno uništavao svaki slabašni pokušaj da iskoristi svoju neizmernu psihičku energiju. Strah je unosiо хаos u poslednje misli Randala Fiča, dopuštajući samo još jednu jedinu organizovanu misao koja se ogledala u izbuljenim očima.

Kako?

— Hteo bi da doznaš kako, zar ne? — tiho je govorio Eldridž gledajući u oči preko kojih se već prevlačila skrama smrti. — Lako, Fič... lako Dezmonde Bejkere, ti koji sada po treći put umireš. Mogu ti to reći, jer iz ove smrti više nećeš moći da se vratiš... Premalo znaš o nindama, inače bi otkrio da oni mogu svoju ličnost, na kratko vreme, utisnuti u mozak drugog čoveka, zajedno sa svim svojim mislima, osećanjima i željama... Onaj ko ga si maločas spalio bio je tvoj čovek, Bejkere... a ne ninda!

Lesli Eldridž s gađenjem odbaci od sebe opušteno i iznenada veoma lako telo čoveka koji je umirao tri puta. Do njegovog oružja, nemarno odbačenog na veštačku travu bilo je svega nekoliko koraka i on se saže da podigne katana, čvrsto stežući dršku ukrašenu zagonetnim natpisom.

Pogled mu odluta do mesta gde se nazirao krajičак ogrtača mrtve devojke i on se nemo pokloni onoj koja je suviše kasno shvatila da ga voli više od svega drugog na svetu...

Neponovljivi zvuk katana koji se vadi iz korica i još jedan precizan udarac, usmeren ovoga puta na čoveka koji je već bio mrtav.

— Za svaki slučaj — glasno reče ninda odsečenoj glavi Dezmonda Bejkera koja se otkotrljala nekoliko stopa dalje. — Ne bih želeo da te ubijam i po četvrti put...

K R A J

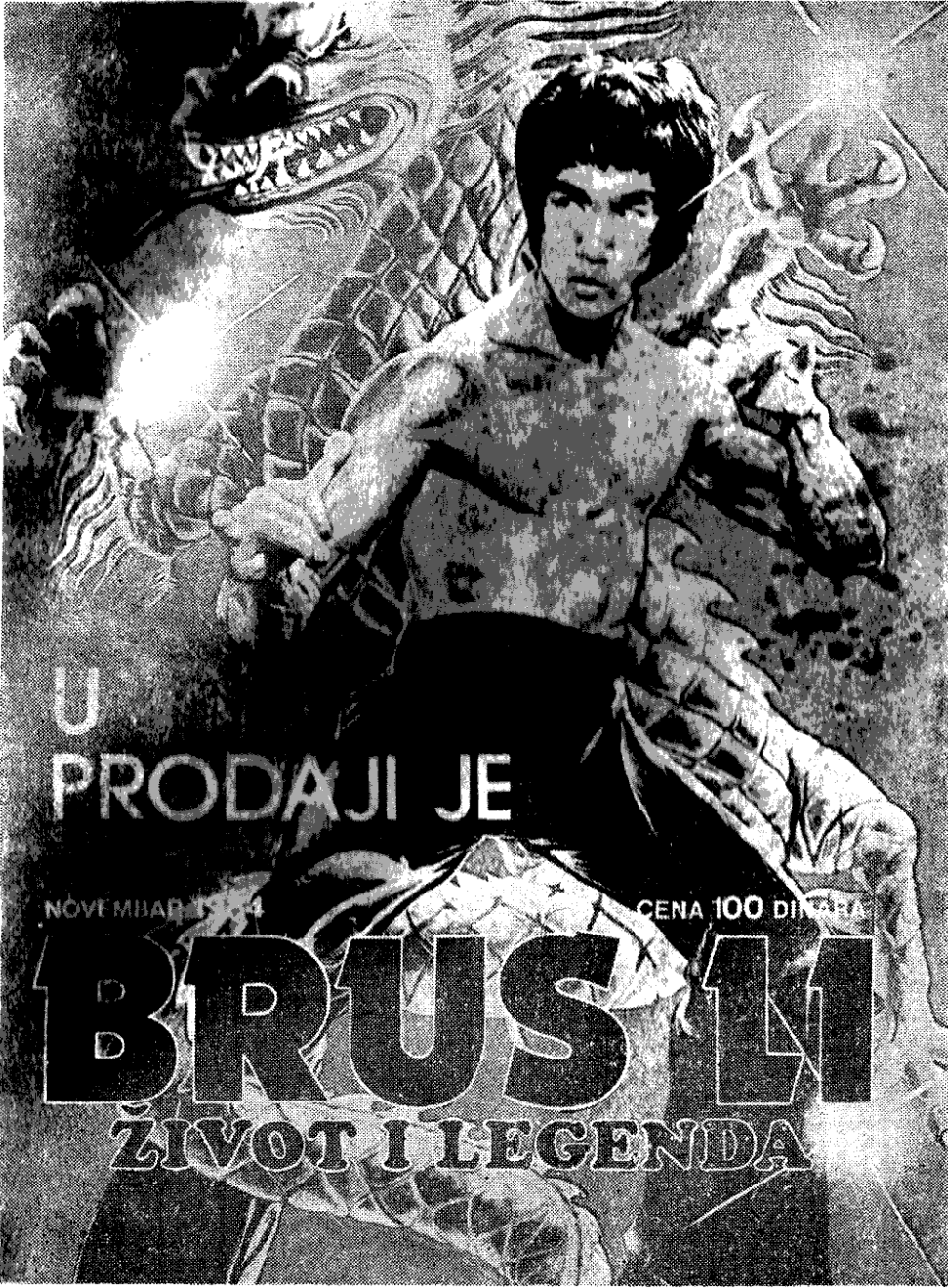

KARATE — DO METODE TRENINGA

Privi put štampane i detaljno objašnjene 22 metode treninga Šaolin Kung fua, trening čeličnog dlana, vežbe disanja i koncentracije, pet pesnica unutrašnjeg Kung fua (tigar, zmaj, zmiya, ždral i leopard), kinesko-okinavljanske metode vežbanja sa tegovima i opremom itd.

Knjiga ima više od 120 fotografija. Cena knjige 350 din. Plaćate pouzećem.

KINESKI BOKS
Ravanička 9
11000 — BEOGRAD

U
PRODAJI JE

NOVE MIJASNOSE

CENA 100 DINARA

BRUCE LEE

ŽIVOT I LEGENDA

USKORO

KONAN

2

GRAD
LOBANJA

U januaru Ninda 20

NOĆ ČELIČNIH ZVEZDA

... Ono što je termometar pokazivao više nije imalo mnogo smisla, jer je temperatura već davno prešla tačku na kojoj se ljudsko telo pretvara u mermerni kip prekriven svetlucavim injem.

A opet, jedna prilika u crnom kretala se beskrajnom snežnom ravnicom, pravcem za koji bi i najprecizniji kompas pokazao da odgovara pravcu zapada.

S neba su hladno svetlele zvezde boje čelika, a njihova svetlost se odbijala sa sitnog predmeta koji je prilika u crnom stezala u desnoj ruci...